

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
DEVELOPMENT OF ATHLETICS INSTRUCTOR TRAINING COURSE OF
RAJABHAT UNIVERSITY

ธนัช ยอดดำเนิน

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

DEVELOPMENT OF ATHLETICS INSTRUCTOR TRAINING COURSE OF
RAJABHAT UNIVERSITY

THANAT YODDAMNERN

A Dissertation Submitted in partial Fulfillment of Requirements
for DOCTOR OF EDUCATION (Health Education & Physical Education)
Faculty of Physical Education Srinakharinwirot University

2019

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ของ

ธนัช ยอดดำเนิน

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษาดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ธาวุฒิ ปลื้มสำราญ)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไวพจน์ จันทรเสม)

ที่ปรึกษาร่วม

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.แอน มหาคีตะ)

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุปราณี ขวัญบุญ

จันทร)

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
ผู้วิจัย	ธนัช ยอดคำเนิน
ปริญญา	การศึกษาดุษฎีบัณฑิต
ปีการศึกษา	2562
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. ธาตุสมบัติ ล้อมล้ำราญ

การศึกษาค้นคว้าพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งข้อมูลที่ได้จะสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏต่อไปได้ โดยผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการวิจัยไว้ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพความต้องการ และความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยทำการศึกษากับอาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษาที่มีบทบาทเป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ 30 แห่ง ทั่วประเทศ จำนวน 30 คน และทำการศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์ เอกสารแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับข้อและการสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) กับผู้ทรงเชี่ยวชาญ ด้านการจัดทำหลักสูตรการฝึกอบรมและการสอนวิชากรีฑา ที่ จำนวน 5 คน ขั้นตอนที่ 2 การสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ดำเนินการประชุมเชิงปฏิบัติการ (workshop) โดยอิงผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เพื่อสร้างร่างหลักสูตร คู่มือการใช้หลักสูตร และเครื่องมือการประเมินหลักสูตร และขั้นตอนที่ 3 การทดลองและประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ทำการจัดอบรมเพื่อทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ราชภัฏ จำนวน 30 คน โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังฝึกอบรมหลักสูตรฯ ของอาจารย์ผู้สอนกรีฑา และดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลความพึงพอใจหลักสูตรการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ กับอาจารย์ผู้สอนกรีฑาที่เข้ารับการอบรมฯ จากการศึกษาวิจัยพบว่า (1) ผลการศึกษาค้นคว้าวิจัยสภาพ ความต้องการและความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการ เตรียมความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน การฝึกปฏิบัติทักษะการสอนวิชากรีฑาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬาประเภทลาน การฝึกเตรียมความพร้อมเพื่อการเล่นกรีฑาประเภทลาน การฝึกทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นและการเล่นกรีฑาประเภทลานอย่างปลอดภัย การฝึกทักษะการกระโดดไกล การแข่งกว้างกระโดด การฝึกทักษะการพุ่มน้ำหนัก การฝึกทักษะการพุ่งแหลน การฝึกทักษะการขว้างจักร และการฝึกทักษะการขว้างค้อน (2) ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบด้วย 4 หน่วยการเรียนรู้ คือ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1. ด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา 2. ด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา 3. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา 4. ด้านบทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน (3) ผลการประเมินหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า อาจารย์ผู้สอนรายวิชาที่มีความรู้เพิ่มมากขึ้นภายหลังจากการเข้ารับการอบรม และเมื่อประเมินความพึงพอใจหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : กรีฑา, อาจารย์ผู้สอน, หลักสูตรฝึกอบรม, มหาวิทยาลัยราชภัฏ

Title	DEVELOPMENT OF ATHLETICS INSTRUCTOR TRAINING COURSE OF RAJABHAT UNIVERSITY
Author	THANAT YODDAMNERN
Degree	DOCTOR OF EDUCATION
Academic Year	2019
Thesis Advisor	Associate Professor Thawuth Pluemsamran , Ph.D.

This research is a study of curriculum development of an athletics instructor training course at Rajabhat University, and aims to develop a training course for instructors of athletics at Rajabhat University. The information obtained could be continually used as a guideline for training athletics instructors at Rajabhat University. The three steps in this research were as follows; the first step is to study the circumstances, requirements, and the necessity of an athletics instructor training course by studying with thirty Physical Education instructors in charge of athletics at Rajabhat University, with thirty campuses in Thailand, in terms of an analysis of past researches which had the same idea with in depth Interview. The data was collected from five specialists in preparing an athletics training course. The second step is creating an athletics instructor training course at Rajabhat University for conducting a practical conference and practical training, and used five specialists to create the course. The third step is experimentation and evaluation of and athletic instructor training courses at Rajabhat University. The objective was organizing a workshop for athletics instructor training course of Rajabhat University with thirty samples, including instructors, by collecting the data and to compare the results before and after participating in the training course and collecting data on the satisfaction of the instructors who participated in an athletics instructor training course. The results of the research indicated the following: (1) the results of the survey of the circumstances, requirements, and the necessity of an athletics instructor training course at Rajabhat University indicated that the instructors wanted the content of the course consisted of concept creation, teaching attitudes, communication for teaching, lesson plans, teaching techniques, applying teaching materials, preparing for teaching and learning, practice in athletics teaching, practicing basic skills, practicing the long jump, triple jumping, shot put throwing, javelin throwing, discus throwing, and hammer throwing; (2) the results on the survey of the circumstances, requirements, and the necessity of athletics instructor training courses at Rajabhat University which indicated that it had four components. The first component is creating a teaching plan for athletics, such as principles, arranging the teaching schedule, and writing a teaching plan. The second component of the workshop induced theoretical and practical athletics lessons, the preparation of teaching materials, and class management. The third component is the evaluation of athletics instructor training courses, such as methodology and tools for evaluation. The last component is the roles, duties, ethics and desirable characteristics of the instructor; (3) the results of the survey of the circumstances, requirements, and the necessity of an athletics instructor training course at Rajabhat University, which indicated that the course instructors more knowledge after participating in athletics instructor training course at Rajabhat University and evaluating the satisfaction of training courses for instructors in athletics courses at Rajabhat University with overall satisfaction at the highest level.

Keyword : Athletics, Instructor, Training Course, Rajabhat University

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาโทฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจากภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้อนุมัติให้ดำเนินการศึกษา จนผู้วิจัยดำเนินการทำวิทยุฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รศ.ดร.ธาวุฒิ ปลื้มสำราญ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ดร.แอน มหาศีตะ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผศ.ดร.ไวพจน์ จันทร์เสม และ รศ.ดร.สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ ประธานและกรรมการในการสอบปากเปล่า ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ เพื่อให้ปริญญาโทฉบับนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย รศ.ดร.ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์, ผศ.ถาวร กมุทศรี, ดร.นรินทร์ สุทธิศักดิ์, ผศ.ณัฐกานต์ ชันทอง, ดร.ชินวัตร ไข่เกตุ, ดร.ศศิธร อินต๋น, ดร.ไพญาดา สังข์ทอง, ดร.จตุรงค์ เบญจมาตย์, นาวาตรีวิศนุ ใสธานี และคุณครูสุนิสา ดาราเรือง รวมทั้งอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการกีฬา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความอนุเคราะห์ในการทำวิจัยในครั้งนี้จนสำเร็จได้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณท่านอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ท่านคณบดีคณะครุศาสตร์ ท่านหัวหน้าภาควิชาพลศึกษาและนันทนาการ และคณะคณาจารย์ภาควิชาพลศึกษาและนันทนาการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ทุกท่าน ที่ให้โอกาสในการมาศึกษาต่อระดับปริญญาเอกในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ดร.เสาวนีย์ บุญบุญ ผู้อำนวยการสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทย จังหวัดมุกดาหาร และอาจารย์ว่าที่เรือตรีอภิสิทธิ์ ชัยมัง ที่ช่วยให้คำแนะนำ คำปรึกษา คำชี้แนะแนวทางในขั้นตอนของการดำเนินงาน การทำวิจัยในครั้งนี้จนสำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านจากอดีต จนถึงปัจจุบัน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้คณะผู้วิจัยได้มีความรู้มากขึ้น จนสามารถเพิ่มศักยภาพตัวเองเพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติงานในหน้าที่การงาน และการดำรงชีวิตของข้าพเจ้าได้เป็นอย่างดี

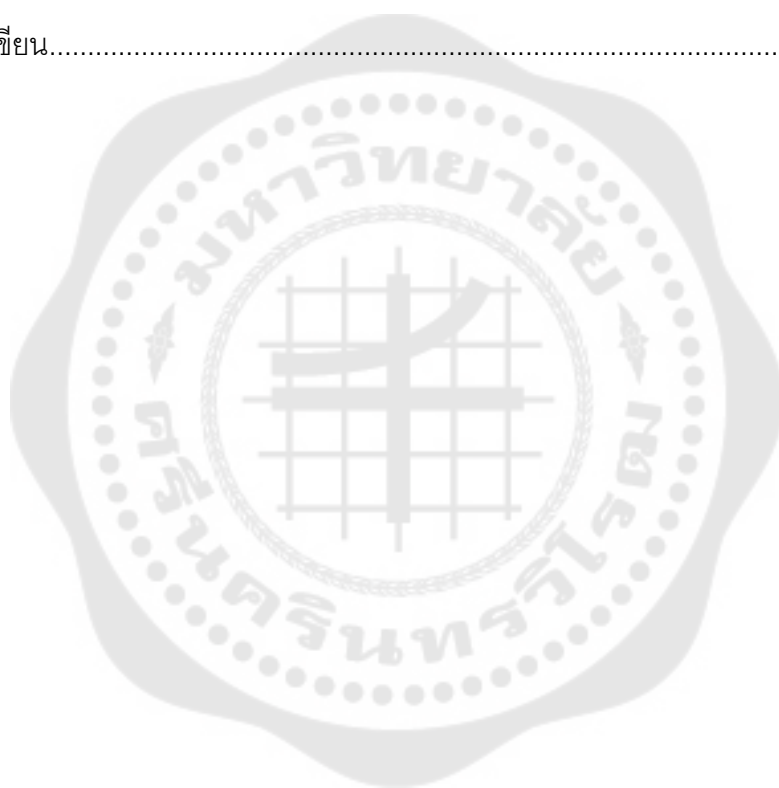
สุดท้ายนี้ คณะผู้วิจัยขอมอบคุณงามความดีทั้งหมดนี้ ให้แก่ บิดา มารดา ครอบครัว ที่ได้สั่งสอนอบรมเลี้ยงดูจนคณะผู้วิจัยประสบความสำเร็จในทุกวันนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	๑
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	๓
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญ	๗
สารบัญตาราง.....	๘
สารบัญภาพประกอบ	๙
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
1. การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม	8
1.1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตร	8
1.2 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร.....	13
1.3 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการฝึกอบรม	18
1.4 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม	24
1.5 การประเมินหลักสูตร	34

2. การจัดการศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ	42
2.1 พระราชบัญญัติการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547	42
2.2 โครงสร้างหลักสูตรการผลิตครู สาขาวิชาพลศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	45
3. การจัดทำแผนการสอนกรีฑาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ	46
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	57
4.1 งานวิจัยต่างประเทศ.....	57
4.2 งานวิจัยในประเทศ.....	60
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	65
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	65
วิธีดำเนินการวิจัย.....	67
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	70
การเก็บรวบรวมข้อมูล	75
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	79
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	79
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	79
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	111
สรุปผลการวิจัย.....	111
อภิปรายผล	114
ข้อเสนอแนะ	122
ภาคผนวก.....	124
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ชั้นตอนที่ 1	125

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนที่ 2.....	138
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนที่ 3	141
ภาคผนวก ง หลักสูตรการฝึกอบรมผู้สอนวิชาการีฬา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ	154
ภาคผนวก จ รายนามผู้เชี่ยวชาญ	289
ภาคผนวก ฉ ภาพประกอบการเก็บข้อมูลการวิจัยในระยะต่างๆ	292
บรรณานุกรม	296
ประวัติผู้เขียน.....	301

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงรายละเอียดรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ	46
ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 30)	80
ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าและเบี่ยงเบนมาตรฐาน สภาพและความต้องการความจำเป็นในการ ฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภาพรวมทุกด้าน (n=30).....	81
ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าและเบี่ยงเบนมาตรฐาน สภาพ และความต้องการความจำเป็นในการ ฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการ สอนรายวิชาการศึกษา (n=30).....	82
ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับของสภาพและความต้องการความ จำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านการจัดการเรียน การสอน (n=30)	83
ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับของสภาพและความต้องการ ความจำเป็นใน การฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านบทบาทหน้าที่ในการ พัฒนาผู้เรียนรายวิชาการศึกษา (n=30).....	85
ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับของสภาพและความต้องการ ความ จำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านจรรยาบรรณ. 87	
ตาราง 8 แสดงความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของ มหาวิทยาลัยราชภัฏ (n = 30).....	89
ตาราง 9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพที่เป็นจริง ทั้ง 4 ด้าน กับความต้องการและความ จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (n=30)	93
ตาราง 10 แสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อสิ่งที่ควรมี สิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนา และ แนวทางการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (n=5)	94

ตาราง 11 แสดงเนื้อหา ความสามารถ ของอาจารย์ผู้สอนที่ควรมีในหลักสูตรฝึกอบรมผู้ฝึกสอนวิชา กวีฑา.....	95
ตาราง 12 แสดงกรอบโครงสร้างของหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชา กวีฑา ระยะเวลา 3 ชั่วโมง.....	97
ตาราง 13 แสดงกรอบโครงสร้างของหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชากวีฑา ระยะเวลา 9 ชั่วโมง	98
ตาราง 14 แสดงกรอบโครงสร้างของหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ทางพล ศึกษา ระยะเวลา 3 ชั่วโมง	99
ตาราง 15 แสดงกรอบโครงสร้างของหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน ระยะเวลา 1 ชั่วโมง.....	100
ตาราง 16 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตร ฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (n=5)	101
ตาราง 17 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ของผู้เข้า รับการฝึกอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏระหว่าง ก่อนเรียนและหลังเรียน (n=15).....	102
ตาราง 18 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของอาจารย์ผู้สอน รายวิชากวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายหลังจากเข้ารับการอบรมหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ ผู้สอนรายวิชากวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (n=30)	103
ตาราง 19 กำหนดการฝึกอบรมหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑา ของมหาวิทยาลัย ราชภัฏ	108

สารบัญภาพประกอบ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	7
ภาพประกอบ 2 แผนภูมิองค์ประกอบของหลักสูตร	11
ภาพประกอบ 3 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler.....	14
ภาพประกอบ 4 แสดงการพัฒนาหลักสูตรของ Taba	17
ภาพประกอบ 5 แสดงรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของพิสิฐุ เมธภัทร	25
ภาพประกอบ 6 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม	27
ภาพประกอบ 7 การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมของนิภา วงศ์ไทย	29
ภาพประกอบ 8 แบบการประเมินของ Tyler	36
ภาพประกอบ 9 รูปแบบการประเมินของ ทาบา	37
ภาพประกอบ 10 ขั้นตอนที่ 1 ของการวิจัย	68
ภาพประกอบ 11 ขั้นตอนที่ 2 ของการวิจัย	69
ภาพประกอบ 12 ขั้นตอนที่ 3 ของการวิจัย	70
ภาพประกอบ 13 โครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการีฬา	110
ภาพประกอบ 14 แสดงการกระโดดขึ้นจากพื้น (Take off).....	191
ภาพประกอบ 15 แสดงการลอยตัวท่ากระตุกเหยียด (Sailed Style)	192
ภาพประกอบ 16 แสดงการลอยตัวท่าเหวี่ยงสะโพก.....	192
ภาพประกอบ 17 แสดงการลอยตัวท่าก้าวขาในอากาศ.....	193
ภาพประกอบ 18 แสดงการลงพื้น.....	193
ภาพประกอบ 19 แสดงทิศทางการกระโดดลอยตัวขึ้น.....	194
ภาพประกอบ 20 แสดงการกระโดดไกลท่าต่างๆ.....	194
ภาพประกอบ 21 แสดงการกระโดดไกล	195

ภาพประกอบ 22 แสดงการวางจุดที่หมาย	195
ภาพประกอบ 23 แสดงการวิ่งเข้าหาไม้กระดานเริ่มกระโดด	198
ภาพประกอบ 24 แสดงการเขย่ง (The Hop)	199
ภาพประกอบ 25 แสดงการก้าวเท้า (The step).....	200
ภาพประกอบ 26 แสดงการกระโดด (The Hop)	200
ภาพประกอบ 27 แสดงการลงสู่พื้น (Landing).....	201
ภาพประกอบ 28 แสดงการกระโดดและการลงสู่พื้น.....	201
ภาพประกอบ 29 แสดงเทคนิคเขย่งก้าวกระโดด	202
ภาพประกอบ 30 แสดงการวิ่งเข้ากระดานเริ่ม	202
ภาพประกอบ 31 แสดงการเขย่ง.....	203
ภาพประกอบ 32 แสดงการก้าว.....	203
ภาพประกอบ 33 แสดงการกระโดด.....	204
ภาพประกอบ 34 แสดงการลงสู่พื้น.....	204
ภาพประกอบ 35 แสดงการวิ่งเพื่อเตรียมกระโดด.....	207
ภาพประกอบ 36 แสดงการกระโดดขึ้นจากพื้น	208
ภาพประกอบ 37 แสดงการลอยตัวข้ามไม้พาด	208
ภาพประกอบ 38 แสดงการลงสู่พื้น.....	209
ภาพประกอบ 39 ฝึกกระโดดข้ามไม้พาดที่ยกสูงประมาณ 40 - 50 ซม.	209
ภาพประกอบ 40 แสดงการฝึกกระโดดข้ามไม้พาดที่ยกสูง.....	209
ภาพประกอบ 41 แสดงการกระโดดสูงทำขึ้นม้าที่ถูกต้อง.....	210
ภาพประกอบ 42 แสดงการวิ่งทางตรง	211
ภาพประกอบ 43 แสดงการวิ่งทางโค้ง.....	212
ภาพประกอบ 44 แสดงการเหยียบที่หมายก่อนกระโดด	212

ภาพประกอบ 45 แสดงการลอยข้าม.....	213
ภาพประกอบ 46 แสดงการลงสู่พื้น.....	213
ภาพประกอบ 47 แสดงการวิ่งกระโดดแอ่นตัวลงเบาๆ.....	213
ภาพประกอบ 48 แสดงการวิ่งกระโดดข้ามไม้พาด.....	214
ภาพประกอบ 49 แสดงการยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่และข้างลำตัว.....	216
ภาพประกอบ 50 แสดงการยืดกล้ามเนื้อข้างลำตัว.....	217
ภาพประกอบ 51 แสดงการยืดกล้ามเนื้อขาลำตัวและแขน.....	217
ภาพประกอบ 52 แสดงการยืดกล้ามเนื้อขาท้องและลำตัวหน้า.....	218
ภาพประกอบ 53 แสดงการถือลูกน้ำหนัก.....	221
ภาพประกอบ 54 แสดงการเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนที่.....	221
ภาพประกอบ 55 แสดงลักษณะการเคลื่อนที่ที่มุมลูกน้ำหนัก.....	222
ภาพประกอบ 56 แสดงการเคลื่อนเท้าไปตามทิศทางการทุ่ม.....	222
ภาพประกอบ 57 แสดงตำแหน่งการส่งแรงทุ่มลูกน้ำหนักด้านข้างและด้านหลัง.....	222
ภาพประกอบ 58 แสดงขั้นตอนการทุ่มลูกน้ำหนัก.....	223
ภาพประกอบ 59 แสดงลักษณะการทรงตัว.....	223
ภาพประกอบ 60 แสดงการยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่.....	226
ภาพประกอบ 61 แสดงการยืดกล้ามเนื้อด้านหน้าท้อง และหลัง.....	226
ภาพประกอบ 62 แสดงการยืดกล้ามเนื้อข้างลำตัว.....	227
ภาพประกอบ 63 แสดงการยืดกล้ามเนื้อหน้าอก.....	227
ภาพประกอบ 64 การจับແหลນโดยใช้นิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือจับ.....	228
ภาพประกอบ 65 การจับແหลນ โดยนิ้วกลางและนิ้วหัวแม่มือจับ ส่วนนิ้วชี้จะทอดยาวไปทาง ..	228
ภาพประกอบ 66 การจัดແหลນใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางจับ.....	229
ภาพประกอบ 67 แสดงการถือແหลນ.....	229

ภาพประกอบ 68 แสดงการถือแหวน	229
ภาพประกอบ 69 แสดงการถือแหวน	230
ภาพประกอบ 70 แสดงการฟุ้งแหวนลงพื้น	230
ภาพประกอบ 71 แสดงการฝึกฟุ้งแหวนอยู่กับที่	230
ภาพประกอบ 72 แสดงการถือแหวนวิ่ง.....	231
ภาพประกอบ 73 แสดงการวิ่งไขว้เท้าข้ามไม้.....	231
ภาพประกอบ 74 แสดงการฟุ้งแหวน – จังหวะ 1-2	232
ภาพประกอบ 75 แสดงการฟุ้งแหวน - จังหวะที่ 3 – 4.....	232
ภาพประกอบ 76 แสดงการฟุ้งแหวน – จังหวะที่ 5.....	232
ภาพประกอบ 77 แสดงการฟุ้งแหวน – จังหวะที่ 6 (การทรงตัว).....	233
ภาพประกอบ 78 แสดงการยึดกล้ามเนื้อด้านข้างลำตัว	235
ภาพประกอบ 79 แสดงการยึดกล้ามเนื้อบริเวณหัวไหล่.....	235
ภาพประกอบ 80 แสดงการจับจักร	236
ภาพประกอบ 81 การแสดงท่าที่ 1 จับจากและกลิ้งลงพื้น.....	237
ภาพประกอบ 82 แสดงท่าที่ 2 โยนจัดลอยไปในอากาศ	237
ภาพประกอบ 83 แสดงการท่าที่ 3 จับจักรเหวี่ยงไปด้านหน้า-หลังแล้วปล่อย.....	237
ภาพประกอบ 84 การแสดงท่าที่ 4 ยื่นปล่อยจากแล้วก้าวเท้าสลับ	238
ภาพประกอบ 85 การแสดงท่าที่ 5 ยื่นครึ่งวงกลมหันข้างบนเท้าขว้างจักร.....	238
ภาพประกอบ 86 แสดงการท่าที่ 6 หันหลังหมุนขว้าง	238
ภาพประกอบ 87 แสดงการยื่นขว้างจักรอยู่กับที่	239
ภาพประกอบ 88 แสดงการขว้างจักร	239
ภาพประกอบ 89 แสดงการขว้างจักร-การเหวี่ยง.....	240
ภาพประกอบ 90 แสดงการขว้างจักร-หมุนตัว	240

ภาพประกอบ 91 แสดงการขั้วง-การหมุนตัว.....	241
ภาพประกอบ 92 แสดงตำแหน่งของการออกแรงขั้วง	241
ภาพประกอบ 93 แสดงการขั้วงจักร-การขั้วง	242
ภาพประกอบ 94 สภาพ ความต้องการและความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ประจำ สาขาวิชาพลศึกษาที่มีบทบาทเป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา	293
ภาพประกอบ 95 การสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) กับผู้ทรงเชี่ยวชาญ.....	294
ภาพประกอบ 96 การจัดอบรมเพื่อทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของ มหาวิทยาลัยราชภัฏ.....	295

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 ปี พ.ศ. 2560-2564 มีนโยบายได้กำหนดประเด็นการพัฒนา พร้อมทั้งแผนงาน โครงการสำคัญที่ต้องดำเนินการให้ เห็นผลเป็นรูปธรรมในช่วง 5 ปีแรกของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคม และระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม ขณะเดียวกัน ยังได้กำหนดแนวคิดและกลไกการขับเคลื่อนและติดตามประเมินผลที่ชัดเจน เพื่อกำกับให้การ พัฒนาเป็นไปอย่างมีทิศทางและเกิดประสิทธิภาพ นำไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของสังคมไทยการสร้างภูมิคุ้มกัน เพิ่มขึ้นในมิติการพัฒนาต่างๆ มากขึ้น เพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยงที่สังคมไทยต้องเผชิญ และเสริมรากฐาน ของประเทศ ให้เข้มแข็ง ควบคู่ไปกับการให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลง มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมนำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคงและยั่งยืน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2545) การพัฒนาประเทศดังกล่าว ต้องอาศัยปัจจัยหลายประการที่สำคัญที่สุด คือ ประชากรที่มีคุณภาพเพราะประชากรเป็นทั้งปัจจัยในการพัฒนาโดยตรง และเป็นทั้งผู้ประสานปัจจัยอื่นๆ เข้าด้วยกันเพื่อการดำเนินการพัฒนาประเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ประชากรจะมีคุณภาพได้ต้องอาศัยการศึกษา การศึกษาจะมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลส่งเสริมคุณภาพของประชากรก็ต้องอาศัยครูซึ่งเป็นหลักสำคัญในวงการศึกษาเพราะการสอนของครูมีความสัมพันธ์โดยตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและหน้าที่หลักของครูก็คือ “การทำให้เกิดการเรียนรู้” (สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ, 2537) ดังนั้นในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาครูจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่สุด คุณภาพของครูเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นคุณภาพของการศึกษาหลายหน่วยงานได้ตระหนักถึงความสำคัญของครู เพราะอาชีพครูเป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีความรับผิดชอบสูงและส่งผลกระทบถึงอนาคตของผู้เรียนและสังคมโดยรวม

ดังนั้นการพัฒนาศึกษาให้ได้ดีมีประสิทธิภาพจึงต้องพัฒนาที่ครูเป็นอันดับแรก พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 ได้กำหนดแนวทางการพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาไว้ในหมวด 7 มาตรา 52 โดยให้

กระทรวงศึกษาธิการจัดระบบกระบวนการผลิตและพัฒนาครู คุณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมีมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยการกำกับและประสานให้สถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตและพัฒนาครู คุณาจารย์ รวมทั้งบุคลากรทางการศึกษาให้มีความพร้อมและมีความเข้มแข็งในการเตรียมบุคลากรใหม่และพัฒนาบุคลากรประจำการอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พุทธศักราช 2546 ยังได้กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาต้องมีมาตรฐานวิชาชีพ ทั้งด้านความรู้และประสบการณ์วิชาชีพด้านการปฏิบัติตน ในส่วนของมาตรฐานด้านความรู้และประสบการณ์วิชาชีพนั้นได้กำหนดให้นักศึกษา และผ่านการประเมินการปฏิบัติการสอนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการคุรุสภากำหนดคือ การฝึกปฏิบัติการวิชาชีพระหว่างเรียนและปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะ (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา, 2546)

จึงอาจกล่าวได้ว่าการผลิตครูจะมีคุณภาพหรือไม่มีคุณภาพนั้นขึ้นอยู่กับกระบวนการผลิตครูเป็นสำคัญ ดังนั้น กระบวนการเรียนผู้สอน จึงเป็นหัวใจสำคัญของกระบวนการผลิตครู เพราะเป็นกระบวนการทางภาคปฏิบัติที่จะช่วยให้การผลิตครูมีคุณภาพที่พึงประสงค์ซึ่งในกระบวนการดังกล่าวจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือและความช่วยเหลือจากหน่วยงานผู้ใช้ครูอย่างจริงจัง ถือว่าเป็นภาระหน้าที่ร่วมกันในการผลิตครูให้มีคุณภาพ ดังที่ สูดธิดา จันทรมณี (2540) ได้กล่าวไว้ว่า การทำงานจะบรรลุผลตามจุดประสงค์มากน้อยประการใดนั้นต้องอาศัยองค์ประกอบ 4 ประการ คือ ประการแรกผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายมีความเชื่อร่วมกันในปรัชญาของการจัดประสบการณ์วิชาชีพครู ประการที่สอง ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายรับรู้จุดประสงค์ทุกข้อชัดเจนตรงกัน ประการที่สามการรับรู้บทบาทของตนอย่างแจ่มแจ้งของอาจารย์ผู้สอน ประการสุดท้ายคือการสร้างเครือข่ายความร่วมมือโดยใช้สถานศึกษาในท้องถิ่นเป็นโรงเรียนเครือข่าย และพัฒนาอาจารย์ผู้สอน กระบวนการศึกษาทางพลศึกษาและกีฬาเป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย ทักษะ ความรู้ คุณธรรม และเจตคติที่ดีไปพร้อมๆ กัน โดยใช้กิจกรรมพลศึกษา และกีฬาเป็นสื่อให้ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้และมีพัฒนาการ ด้วยการมีส่วนร่วมและลงมือ ปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ดังคำกล่าวของ

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523) ที่ว่าพลศึกษาเป็นการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งในหลักสูตรของโรงเรียน ในการที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา สามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพ สังคมตั้งความหวังในการส่งเสริมสุขภาพของประชากรในประเทศมาที่ครูพลศึกษา เพราะครูพลศึกษาเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการถ่ายทอดความรู้ด้านการส่งเสริมสุขภาพสู่นักเรียน และสร้างทัศนคติที่

ดีต่อผู้เรียน นอกจากนี้ อูทก พิเคราะห์ฤกษ์ (2556) ยังกล่าวไว้อีกว่า นักศึกษาเป็นหัวใจสำคัญของการผลิตครู ดังนั้น จากข้อมูลดังที่กล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่านอกจากครูผู้สอนจะเป็นผู้ที่มีความสำคัญ ยิ่งในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาแล้ว ครูผู้สอนยังมีความสำคัญต่อนักศึกษา ฉะนั้นในฐานะที่ผู้วิจัยมีประสบการณ์และมีหน้าที่ในการสอนของนักศึกษาครูทางด้านสาขาวิชาพลศึกษาพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษาวิชาที่พียงไม่ได้เท่าที่ควร จากการสังเกตพฤติกรรมการสอนของนักศึกษาฝึกสอนสาขาวิชาพลศึกษา ในปีการศึกษา 2559 ภาคเรียนที่ 1 ที่ผ่านมาพบว่า การนำความรู้ไปใช้ในการสอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในรายวิชากรีฑา ไปใช้ในสถานศึกษาไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ประกอบกับความรู้ความสามารถของนักศึกษาที่แตกต่างกันในการเรียนรู้ในสถานศึกษา ยิ่งไปกว่านั้นผู้วิจัยยังได้รับฟังความคิดเห็นจากอาจารย์ในโรงเรียนที่นักศึกษาได้สอนรายวิชากรีฑา ว่า นักศึกษาไม่ได้รับคำแนะนำในการสอนในรายวิชาดังกล่าวที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน อันเป็นสาเหตุให้นักศึกษาพัฒนาศักยภาพของตนได้ไม่เต็มตามความสามารถและที่สำคัญ อีกประการหนึ่งคืออาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาส่วนใหญ่เป็นอาจารย์บรรจุใหม่ที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อย อาจให้คำปรึกษาและแนะนำนักศึกษาได้ไม่ดีพอ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการสอนของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา เป็นสิ่งสำคัญอย่างมากซึ่งเป็นพื้นฐานของทักษะการเคลื่อนไหวที่นำไปสู่การสอนในรายวิชาอื่นๆ ต่อไป ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นในการสอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
2. เพื่อสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
3. เพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของ

มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ความสำคัญของการวิจัย

หลักสูตรฝึกอบรมที่สร้างขึ้นจะช่วยพัฒนาอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏให้มีคุณภาพ ไปในทิศทางเดียวกัน มหาวิทยาลัยราชภัฏและมหาวิทยาลัยอื่น ๆ สามารถนำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นไปขยายผลใช้ฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ในมหาวิทยาลัยที่ผลิตครูได้ ซึ่งจะช่วยให้อาจารย์ผู้สอนมีความรู้และทักษะต่อการสอนรายวิชากรีฑาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาเรื่องหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยได้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์จากแนวคิด ทฤษฎีการบริหาร งานวิจัยและแนวทางการจัดทำหลักสูตรการฝึกอบรมและการสอนวิชากรีฑา และได้นำมากำหนดเป็นแนวคิดในการศึกษาวิจัย โดยมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เท่านั้น

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยตามขั้นตอนการวิจัย 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาความต้องการจำเป็นของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบด้วย

1. ผู้เชี่ยวชาญ ด้านการจัดทำหลักสูตรการฝึกอบรมและการสอนวิชากรีฑา โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามเกณฑ์ที่กำหนดคือมีคุณสมบัติเป็นอาจารย์ที่สอนในระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาพลศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี

2. อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบด้วย

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดทำหลักสูตรการฝึกอบรมและการสอนวิชากรีฑา จำนวน 5 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามเกณฑ์ที่กำหนดคือมีคุณสมบัติเป็นอาจารย์ที่สอนในระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาพลศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี ประกอบด้วย

1.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา

1.2 ผู้สำเร็จปริญญาเอก ทางด้านหลักสูตรและการสอน

1.3 ผู้สำเร็จปริญญาเอก ด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา

2. อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 30 คน ซึ่งได้โดยการสุ่มอย่างง่าย แบบกำหนดสัดส่วน (Proportional Simple Random Sampling)

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองและประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

1. อาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามเกณฑ์ที่กำหนดโดยจำแนกออกเป็น 2 กลุ่มคือ

1.1 กลุ่มทดลองนำร่องใช้หลักสูตร (Pilot Group) จำนวน 15 คน เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรในเบื้องต้นและปรับปรุงหลักสูตร

1.2 กลุ่มทดลองใช้หลักสูตรจริง (Experimental Group) จำนวน 15 คน เพื่อตรวจสอบยืนยันประสิทธิภาพของหลักสูตร

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่

- 1) ความต้องการจำเป็นในการสอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
- 2) แนวทางการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนา หมายถึง กระบวนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์การสอนรายวิชาการศึกษาเพื่อเตรียมอาจารย์สำหรับการสอนรายวิชาการศึกษา

2. อาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา หมายถึง อาจารย์ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ในการสอนรายวิชาการศึกษา ซึ่งมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนด คือมีคุณวุฒิขั้นต่ำปริญญาโททางการศึกษาหรือสาขาที่เกี่ยวข้อง

3. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา หมายถึง ความรู้ทั้งทางภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในรายวิชาการศึกษา เฉพาะประเภทลาน ที่จัดให้แก่อาจารย์ผู้สอนซึ่งทำหน้าที่เป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา โดยมีโครงสร้างหลักสูตรครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน ได้แก่ การจัดทำแผนการเรียนรู้อย่างรายวิชา การจัดการเรียนการสอนรายวิชา การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน และบทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน

4. มหาวิทยาลัยราชภัฏ หมายถึง สถาบันการศึกษาที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ที่เปิดการเรียนการสอนในสาขาวิชาพลศึกษา ประกอบด้วยมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี และมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

5. คุณภาพของหลักสูตร หมายถึง ความถูกต้อง ความเหมาะสม เป็นประโยชน์และนำไปใช้ได้จริง ของหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

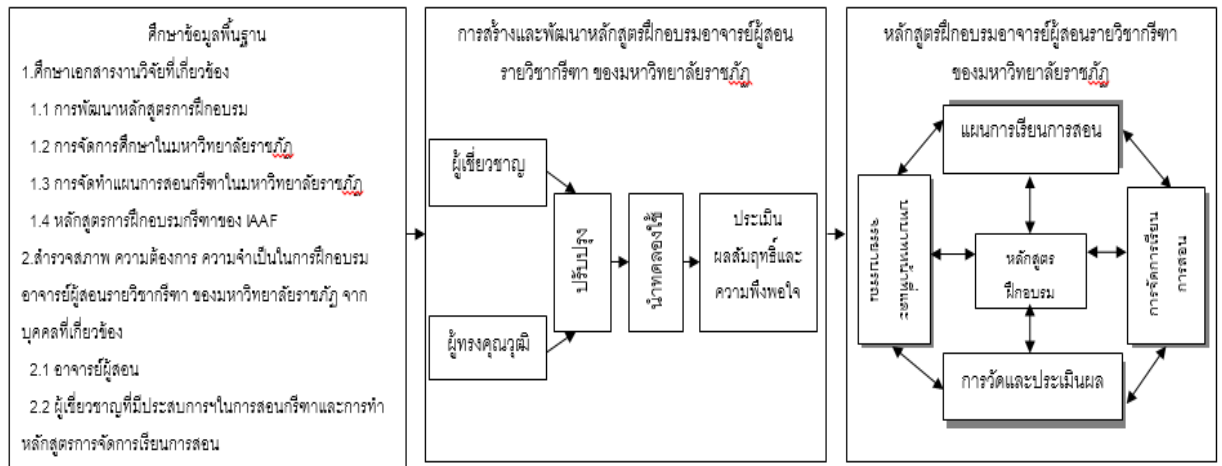
6. ประสิทธิภาพของหลักสูตรการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา หมายถึง คุณภาพของการดำเนินการพัฒนาอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาตามหลักสูตร ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ทั้งด้านทฤษฎีและการปฏิบัติ สามารถวางแผนการสอนปรับปรุงและพัฒนาความสามารถ ด้านการสอนให้สูงขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ได้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
2. ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะสามารถนำไปใช้แนวทางในจัดอบรมเพื่อให้ความรู้กับอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏให้มีศักยภาพเพิ่มมากยิ่งขึ้น เพื่อส่งผลสำเร็จต่อการพัฒนาด้านกีฬาให้ทันยุคของการเปลี่ยนแปลงในสังคมพื้นฐานความรู้ (Knowledge-Based Society)

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม
 - 1.1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตร
 - 1.2 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร
 - 1.3 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการฝึกอบรม
 - 1.4 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม
 - 1.5 การประเมินหลักสูตร
2. การจัดการศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ
 - 2.1 พระราชบัญญัติการศึกษา
 - 2.2 โครงสร้างหลักสูตร
3. การจัดทำแผนการสอนกรีฑาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ
 - 3.1 รายละเอียดรายวิชากรีฑา
 - 3.2 คุณสมบัติของผู้ฝึกสอนกีฬากรีฑา
 - 3.3 กรีฑาประเภทลาน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยในประเทศ

1. การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม

1.1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตร

ความหมายของหลักสูตร คำว่า “หลักสูตร” (Curriculum) มีผู้ให้ความหมายต่างกันไปหลายประการตามแนวความคิดและปรัชญาของนักพัฒนาหลักสูตรของแต่ละคนโดยมีผู้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ ดังนี้

สุรกันต์ จังหาร (2553) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า

1. หลักสูตร หมายถึง เนื้อหาวิชาที่จัดไว้อย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาจนจบชั้นหรือได้รับใบประกาศ

2. หลักสูตร หมายถึง คำโครงของเนื้อหาวิชา หรือสิ่งที่เฉพาะเจาะจงที่จะต้องสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาจนจบชั้น หรือได้รับประกาศนียบัตร

3. หลักสูตร หมายถึง คำโครงของเนื้อหาวิชา หรือสิ่งที่เฉพาะเจาะจงที่จะต้องสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา

ธำรง บัวศรี (2532) กำหนดนิยามของหลักสูตร คือ แผนซึ่งได้ออกแบบจัดทำขึ้น เพื่อแสดงจุดมุ่งหมาย การจัดเนื้อหาสาระ กิจกรรม และมวลประสบการณ์ในแต่ละโปรแกรมการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด

พิสิฐ เมธาภัทร (2549) ได้ให้ความหมายคำว่าหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร หมายถึง โครงการจัดมวลประสบการณ์หรือกิจกรรมทั้งหมด เพื่อให้ผู้เรียนได้ผ่านมวลประสบการณ์หรือกิจกรรมนั้นๆ แล้วเกิดการพัฒนาทางด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัยสามารถประกอบอาชีพและดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

สุนทร บำเรอราช (2536) ได้สรุปความหมายของหลักสูตรว่า คือ กรอบและแนวทางที่จะนำมาใช้ในการสอน การอบรม การฝึกงานเท่านั้น และหลักสูตรจะต้องอยู่ร่วมกับสิ่งอื่นเสมอ คือหลักสูตรต้องอยู่ร่วมกับการสอนและการสอบ

สังต์ อุทรานันท์ (2532) ได้สรุปลักษณะของหลักสูตร ไว้ดังนี้

1. หลักสูตร คือ สิ่งที่สร้างขึ้นในลักษณะของรายวิชา ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาสาระ ที่ได้จัดเรียงลำดับความยากง่าย หรือเป็นขั้นตอนดีแล้ว

2. หลักสูตรประกอบด้วยประสบการณ์ทางการเรียนซึ่งได้วางแผนไว้เป็นการล่วงหน้า เพื่อมุ่งหวังจะให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ต้องการ

3. หลักสูตรเป็นสิ่งที่สังคมสร้างขึ้นสำหรับประสบการณ์ทางการศึกษาแก่ผู้เรียนในสถานศึกษา

4. หลักสูตรประกอบด้วยประสบการณ์ทั้งหมดของผู้เรียน ซึ่งเขาได้ทำได้รับรู้และได้ตอบสนองต่อการแนะนำของสถานศึกษา

จากความหมายของหลักสูตรที่ได้กล่าวมานี้ พอสรุปได้ว่า หลักสูตรคือ เนื้อหา สาระ ความรู้ หรือโครงการสอนที่กำหนดขึ้นไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อสร้างประสบการณ์ ที่มีประโยชน์ให้แก่ ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการศึกษาที่ระบบกำหนดไว้ อย่างมีคุณภาพ

ส่วนประกอบของหลักสูตร

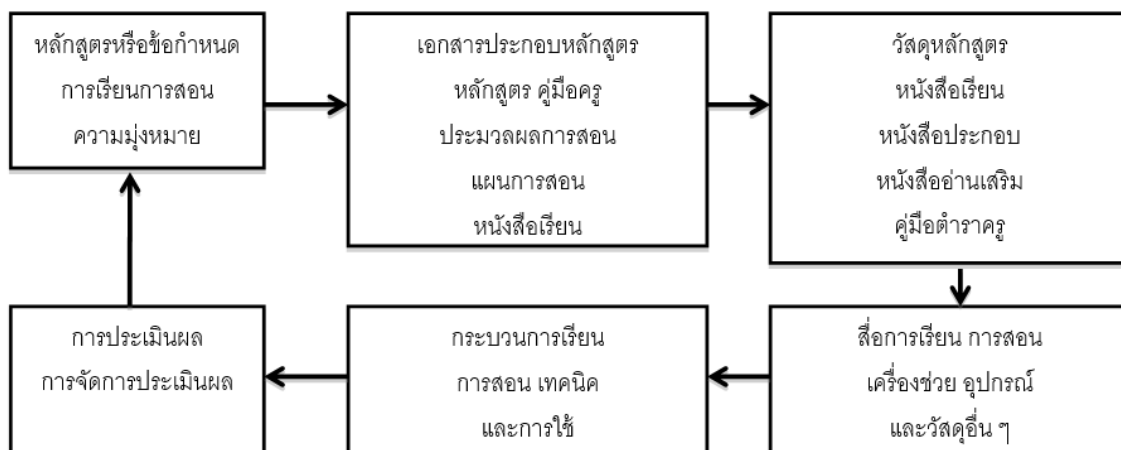
หลักสูตรประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ที่สัมพันธ์และสอดคล้องกันตามที่ ทาบา (Taba H, 1962) เสนอไว้ว่า หลักสูตรประกอบด้วยส่วนสำคัญ 4 ส่วน คือ

1. จุดมุ่งหมาย เป็นส่วนที่กล่าวถึงจุดมุ่งหมายทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะวิชา
2. เนื้อหาวิชา เป็นส่วนที่กล่าวถึงเนื้อหาวิชาที่จัดไว้ในหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาจนมีคุณลักษณะตามจุดมุ่งหมาย
3. กิจกรรมและรูปแบบการเรียนการสอน เป็นส่วนที่กล่าวถึงวิธีการและกระบวนการที่จะทำให้ผู้เรียนได้รู้เนื้อหาวิชาอย่างมีประสิทธิภาพ
4. การประเมินผล เป็นส่วนที่กล่าวถึงวิธีการตรวจสอบว่าผู้เรียนได้บรรลุตามจุดมุ่งหมายเพียงใด

นอกจากนี้นักพัฒนาหลักสูตรคนอื่น ๆ ได้แบ่งส่วนประกอบของหลักสูตรคล้ายคลึงกับ Taba ดังเช่น จอห์น เอฟ เคอร์ (John F Kerr, 1968) ได้แบ่งส่วนประกอบของหลักสูตรไว้เป็น 4 ส่วน คือ วัตถุประสงค์ของหลักสูตร ความรู้ ประสบการณ์การเรียนรู้ และการประเมินผลหลักสูตร สจิด อูทรานันท์ (2532) ได้เสนอว่าควรแบ่งหลักสูตรออกเป็น 7 ส่วนประกอบดังนี้

1. เหตุและความจำเป็นของหลักสูตร
2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3. เนื้อหาสาระและประสบการณ์
4. การเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
5. การเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิชาในชุมชน
6. การประเมินผล
7. การเสนอแนะเกี่ยวกับการช่วยเหลือและส่งเสริมผู้เรียน

สันต์ ธรรมบำรุง (2527) ได้กล่าวถึงส่วนประกอบของหลักสูตร เมื่อพิจารณาในแง่ของการปฏิบัติหรือการนำไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพ ดังภาพประกอบ 2 ดังนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิองค์ประกอบของหลักสูตร

สรุปได้ว่าส่วนประกอบที่สำคัญของหลักสูตร เป็นการกำหนดหลักสูตรไปใช้ปฏิบัติ รวมถึง กิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์การสอน แต่กิจกรรมที่สำคัญยิ่งคือการสอน หรืออาจกล่าวได้ว่าการสอนเป็นหัวใจของหลักสูตรทุกหลักสูตรจะมีลักษณะสมบูรณ์จะต้องมีองค์ประกอบครบถ้วน ได้แก่ จุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ เนื้อหาวิชาหรือรายละเอียดของหัววิชา วิธีการสอน หรือการกำหนดการฝึกสอน หรือปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการฝึกอบรมและการประเมินผล จึงสามารถทำให้ผู้เรียนหรือผู้เข้าร่วมฝึกอบรมเกิดการเรียนรู้ จนกระทั่งเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทั้ง 3 ด้าน คือ ความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติ

ลักษณะของหลักสูตรที่ดี

สันต์ ธรรมบำรุง (2527) ได้กล่าวถึงหลักสูตรที่ดี ควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรควรมีความคล่องตัวพอสมควร และสามารถที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี
2. หลักสูตรควรจะเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้การศึกษามุ่งบรรลุตามความมุ่งหมายที่กำหนด
3. บุคลากรทุกฝ่าย เช่น ผู้ปกครอง ครู ประชาชน นักวิชาการ นักเรียน เป็นต้น ควรจะมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร และมีส่วนร่วมได้รับรู้หลักสูตรด้วยไม่ใช่เป็นหน้าที่ของนักวิชาการศึกษาเพียงอย่างเดียว
4. การวางแผนหลักสูตรที่ดีจะต้องเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง
5. การดำเนินการวางแผนหลักสูตร ควรตั้งอยู่บนรากฐานที่เชื่อถือได้

6. ในการพัฒนาหลักสูตรนั้น ควรคำนึงถึงสิ่งสำคัญต่าง ๆ เช่น รากฐานทางปรัชญาการศึกษา รากฐานทางจิตวิทยา เป็นต้น

7. หลักสูตรควรจะเป็นเป็นแนวกว้าง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สำรวจความสนใจ ความถนัด และความสามารถในรายบุคคล

8. หลักสูตรในระดับต่าง ๆ ควรจะมีความสัมพันธ์และต่อเนื่องกันโดยไม่ขาดตอน

9. การประเมินผลหลักสูตรเป็นสิ่งที่จำเป็น และต้องทำเป็นระยะ ๆ เพื่อนำผลการประเมินมาปรับปรุงหรือพัฒนาหลักสูตร

และจากอีกแนวคิดหนึ่งของ บุญทรง สังข์ทอง และ อุบล เล่นวารี (2529) ได้ให้แนวในการพิจารณาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ดี ดังนี้

1. จะต้องส่งเสริมความเจริญของงาน และพัฒนาการของเด็กวัยต่าง ๆ
2. ต้องเป็นประสบการณ์เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็กเพื่อให้เด็กได้มีโอกาสแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต และให้มีความเป็นอยู่อย่างผาสุกในชุมชน
3. ต้องเพิ่มพูนทักษะเบื้องต้นที่จำเป็นให้นักเรียน
4. ต้องจัดประสบการณ์ที่มีความหมายต่อชีวิตของเด็ก
5. จะต้องให้นักเรียนเรียนรู้ต่อเนื่องกันอย่างมีระบบ
6. หลักสูตรจะต้องยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม
7. จะต้องส่งเสริมให้เด็กทำงานเป็นอิสระและทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ
8. หลักสูตรต้องส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักแก้ปัญหาด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์
9. บอกแนวทางจัดกิจกรรมอันเหมาะสม วิธีการวัดผลและการกำหนดวัสดุที่จะใช้ประกอบการสอนไว้พร้อม

10. สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจของนักเรียนและชุมชนที่เด็กอยู่

สรุปได้ว่า หลักสูตรที่ดีต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตร การจัดแผนการเรียนการสอน วิธีและคุณสมบัติผู้สอน สถานที่ สื่อการเรียนการสอน หนังสือหรือตำราเรียนที่มีความยืดหยุ่นได้ และสามารถที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพการณ์ต่างๆ ได้ เช่นเดียวกันกับหลักสูตรในการฝึกอบรมจะต้องมีลักษณะเดียวกันกับที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นในการที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการฝึกอบรม

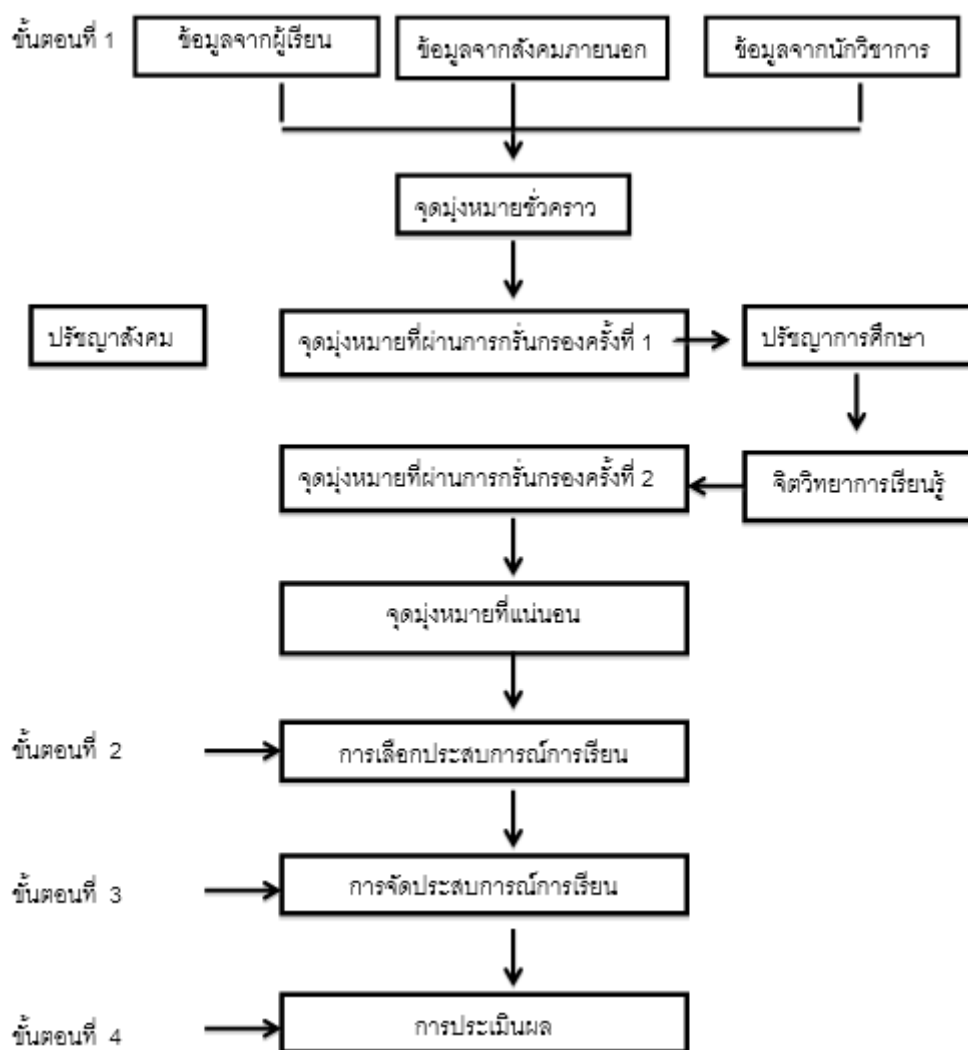
1.2 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร

การแสวงหารูปแบบในการพัฒนาหลักสูตรและการสอนเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เพราะรูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรนั้นเปรียบเสมือนแผนที่ที่มุ่งชี้พัฒนาหลักสูตรได้ สะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น การนำรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรมาใช้จะต้องปรับให้เข้ากับสภาพความเป็นจริงของชีวิตและสังคมของผู้ใช้โดยแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรมีหลายแนวทาง เช่น

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ (Ralph W. Tyler, 1964) ได้ให้แนวคิดในการวางแบบโครงสร้างหลักสูตรโดยใช้วิธี Mean-Ends Approach เป็นหลักการและเหตุผลในการสร้างหลักสูตรที่เรียกว่า “เหตุผลของ Tyler” หลักเกณฑ์ในการจัดหลักสูตรและการสอน ควรจะตอบคำถามที่เป็นพื้นฐาน 4 ประการ ดังนี้

1. มีจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอะไรบ้างที่โรงเรียนควรจะแสวงหา
2. มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้างที่โรงเรียนควรจัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้
3. จะจัดประสบการณ์ทางการศึกษาอย่างไร จึงจะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ
4. จะประเมินผลประเมินประสิทธิภาพของประสบการณ์ในการเรียนอย่างไรจึงจะตัดสินได้ว่าบรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

Tyler เน้นว่า คำถามทั้งสี่ข้อนี้ จะต้องเรียงลำดับกันลงมา เพราะฉะนั้น การตั้งจุดมุ่งหมาย จึงเป็นขั้นที่สำคัญที่สุด ลักษณะเด่นของการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler ที่ใช้จุดมุ่งหมายทั้งสี่ขั้นตอน ตอนแรกเป็นการกำหนดจุดมุ่งหมายชั่วคราว แล้วจึงกำหนดวิธีและเกณฑ์กลั่นกรอง จากทฤษฎี การเรียนรู้ปรัชญาการศึกษาและปรัชญาสังคม กำหนดเป็นจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่แน่นอน ดังภาพการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler ดังนี้

ภาพประกอบ 3 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler

จากภาพประกอบ 3 แสดงถึงแนวความคิดในการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler ว่า การพัฒนาหลักสูตรจะต้องเป็นไปตามลำดับขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เริ่มด้วยการกำหนดจุดมุ่งหมายชั่วคราวโดยอาศัยข้อมูลจากแหล่งกำเนิด ที่จะเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ 3 แหล่งด้วยกัน คือ

1. ศึกษาจากสังคม
2. ศึกษาจากตัวผู้เรียน
3. ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญในเนื้อหาวิชา

ข้อมูลทั้ง 3 แหล่งดังกล่าวจะเป็นเครื่องช่วยในการตั้งจุดมุ่งหมายชั่วคราว จุดมุ่งหมายที่ได้ในขั้นนี้ บางครั้งอาจจะมีมากเกินไปที่จะจัดเข้าไว้ในหลักสูตรได้ทั้งหมด จึงควร

ได้มีการพิจารณาเลือกเฉพาะจุดมุ่งหมายที่สำคัญและสอดคล้องกันเพื่อนำไปเป็นหลักในการปฏิบัติขั้นต่อไป Tyler ได้เสนอว่าการเลือกจุดมุ่งหมายควรผ่านการกลั่นกรอง เพื่อคัดเอาข้อที่ไม่สำคัญและไม่สอดคล้องกันออกไป ด้วยวิธีการ

1. พิจารณาหลักจิตวิทยาการเรียนรู้
2. พิจารณาหลักจากปรัชญาการศึกษาและปรัชญาสังคม
3. จุดมุ่งหมายที่ผ่านการกลั่นกรองแล้วนี้เรียกว่าจุดมุ่งหมายขั้นสุดท้ายหรือ

จุดมุ่งหมายถาวรที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรต่อไป

ขั้นที่ 2 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ในการวางโครงสร้างของหลักสูตร Tyler ได้ตั้งคำถามข้อที่สองว่าจะเลือกประสบการณ์การเรียนรู้อย่างไรจึงจะช่วยให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

จุดมุ่งหมายที่จะระบุพฤติกรรมและเนื้อหาเป็นจุดหมายปลายทางที่ต้องการไปถึง (Ends) แต่ประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดขึ้นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ เป็นวิธีการที่จะให้บรรลุถึงจุดหมายปลายทาง (Means)

ขั้นที่ 3 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในการจัดประสบการณ์ให้เป็นหน่วยจะต้องมีการสำรวจความสัมพันธ์ทางด้านเวลาและด้านเนื้อหา โดยมีเกณฑ์ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. ความต่อเนื่องกัน
2. การเรียงลำดับขั้น
3. การบูรณาการ

ขั้นที่ 4 การประเมินผล เป็นขั้นสุดท้ายของแนวคิดในการจัดหลักสูตรของ Tyler เป็นขั้นที่จะให้ผู้วางแผนการจัดทำหลักสูตรรู้ว่า ประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดขึ้นบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เพียงใด

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ ทาบา (Taba H, 1962) ได้ให้แนวคิด ในการจัดหลักสูตรโดยวิธีอุปนัย (Inductive Approach) หลักสูตรควรจะถูกออกแบบและกำหนดจากครูผู้สอนมากกว่าที่จะกำหนดจากผู้บริหารลงมา นอกจากนี้ Taba มีความคิดที่ว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นงานที่ต้องการการจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบในการตัดสินใจ จะต้องพิจารณาทั้งลำดับในการวางแผนและวิธีการที่จะทำงานให้สำเร็จลุล่วงไป Taba ได้กำหนดกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์สภาพปัญหา ความต้องการ และความจำเป็นต่าง ๆ ของสังคม รวมทั้งศึกษาพัฒนาการของผู้เรียน กระบวนการเรียนรู้ ตลอดจนธรรมชาติของความรู้เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดจุดมุ่งหมาย

ขั้นที่ 2 กำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษา โดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากขั้นที่ 1 เป็นหลักในการพิจารณา จุดมุ่งหมายที่กำหนดขึ้นนี้ ควรจะเป็นสิ่งที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการคัดเลือกเนื้อหาประสบการณ์การเรียนรู้

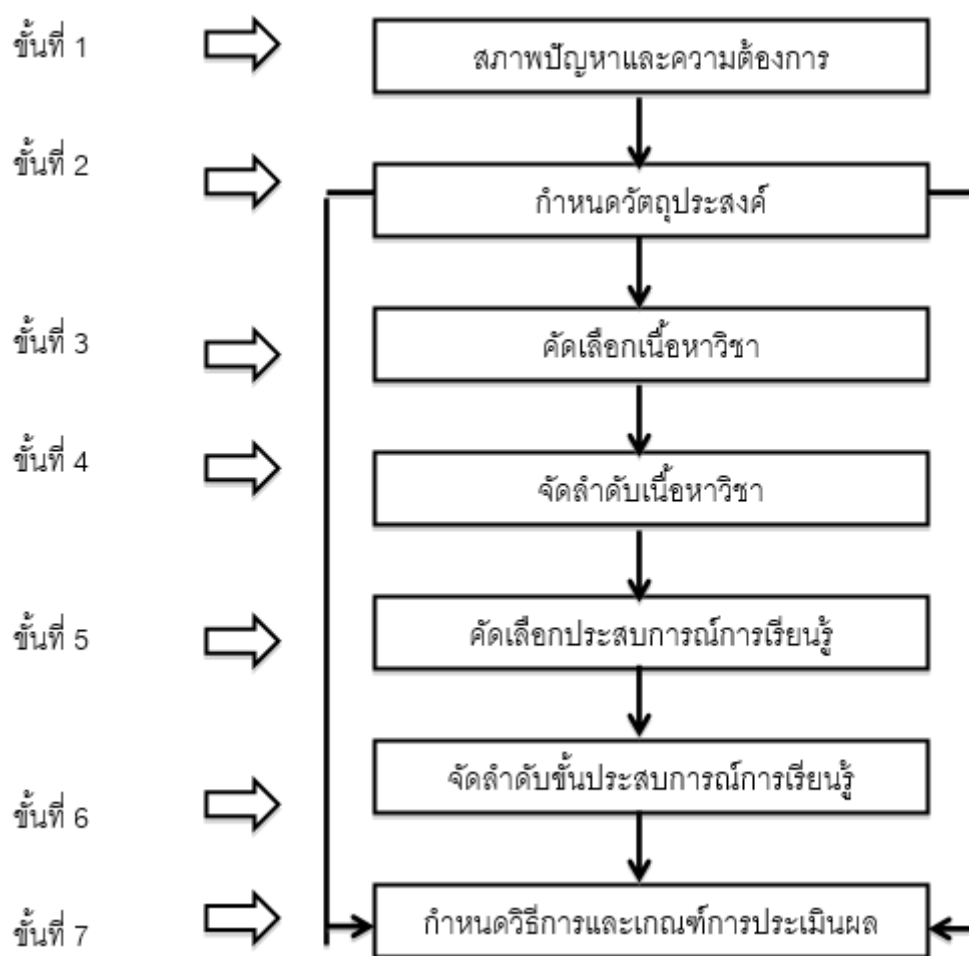
ขั้นที่ 3 การคัดเลือกเนื้อหาวิชาที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เป็นสำคัญ

ขั้นที่ 4 การจัดลำดับเนื้อหาวิชาที่คัดเลือกมา โดยพิจารณาถึงความเหมาะสมในการที่จะให้ผู้เรียนได้รับความรู้ได้ก่อนหรือหลัง ซึ่งอาจจะจัดเรียงลำดับตามความยากง่าย ความกว้างแคบหรือการเป็นพื้นฐานต่อกัน เป็นต้น

ขั้นที่ 5 การคัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ กระบวนการที่สำคัญของหลักสูตรอีก กระบวนการหนึ่งก็คือ กระบวนการในชั้นเรียน การคัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้จำเป็นต้องศึกษาถึงกระบวนการเรียนรู้ และวิธีการสอนต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการคัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ที่มุ่งคุณค่าแก่ผู้เรียน และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายตลอดจนเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ด้วย

ขั้นที่ 6 การจัดเรียงประสบการณ์การเรียนรู้ตามลำดับก่อนหลัง เพื่อให้การจัดกระบวนการเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้

ขั้นที่ 7 การประเมินผล เป็นขั้นตอนที่จะเป็นเครื่องชี้ว่า การดำเนินการพัฒนาหลักสูตรประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด มีปัญหาหรือข้อบกพร่องในขั้นตอนใด ๆ มากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ทำการปรับปรุงแก้ไขต่อไป การประเมินผลนี้ตามปกติจะพิจารณาผลจากการใช้หลักสูตรคือผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ เนื้อหาวิชา และกระบวนการเรียนการสอนมีความเหมาะสมเพียงใด จากกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรของ Taba สามารถแสดงเป็นภาพประกอบ 4 ได้ดังนี้

ภาพประกอบ 4 แสดงการพัฒนาหลักสูตรของ Tabá

จากแนวคิดและหลักการเกี่ยวกับกระบวนการและรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler และ Tabá ที่ได้เสนอไปแล้วนั้นจะเห็นว่า กระบวนการและรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรต่าง ๆ นั้นมีความคล้ายคลึงกันในเรื่องขององค์ประกอบหลักที่สำคัญ ๆ ของหลักสูตร ส่วนที่แตกต่างกันก็คือ ขั้นตอนทีละเอียดยิ่งขึ้นซึ่งจะเป็นแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจนยิ่งขึ้นซึ่งพอสรุปได้ว่า กระบวนการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญดังต่อไปนี้ คือ

1. การรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน สำหรับการพัฒนาหลักสูตร จะทำให้ทราบสภาพปัญหาและความต้องการ ได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการ

2. การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นขั้นตอนที่กระทำต่อจากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์พื้นฐาน ซึ่งเป็นการตั้งเป้าหมายว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนั้น จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวผู้เรียนอย่างไรโดยอย่างไร อันจะช่วยให้สภาพปัญหาหรือ ความต้องการได้รับการแก้ไขหรือได้รับการตอบสนอง

3. การจัดเนื้อหาสาระและประสบการณ์การเรียนรู้ เป็นขั้นตอนของการคัดเลือกบรรจุเนื้อหาสาระและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะเป็นสื่อหรือหนทางที่จะช่วยนำผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการได้

4. การวัดและประเมินผลรวมทั้งการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรและปรับปรุงหลักสูตรเบื้องต้นก่อนนำไปใช้ เป็นขั้นตอนที่กำหนดว่า ควรจะวัดและประเมินอะไรบ้าง เพื่อจะได้ทราบว่าผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด และหลังจากยกร่างหลักสูตรได้แล้วจะเป็นขั้นตอนการตรวจสอบ หรือดูคุณภาพของหลักสูตรที่ร่างขึ้นว่า ยังมีจุดอ่อนหรือมีข้อบกพร่องที่ควรแก้ไขปรับปรุงในเบื้องต้นอย่างไรบ้าง ก่อนที่จะนำหลักสูตรไปใช้

5. การนำหลักสูตรไปใช้ เป็นขั้นตอนที่นำหลักสูตรไปสู่ภาคปฏิบัติหรือไปสู่การเรียนการสอน ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ต้องอาศัยกิจกรรมและกระบวนการต่าง ๆ หลายประเภท

6. การประเมินผลหลักสูตร เป็นขั้นตอนของการตรวจสอบว่าหลักสูตรที่ได้พัฒนาขึ้นนั้น สามารถใช้ได้ดีเพียงใด ผลผลิตที่ได้จากหลักสูตรเป็นไปตามเจตนารมณ์หรือจุดมุ่งหวังเพียงใด ซึ่งอาจจะประเมินจากการนำไปใช้จริง หรือให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ประเมินก่อนก็ได้ และผลจากการประเมินที่ได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้หลักสูตรมีคุณภาพสูงยิ่งขึ้นไป

7. การแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร เป็นขั้นตอนของการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการต่อไป

สรุปว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นหน้าที่ของสถานศึกษาทุกแห่ง เพื่อตอบสนองการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจ และเปลี่ยนไปตามธรรมชาติของการศึกษา การศึกษาจะมีความก้าวหน้า ถ้ามีการปรับปรุงหลักสูตรให้เป็นไปตามความต้องการและความจำเป็นตลอดเวลา การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลสังคม ความต้องการต่าง ๆ เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าว

1.3 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการฝึกอบรม

ความหมายของการฝึกอบรม

การฝึกอบรม (Training) มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ ดังนี้
ชูชัย สมितिไกร (2549) กล่าวถึงความหมายของการฝึกอบรมว่า เป็นกระบวนการจัดขึ้นเพื่อให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ต้องการ

สุรกานต์ จังหาร (2553) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมไว้ในพจนานุกรมการศึกษาว่าการฝึกอบรม เป็นกระบวนการที่ช่วยให้บุคคลมีทักษะและความรู้ โดยจัดขึ้นภายใต้สภาวะเงื่อนไขบางประการ

น้อย ศิริโชติ (2524) ให้ความหมายของการฝึกอบรมว่า เป็นกระบวนการอย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะให้แก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรม และทัศนคติ อันเหมาะสมจนสามารถก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมและทัศนคติ เพื่อการปฏิบัติงานในหน้าที่ และยกมาตรฐานการปฏิบัติงานให้อยู่ในระดับสูงขึ้นและทำให้บุคลากรมีความเจริญก้าวหน้าในงาน

สรุปได้ว่า การฝึกอบรมเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเพื่อพัฒนาบุคคลให้สามารถเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ ทักษะความชำนาญ และเจตคติ โดยการจัดการศึกษาให้แก่คนกลุ่มหนึ่งแต่การจัดการศึกษานี้ทำขึ้นภายใต้เงื่อนไขบางประการ โดยมุ่งหวังให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการทั้งในด้านความรู้ ทักษะในการปฏิบัติงาน รวมทั้งทำที่ที่แสดงถึงความพึงพอใจในการทำงานในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม ซึ่งส่วนใหญ่พบว่าการฝึกอบรมเป็นวิธีการหนึ่งในการเพิ่มคุณภาพการทำงานของบุคลากรหรือเตรียมการให้บุคลากรพร้อมที่จะทำงานในหน้าที่หนึ่งนั่นเอง

ความสำคัญของการฝึกอบรม

การฝึกอบรมมีความสำคัญหลายประการดังที่ เครือวัลย์ ลิมอภิชาติ (2531) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. การฝึกอบรมช่วยป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น โดยการสร้างเสริมความรู้ความเข้าใจกับบุคลากร เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาระหว่างการปฏิบัติงาน
2. การฝึกอบรมเป็นกรรมวิธีช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว โดยการสร้างเสริมความรู้ความเข้าใจกับวิธีการแก้ปัญหา และฝึกปฏิบัติการแก้ปัญหานั้น ๆ
3. การฝึกอบรมเป็นการสร้างเสริมวิทยการอันทันสมัยให้กับบุคลากรในหน่วยงาน เพราะในปัจจุบันวิทยการต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจึงจำเป็นต้องฝึกอบรมเพิ่มเติมอยู่เสมอ
4. การฝึกอบรมช่วยประหยัดรายจ่าย เนื่องจากการฝึกอบรมเป็นกรรมวิธีที่จัดขึ้นในระยะเวลาสั้น ภายในงบประมาณจำกัด และได้ผลคุ้มค่าตามวัตถุประสงค์
5. การฝึกอบรมเป็นกรรมวิธีที่ช่วยให้บุคลากรเกิดการเรียนรู้เพิ่มเติม โดยไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่องานประจำที่ปฏิบัติอยู่ เนื่องจากการฝึกอบรมใช้ระยะเวลาสั้น อาจจัดในเวลาหรือนอกเวลาทำงาน

6. การฝึกอบรมเป็นกรรมวิธีที่ก่อให้เกิดความสามัคคีระหว่างบุคลากรที่ทำงานในหน่วยงานเดียวกัน เนื่องจากการฝึกอบรมเปิดโอกาสให้บุคลากรได้แลกเปลี่ยนทรรศนะซึ่งกัน และกันก่อให้เกิดความเข้าใจกันมากขึ้น

7. การฝึกอบรมเป็นกรรมวิธีที่ช่วยให้บุคลากร ได้มีโอกาสพัฒนาท่าที หรือบุคลิกภาพของตนเองให้เหมาะสมกับงานที่ปฏิบัติ

8. การฝึกอบรมเป็นกรรมวิธีที่ช่วยให้บุคลากรมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความพร้อมที่จะทำงาน กล้าเผชิญอุปสรรค

9. การฝึกอบรมเป็นกรรมวิธีที่สนับสนุนการศึกษาตลอดชีวิต

10. การฝึกอบรมเป็นกรรมวิธีที่ช่วยเหลือนักเรียนที่ลาออก เนื่องจากมีอุปสรรคไม่สามารถศึกษาต่อได้ เพราะว่าจำเป็นต้องเข้ารับตำแหน่งงานใดงานหนึ่ง

สรุปได้ว่าการฝึกอบรมมีความสำคัญต่อการพัฒนาส่วนรวม ซึ่งหมายถึงหน่วยงาน สังคม ประเทศชาติ และการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีสมรรถภาพสูงขึ้น ความสำคัญในการฝึกอบรมแต่ละครั้งจะมากหรือน้อยแต่ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น ปัญหาและความจำเป็นในการฝึกอบรม วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม และกลุ่มผู้เข้าร่วมการฝึกอบรม เป็นต้น การฝึกอบรมมีความสำคัญและจำเป็นก่อให้เกิดประโยชน์ต่อองค์กรในการป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และช่วยกันแก้ปัญหาบางอย่างในการปฏิบัติงาน อีกทั้งเป็นการเพิ่มพูนความรู้ สร้างขวัญกำลังใจในการทำงานของบุคคลช่วยลดความสิ้นเปลือง ป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้น เปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วม เพื่อจะได้นำความรู้ที่ได้มาปรับประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงาน และในการดำเนินชีวิตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

การฝึกอบรมไม่ว่าจะเป็นไปในรูปแบบใดก็ตาม ย่อมมีวัตถุประสงค์เฉพาะของหน่วยงานหรือองค์กร ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงวัตถุประสงค์การฝึกอบรม ไว้ดังนี้

น้อย ศิริโชติ (2524) กล่าวถึงวัตถุประสงค์สำคัญของการฝึกอบรม คือ เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการทำงานของบุคลากรที่เข้ารับการฝึกอบรม การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดังกล่าวรวมถึงความชำนาญในการทำงานด้วยมือ การรู้จักใช้ความรู้ทางเทคนิคต่าง ๆ ความสามารถในการแก้ปัญหา และทัศนคติที่มีต่อการทำงาน นอกจากนี้ การฝึกอบรมยังมุ่งหวังที่จะให้บุคลากรที่รับการฝึกอบรมแล้ว นำความรู้ความสามารถที่ได้รับใหม่ไปใช้ปฏิบัติจริง ๆ เพื่อทำงานให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ขององค์กรหรือหน่วยงานนั้น ๆ การดำเนินการฝึกอบรม

จะดำเนินการไปเป็นผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์การฝึกอบรม ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การฝึกอบรมให้บุคคลสามารถที่จะทำงานในหน้าที่ในปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

2. การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคคลให้ถึงขีดความสามารถ เพื่อสับเปลี่ยน โยกย้ายตัวบุคคลในการปฏิบัติงาน และเพื่อเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งต่อไปในอนาคต

ทองฟู ชินะโชติ (2531) กล่าวถึงวัตถุประสงค์การฝึกอบรมว่า วัตถุประสงค์หลักเน้นการพัฒนาและรักษาบุคลากรให้มีความรู้ ความชำนาญ สามารถแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ

1. วัตถุประสงค์ขององค์กรต่อการฝึกอบรม เพื่อ

1.1 สร้างความสนใจในการปฏิบัติงานของพนักงานในองค์กร

1.2 เสนอแนะวิธีการปฏิบัติงานที่ดีที่สุด

1.3 พัฒนาการปฏิบัติงานให้ได้ผลดีที่สุด

1.4 ลดความสิ้นเปลือง และป้องกันอุบัติเหตุในการปฏิบัติงาน

1.5 วางมาตรฐานในการปฏิบัติงาน

1.6 การพัฒนาในการปฏิบัติงานบุคคล

1.7 พัฒนาการบริหาร

1.8 ฝึกฝนบุคคลไว้เพื่อความก้าวหน้าของงาน และการขยายองค์กร

1.9 ฝึกฝนให้ทันต่อเทคนิคใหม่ ๆ เพื่อให้องค์กรมีความก้าวหน้า

2. วัตถุประสงค์ต่อความมุ่งหมายส่วนบุคคล เพื่อ

2.1 ความก้าวหน้าในการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง

2.2 พัฒนาท่าที บุคลิกภาพในการปฏิบัติงาน

2.3 พัฒนาฝีมือในการปฏิบัติงานโดยการทดลองปฏิบัติ

2.4 ฝึกฝนการใช้วิจฉัย การตัดสินใจ

2.5 ปรับปรุงสภาพการปฏิบัติงานให้ดีขึ้น

2.6 ปรับปรุงสภาพการปฏิบัติงาน

2.7 ส่งเสริมและสร้างขวัญในการปฏิบัติงาน

2.8 เข้าใจนโยบายและความมุ่งหมายขององค์กรที่ปฏิบัติงานอยู่ให้ดีขึ้น ให้มี

ความพอใจในการปฏิบัติงาน

สุเทพ สังข์เพชร (2536) กล่าวถึงวัตถุประสงค์การฝึกอบรมว่าเพื่อปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพของบุคลากร เพื่อให้ทำงานให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพสูงขึ้น การฝึกอบรมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในด้านความรู้ ทักษะ ทัศนคติ และพฤติกรรมเกี่ยวกับหลักการวิธีการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญขององค์กร

ไพฑูรย์ โพธิ์สว่าง (2537) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมว่า เป็นการส่งเสริมและสนับสนุนบุคลากรทุกคน ทุกระดับ ทุกตำแหน่ง ให้มีการเตรียมความพร้อมทั้งในด้านโลกทัศน์ บุคลิกภาพ และความรู้ความสามารถที่มีศักยภาพเพียงพอต่อการตอบสนองเงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจที่กำลังดำเนินอยู่ในปัจจุบันและอนาคต

จากที่กล่าวมาแล้วนั้นจะเห็นได้ว่าการฝึกอบรมนั้นมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ ๆ ได้แก่

1. เพื่อเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับงานในหน้าที่ของแต่ละบุคคล รวมทั้งเทคนิควิทยาการใหม่ๆ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
2. เพื่อเสริมสร้างความสามารถ ความชำนาญ ในการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น
3. เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับงานในหน้าที่ เกิดขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงาน
4. เพื่อให้ทราบนโยบาย หน้าที่ และความรับผิดชอบขององค์กรหรือหน่วยงาน เข้าใจระเบียบข้อบังคับ วิธีการปฏิบัติงาน สิทธิประโยชน์ที่จะได้รับ
5. เพื่อรู้แนวทางการปฏิบัติงานที่เป็นแบบอย่างเดียวกัน ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างกันและเป็นประโยชน์ในการประสานงานในองค์กร
6. เพื่อใช้ในการพิจารณาเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง

ประโยชน์ของการฝึกอบรม

การฝึกอบรม เป็นกระบวนการหนึ่งในการบริหารบุคคลขององค์กร หรือหน่วยงานต่างๆ ที่มีความสำคัญ และเป็นประโยชน์อย่างมากทั้งต่อองค์กรหรือบุคลากรการฝึกอบรมเป็นกระบวนการพัฒนาบุคลากรให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สมฤทธิ์ผลจากการปฏิบัติงานย่อมก่อให้เกิดความสำเร็จแก่องค์กรส่วนรวมได้มีผู้กล่าวถึงประโยชน์หรือผลที่ได้รับจากการฝึกอบรมไว้ ดังนี้

1. การฝึกอบรม ช่วยทำให้ระบบการปฏิบัติงานมีสมรรถภาพสูงขึ้น มีการติดต่อประสานงานดีขึ้น เพราะว่าการฝึกอบรมจะช่วยกระตุ้นความสนใจในการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานให้มีใจรักงานและทำงาน ได้ผลมากขึ้น ทั้งเมื่อได้รับความรู้จากการฝึกอบรมมากขึ้น

แล้วก็สามารถนำเทคนิคและวิธีใหม่ๆ ไปใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งจะแก้ไขข้อบกพร่อง และปรับปรุงการทำงานให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ

2. การฝึกอบรม เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้เกิดการประหยัดและลดความสิ้นเปลือง ของวัสดุที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งจะมีผลต่อเนื่องไปถึงงบประมาณค่าใช้จ่ายในการซื้อวัสดุที่ใช้ ในการปฏิบัติงานให้ลดลงไปด้วย เพราะว่าเมื่อผู้ปฏิบัติงานได้รับการพัฒนาเป็นอย่างดีแล้ว ความผิดพลาดที่ก่อให้เกิดความสิ้นเปลืองเสียหายย่อมลดน้อยลงไป

3. การฝึกอบรม ช่วยลดเวลาในการเรียนงานให้น้อยลง ปกติในการปฏิบัติงานนั้น เมื่อเริ่มปฏิบัติงานควรจะได้รับ การอบรมแนะนำเสียก่อน เพราะเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการฝึกอบรมแล้ว สามารถปฏิบัติงานได้ผลดี และทุ่นเวลามากกว่าการที่จะต้องปฏิบัติงานและเรียนงานควบคู่กันไป ในเวลาเดียวกัน เพราะว่าการปฏิบัติงานตามวิธีหลังนี้เป็น การกระทำแบบลองผิดลองถูกซึ่งไม่อาจ ทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในงานเท่าใดนัก

4. การฝึกอบรม เป็นการช่วยแบ่งเบาภาระหน้าที่การงานของผู้บังคับบัญชา ได้มากขึ้น ทั้งผู้บังคับบัญชาจะไม่เสียเวลามาชี้แจงสั่งสอนในงานที่สั่ง นอกจากนี้การฝึกอบรมยัง ช่วยลดการปฏิบัติงานล่วงเวลาให้น้อยลง เพราะว่า การปฏิบัติงานล่วงเวลามีสาเหตุจากปริมาณ งานที่มากอย่างเดียวยังมีส่วนใหญ่มักเกิดจากความล่าช้าและความไม่เข้าใจในงานเสียเป็น ส่วนมาก

5. การฝึกอบรม เป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะกระตุ้นเตือนให้ผู้ปฏิบัติงานได้ปฏิบัติงาน เพื่อก่อให้เกิดความก้าวหน้าในการงานของตนตามปกติ การเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งและการ โยกย้ายพนักงานในองค์กร มักได้รับการพิจารณาก่อน เพราะว่าเป็นผู้รู้งานและได้รับการฝึกอบรม มาเป็นอย่างดี ทั้งนี้ย่อมแสดงว่าการฝึกอบรมเป็นการแนะแนวทางในความก้าวหน้าของบุคคล อย่างหนึ่ง

ประโยชน์ของการฝึกอบรมตามความคิดของ พะยอม วงศ์สารศรี (2531) นั้น นอกจากการฝึกอบรมจะเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ภายในองค์กรดังได้กล่าวมาแล้ว ยังมี ประโยชน์อีกหลายประการ คือ

1. ประโยชน์ที่พนักงานได้รับจากการฝึกอบรม
 - 1.1 ทำให้เกิดความมั่นใจในการปฏิบัติงาน
 - 1.2 พนักงานสามารถรู้ถึงมาตรฐานการทำงานและนโยบาย
 - 1.3 ทำให้พนักงานมีอนาคตก้าวหน้าต่อไปในตำแหน่งและหน้าที่ ซึ่งจะเป็น การกระตุ้นให้เกิดขวัญและกำลังใจในการทำงานด้วย
2. ประโยชน์ต่อผู้จัดการผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้างาน

- 2.1 ประหยัดเวลาในการที่จะใช้สอนหรือแนะนำงานต่าง ๆ ให้กับพนักงาน
- 2.2 ประหยัดเวลาที่จะใช้ควบคุมดูแล สามารถเอาเวลาไปใช้ในการวางแผนงานและบริหารงานด้านอื่นได้
- 2.3 ทำให้พนักงานสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ประโยชน์ขององค์กร

- 3.1 ช่วยทำให้ผลผลิตมีคุณภาพได้มาตรฐาน
- 3.2 ช่วยลดค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการซ่อมแซมและบำรุงรักษาเครื่องจักร
- 3.3 ช่วยลดอุบัติเหตุการสิ้นเปลืองและความเสียหายต่าง ๆ

พลากร สุวรรณรัฐ (2535) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการพัฒนาและการฝึกอบรมไว้ว่า การปฏิบัติงานไประยะหนึ่ง เมื่อถึงเวลาที่ต้องรับผิดชอบงานที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรืองานในระดับที่สูงขึ้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนาและฝึกอบรม เนื่องจากการพัฒนาและฝึกอบรมก่อให้เกิดประโยชน์ 2 ประการ คือ

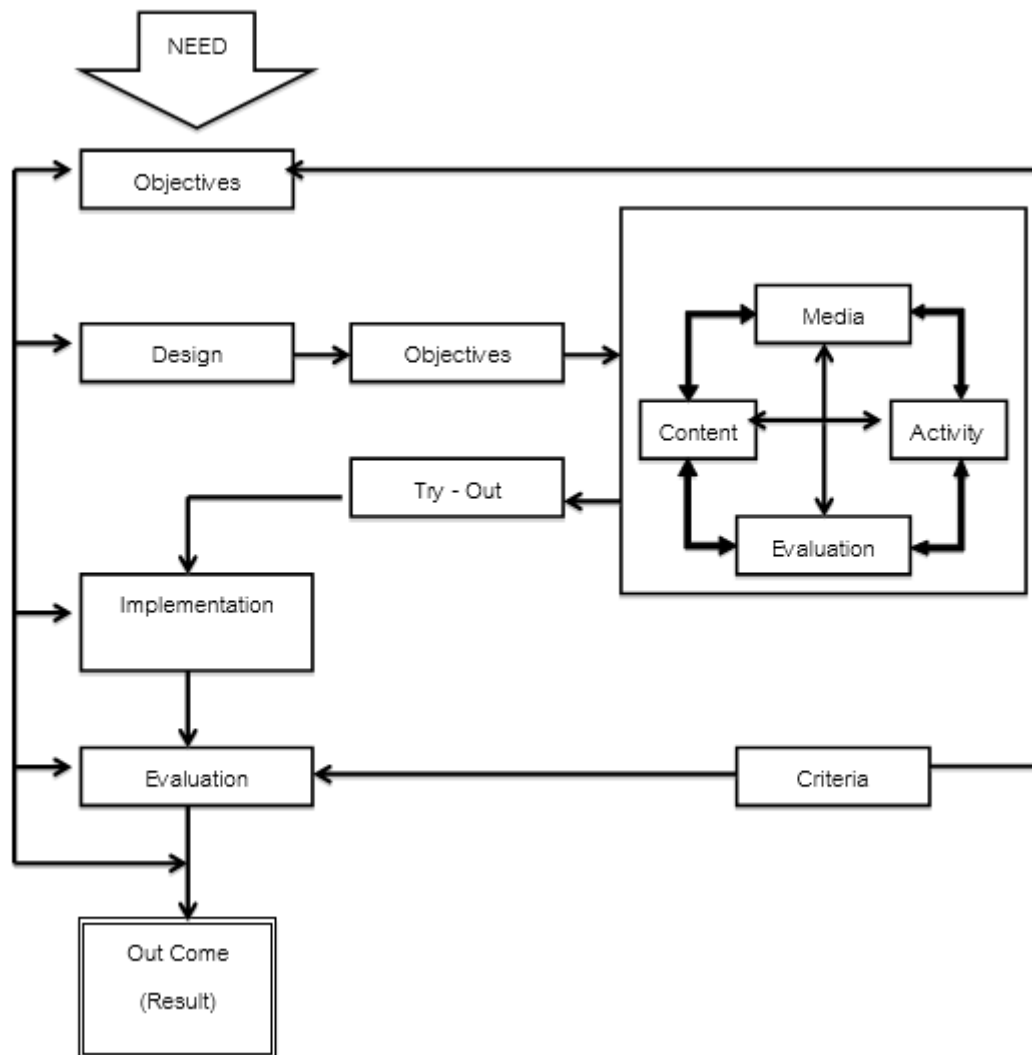
1. ผู้ปฏิบัติงานต้องการความมั่นใจในสิ่งหรือแนวทางปฏิบัติอยู่ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่และผู้อื่นปฏิบัติงานอย่างไร เหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร
2. เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดและทัศนคติในการทำงาน ซึ่งช่วยให้เกิดทัศนคติในทางบวกเป็นการนำทัศนคติที่ดีมาเผยแพร่กัน

สรุปได้ว่าการฝึกอบรม ถือว่าเป็นการลงทุนอย่างหนึ่งขององค์กร เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวผู้ปฏิบัติงานที่จะมีการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่ช่วยให้การทำงานดีขึ้น มีทัศนคติที่ดี ลดอัตราการขาดงาน ก่อให้เกิดความจงรักภักดีต่อองค์กร ทำให้องค์กรมีความมั่นคงเนื่องจากการฝึกอบรม และจะช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานมีการพัฒนาอยู่เสมอ หากขาดแคลนผู้ปฏิบัติงานในตำแหน่งใดก็สามารถทดแทนกันได้

1.4 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม

จากกระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่นักวิชาการต่าง ๆ ได้กล่าวไว้ในหัวข้อ กระบวนการพัฒนาหลักสูตร จะเห็นได้ว่าเป็นกระบวนการทั่วไปที่สามารถใช้ได้กับหลักสูตรทุกรูปแบบ สำหรับการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมนั้น สามารถดำเนินการตามกระบวนการดังกล่าวได้เช่นกัน

ซึ่ง พิสิฐ เมธาภักทร (2549) ได้สรุปรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับช่างอุตสาหกรรมไว้ดังภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 แสดงรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของพิสิฐู เมธาภัทร

สรุปรูปแบบของกระบวนการจัดการฝึกอบรมที่เหมาะสมกับโรงงานหรือสถานประกอบการโดยมีขั้นตอนของการดำเนินงานดังนี้

1. การหาความต้องการของการฝึกอบรม (Needs)

เป็นการสำรวจหาความต้องการ หรือสภาพของปัญหาแท้จริงที่เกิดขึ้นในโรงงานหรือสถานประกอบการ ไม่ว่าจะทางด้านเกี่ยวกับกระบวนการผลิต งานบุคคล หรือด้านการจัดการ เป็นต้น

2. การกำหนดวัตถุประสงค์ (Objectives)

ในขั้นตอนนี้เป็นการกำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดการฝึกอบรมไม่ใช่ วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

3. การออกแบบ (Design)

เป็นขั้นตอนของการออกแบบส่วนต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดเตรียมข้อมูลสำหรับการจัดการฝึกอบรมให้กับผู้เข้ารับการฝึกอบรม โดยมีขั้นตอนที่ละเอียด ดังนี้

3.1 วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (Objective)

หลังจากวิเคราะห์งานย่อยเรียบร้อยแล้ว (Job Analysis) เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมให้เป็นจุดประสงค์สำหรับประเมินผลการฝึกอบรม

3.2 รายละเอียดของหลักสูตร

ในส่วนนี้จะประกอบด้วย 4 ส่วนด้วยกันซึ่งทั้ง 4 ส่วนนี้จะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนี้

3.2.1 เนื้อหา (Content) เป็นขั้นตอนการจัดเตรียมเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เชิงพฤติกรรมที่ได้วิเคราะห์ไป

3.2.2 สื่อ (Media) เลือกสื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์รวมถึงการคำนึงสิ่งต่าง ๆ เช่น อุปกรณ์สนับสนุนต่าง ๆ

3.2.3 กิจกรรม (Activity) กำหนดกิจกรรมระหว่างการฝึกอบรมให้กับผู้เข้ารับการฝึกอบรม เช่น ใบแบบฝึกหัด และใบงาน เป็นต้น

3.2.4 การประเมิน (Evaluation) ขั้นตอนประเมินผลของชุดการฝึกอบรมที่ได้ออกแบบไว้ ซึ่งไม่ใช่การประเมินผลของกระบวนการฝึกอบรม

3.3 การนำไปทดลองใช้ (Try-Out)

เมื่อออกแบบชุดฝึกอบรม (Curriculum Structure) แล้วนำไปทดลองใช้เพื่อหาความเหมาะสม เช่น เวลาและภาษาตลอดจนสื่อว่ามีคุณภาพอย่างไร

3.4 การนำไปใช้เก็บข้อมูล (Implementation)

หลังจากการทดลองใช้และนำมาปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว จึงนำชุดฝึกอบรมไปใช้สำหรับการฝึกอบรมจริง ๆ

3.5 การประเมินผลการฝึกอบรม (Evaluation) เป็นการประเมินผลที่กระบวนการเช่น ความสอดคล้องเนื้อหากับวัตถุประสงค์ วิทยากรและการจัดการฝึกอบรม

3.6 การสรุปผล (Outcome)

หลังจากประเมินผลแล้ว ให้สรุปผล ข้อดี ข้อเสีย พร้อมกับข้อเสนอแนะ และนำมาปรับปรุง

เครือข่าย ล้อมอภิชาติ (2531) กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ประกอบด้วยกิจกรรม 5 ประการ คือ

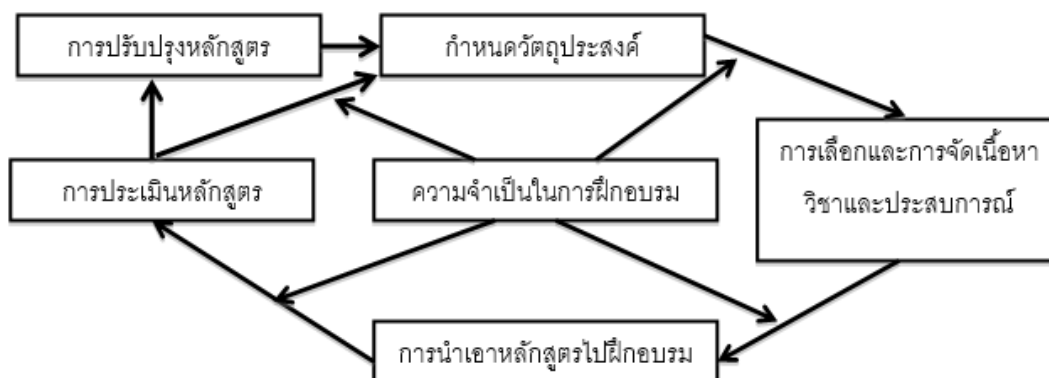
1. การกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เป็นการกำหนดความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับการฝึกอบรมว่าจะให้เป็นไปในลักษณะใดจึงจะสามารถแก้ไขปัญหาได้ การกำหนดวัตถุประสงค์จะกำหนด 3 ระดับ คือ วัตถุประสงค์ของหลักสูตร วัตถุประสงค์หมวดวิชาและวัตถุประสงค์ของรายวิชา

2. การเลือกการจัดเนื้อหาวิชาและเทคนิคการฝึกอบรม เนื้อหาวิชา หมายถึง เนื้อหาสาระความรู้และประสบการณ์เรียนรู้ เป็นขั้นตอนที่กำหนดว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมควรมีความรู้และประสบการณ์และการจัดลำดับความรู้ประสบการณ์นั้นเป็นอย่างไร จึงเกิดผลการฝึกอบรมที่สูงสุด

3. การนำเอาหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การให้ผู้บริหารโครงการฝึกอบรมเอาโครงการของหลักสูตรไปฝึกอบรมให้เกิดผลอย่างมีประสิทธิภาพ

4. การประเมินผลหลักสูตร หมายถึง การหาคำตอบว่าหลักสูตรสัมฤทธิ์ผลตามที่วัตถุประสงค์กำหนดไว้หรือไม่ และมากน้อยเพียงใด

5. การปรับปรุงหลักสูตร กระบวนการพัฒนาหลักสูตรมีวัฏจักรเริ่มต้นจากการกำหนดวัตถุประสงค์ เลือก และจัดเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ นำหลักสูตรไปฝึกอบรม ประเมินผลสัมฤทธิ์การฝึกอบรม และนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงหลักสูตร เมื่อปรับปรุงหลักสูตรแล้วจึงกลับสู่การปรับปรุงวัตถุประสงค์การฝึกอบรมดังแสดงภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

นอกจากนี้ นิภา วงศ์ไทย (2525) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างและพัฒนาหลักสูตร
ฝึกอบรมดังนี้

1. กำหนดสภาพปัญหาและความจำเป็นของชุมชนเกษตรกรรมชนบท ซึ่งจะ
กำหนดให้สอดคล้องกับแนวนโยบายของชาติ โดยการสำรวจเอกสารและชุมชน รวมทั้งการสำรวจ
ความต้องการของผู้รับการฝึกอบรมมาเป็นข้อมูลในการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2. กำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการฝึกอบรมให้สอดคล้องเหมาะสมกับ
สภาพปัญหาและความจำเป็นที่ได้สำรวจมา

3. กำหนดหน่วยการฝึกอบรม โดยแบ่งจุดมุ่งหมายออกเป็นเรื่อง ๆ และกำหนด
หน่วยการฝึกอบรมให้ครอบคลุมเรื่องนั้น ๆ ซึ่งเมื่อได้ดำเนินการครบทุกหน่วยการฝึกอบรมแล้ว จะ
บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้

4. กำหนดจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของแต่ละหน่วยการฝึกอบรม โดยพิจารณา
กำหนดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

5. คัดเลือกจัดลำดับเนื้อหาของแต่ละหน่วยการฝึกอบรม โดยยึดจุดมุ่งหมายเชิง
พฤติกรรมเป็นขอบเขต และดำเนินการจัดลำดับความสำคัญของเนื้อหา โดยพิจารณาตามลำดับ
ของเนื้อหาและตามลำดับความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ซึ่งได้ทำการสำรวจไว้แล้ว

6. กำหนดกิจกรรมและวิธีการฝึกอบรม โดยพิจารณาวิธีการประเมินผลให้
สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม กิจกรรมการฝึกอบรม และพื้นฐานของผู้รับการฝึกอบรม

7. กำหนดวิธีการประเมินผลผู้เข้ารับการฝึกอบรม โดยพิจารณาวิธีการ
ประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม กิจกรรมการฝึกอบรม และพื้นฐานของผู้เข้า
รับการฝึกอบรม

8. การตรวจสอบความเหมาะสมของหลักสูตร ดำเนินการตรวจสอบ โดย
ผู้เชี่ยวชาญและผู้ใช้หลักสูตร แสดงดังภาพประกอบ 7

จากกระบวนการพัฒนาหลักสูตรของนักการศึกษาที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมมีส่วนคล้ายคลึงกัน คงมีบางส่วนเท่านั้นที่แตกต่างกัน เช่น ในส่วนของวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชาการศึกษาการฝึกอบรม เป็นต้น ดังนั้นจึงสามารถสรุปขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม ได้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ข้อมูลทางวัฒนธรรม สังคม การเมือง เศรษฐกิจ ประชากรการศึกษา ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียน ทฤษฎีการเรียนรู้ เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการกำหนดลักษณะหลักสูตร

สำหรับวิธีการได้มาซึ่งข้อมูลพื้นฐานนั้น สจัด อุทรานันท์ (2532) กล่าวว่า สามารถทำได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม หรือใช้ทั้ง 2 กรณีประกอบกัน คือ การศึกษาโดยทางตรง

ได้แก่ สอบถาม การสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ส่วนการศึกษาทางอ้อม ได้แก่ การศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร การรับฟังความคิดเห็นจากแหล่งต่าง ๆ การวิเคราะห์ตัวชี้วัดที่สำคัญ

2. การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม เมื่อได้ข้อมูลพื้นฐานด้านต่าง ๆ แล้วนำมาวิเคราะห์จะทำให้ทราบสภาพปัญหาหรือความต้องการของผู้เรียน หรือสังคม จึงมาถึงขั้นตอนการสร้างหลักสูตรซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ในการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้น สจัด อุทรานันท์ (2532) ได้เสนอแนะลักษณะที่สำคัญของหลักสูตรที่ดี ดังนี้

2.1.1 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ควรตั้งอยู่บนพื้นฐานทางการศึกษาอย่างถูกต้องและตั้งอยู่บนรากฐานของความจริงและสามารถนำไปปฏิบัติได้

2.1.2 สอดคล้องกับความต้องการของสังคม

2.1.3 สนองความต้องการของผู้เรียน

2.1.4 มุ่งสร้างเสริมค่านิยม ขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรม

2.1.5 เน้นและส่งเสริมคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้เรียนให้มีความเจริญ

งอกงามหลายด้าน

2.1.6 ช่วยให้ผู้เรียน ได้รับประโยชน์จากการศึกษามากที่สุด

2.1.7 ควรจะยืดหยุ่นได้และเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

2.2 การเลือกเนื้อหาวิชาและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่สำคัญมากอย่างหนึ่ง เพราะว่าเปรียบเสมือนเป็นสื่อกลางที่จะนำผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายที่ได้กำหนด ดังนั้นจำเป็นต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ สุนทร บำเรอราช (2536) กล่าวว่า การเลือกเนื้อหาพิจารณาจากคำถามต่อไปนี้

2.2.1 แก่นสาระของการศึกษาคืออะไร เนื้อหาทั้งหมดเป็นความรู้ที่แท้จริงหรือไม่

2.2.2 เนื้อหาวิชาใดที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรและใช้เกณฑ์อะไรมาคัดเลือกเนื้อหาสาระ

2.2.3 มีเนื้อหาวิชาอะไรบ้างที่ผู้เรียนทุกคนต้องรู้ และมีอะไรบ้างที่ผู้เรียนบางคนจำเป็นต้องรู้

2.2.4 จะจัดลำดับเนื้อหาวิชาให้ผู้เรียนอย่างไรและใช้เกณฑ์อะไร

2.2.5 เมื่อผู้เรียนเรียนเนื้อหาวิชาเหล่านี้ผู้เรียนจะต้องเรียนอย่างไร ผู้เรียนจะพัฒนาความสามารถและความคิดอย่างไร

2.3 การกำหนดเกณฑ์และการประเมินผลหลักสูตรการฝึกอบรบควรประเมินอะไรประเมินอย่างไรและเป็นสิ่งชี้ให้เห็นว่าการดำเนินงานฝึกอบรมนั้นจะประสบผลสำเร็จ และบรรลุจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงใด มีอุปสรรคอะไรบ้างเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรบครั้งต่อไป

3. การนำหลักสูตรไปใช้ นำหลักสูตรที่ผ่านขั้นตอนที่ 1 และ 2 แล้วนำไปใช้ในสถานการณ์จริง เพื่อเป็นการศึกษาหาจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องต่างๆ และแก้ไขให้ดีขึ้น

4. การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรการฝึกอบรบ เป็นขั้นตอนการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้มีความเหมาะสมหรือสอดคล้องกับสภาพสังคมมากขึ้น ซึ่งการปรับปรุงนี้สามารถดำเนินการได้ ทุกขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรบ

องค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรบ

หลักสูตรฝึกอบรบประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์คล้าย ๆ กับหลักสูตรการศึกษาทั่วไป เพียงแต่ว่า หลักสูตรฝึกอบรบจะมีขอบเขตแคบกว่า ทั้งนี้เพราะหลักสูตรฝึกอบรบเป็นการจัดฝึกอบรบบุคลากร เฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ดังนั้นองค์ประกอบหลักของหลักสูตรฝึกอบรบจึงมีองค์ประกอบคล้ายคลึงกับหลักสูตรทั่ว ๆ ไป ดังนี้

เจลา มิสตี้ (2540) ได้สรุปองค์ประกอบของหลักสูตรการฝึกอบรบเอาไว้ 4 ส่วน

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรฝึกอบรบ
2. เนื้อหาวิชาที่ใช้ฝึกอบรบ
3. เทคนิคหรือวิธีการฝึกอบรบ
4. การวัดและการประเมินผลการฝึกอบรบ

วรพจน์ ศรีวงศ์กุล (2539) ได้กำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรบการประกอบอาชีพอิสระสำหรับช่างอุตสาหกรรมเอาไว้ ดังนี้

1. การหาความต้องการในการฝึกอบรบ
2. การกำหนดวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรบ
3. การออกแบบหลักสูตรฝึกอบรบ
4. การเลือกวิธีการฝึกอบรบ
5. การออกแบบเครื่องมือประเมินคุณภาพหลักสูตร

6. การดำเนินการฝึกอบรม

7. การประเมินคุณภาพหลักสูตร

ส่วนประกอบของหลักสูตรในทัศนะของ เรืองลักษณ์ ใจจนพันธ์ (2539) มีดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของหลักสูตรในการฝึกอบรม วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมเปรียบได้ดั่งเข็มทิศที่จะกำหนดแนวทางของการฝึกอบรม จะเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้สร้างหลักสูตรทราบว่าควรกำหนดวิชาใด หรือควรใช้วิธีการฝึกอบรมแบบใดที่จะทำให้โครงการฝึกอบรมอยู่ในรูปของการปฏิบัติได้ การพิจารณาเลือกวัตถุประสงค์ควรจะต้องกระทำอย่างระมัดระวังโดยวิเคราะห์จากข้อมูลเกี่ยวกับงานหรือพฤติกรรมที่ต้องการที่ได้จากการสำรวจความจำเป็นในการฝึกอบรม

2. หมวดวิชาที่จะทำการฝึกอบรม หมวดวิชาที่จะทำการฝึกอบรมอาจจะมีหมวดเดียวหรือหลาย ๆ หมวดก็ได้แล้วแต่ความจำเป็นของการฝึกอบรมแต่ละโครงการ ผู้สร้างหลักสูตรควรคัดเลือกให้เหมาะสมและสนองต่อความจำเป็นนั้น ซึ่งคือการกำหนดขอบข่ายของการฝึกอบรมนั่นเอง

3. รายละเอียดของหัวข้อวิชา จากหมวดวิชาที่กำหนดเอาไว้แล้วจึงนำมาแยกแยะในส่วนของรายละเอียดว่าควรจะมีหัวข้อย่อยอะไรบ้าง เพื่อให้ขอบข่ายเรื่องที่ฝึกอบรมชัดเจนขึ้นหรือเรียกว่าเป็นประเด็นสำคัญ ๆ ที่ผู้สอนจะต้องให้แก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรม ในการฝึกอบรมอาจไม่จำเป็นที่จะต้องสอนในรายละเอียดของวิชาทุกหัวข้อ ดังเช่น ส่วนที่เป็นความรู้พื้นฐาน เช่น คณิตศาสตร์เบื้องต้น และภาษาเยอรมันไม่จำเป็นต้องมาฝึกอบรมกัน หรือทักษะบางอย่าง ก็ไม่อาจนำมาฝึกอบรมได้เนื่องจากขาดอุปกรณ์ที่จำเป็น เป็นต้น ดังนั้นการกำหนดรายละเอียดหัวข้อวิชามักจะเลือกเอาเฉพาะเจาะจงที่จะทำให้ผู้รับการฝึกอบรมมีความรู้ทักษะความสามารถที่จะต้องนำไปใช้ปฏิบัติจริงๆ โดยบางหัวข้อที่คิดว่าเป็นพื้นฐานหรือสามารถฝึกอบรมในขณะที่ปฏิบัติงานได้หรือสามารถไปค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองได้ไม่นำมาฝึกอบรม

เมื่อกำหนดหัวข้อวิชาต่าง ๆ แล้วนำมาจัดเรียงลำดับให้ต่อเนื่องสอดคล้องกัน เพื่อให้แนวคิดและทักษะเหล่านั้นได้พัฒนาขึ้นอย่างมีระบบ โดยอาศัยหลักจิตวิทยาการเรียนรู้มีแนวทางการปฏิบัติงาน ดังนี้

3.1 กำหนดหัวข้อวิชาที่ง่ายไว้ระยะต้นของหลักสูตร หัวข้อวิชาที่เป็นพื้นฐาน เช่น แนวความคิด ความหมาย และทฤษฎีที่กำหนดไว้ เป็นต้น

3.2 หัวข้อวิชาซึ่งให้ความรู้และทักษะ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ต่อไปต้องกำหนดไว้ในระยะเริ่มต้นของหลักสูตร

3.3 หัวข้อวิชาที่เป็นภาคปฏิบัติ ควรจัดให้อยู่ระดับต่อเนื่องจากภาคทฤษฎี

3.4 วิชาที่มีกิจกรรมซ้ำกันหลาย ๆ ชั่วโมง เช่น บรรยาย หรืออภิปราย อย่างเดียวเป็นต้น ควรกระจายให้อยู่ในวันต่างๆ กัน ไม่ควรสอนวิชาใดเกิน 3 ชั่วโมงใน 1 วัน

3.5 วิชาที่ยากหรือเป็นวิชาที่ต้องการความรู้เรื่องอื่นๆ มาก่อนให้กำหนดอยู่ในลำดับสุดท้าย

4. กำหนดการฝึกอบรม คือการกำหนดแผนการในรายละเอียดเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สอนและเข้ารับการฝึกอบรม ได้มองเห็นหลักสูตรโดยส่วนรวมว่าจะต้องทำกิจกรรมอะไรบ้าง และใช้เวลาเท่าใด การกำหนดการฝึกอบรมจะต้องพิจารณาถึงเทคนิค หรือวิธีการฝึกอบรมให้เหมาะสมกับแต่ละหัวข้อที่กำหนดไว้แล้ว โดยมีข้อควรคำนึงว่าถ้าผู้เข้ารับการฝึกอบรมปฏิบัติตามวิธีการที่เลือกแล้วเขาจะได้รับความรู้ ทักษะ หรือพัฒนาทัศนคติใหม่ ๆ เพียงพอหรือไม่ อาจจะใช้คำถามเหล่านี้เป็นแนวทาง คือ

4.1 ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถปฏิบัติตามเทคนิคหรือวิธีการฝึกอบรมนั้น ๆ ได้หรือไม่

4.2 ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทำในสิ่งที่วิทยากรบอกให้ทำได้หรือไม่

4.3 ถ้าผู้เข้ารับการฝึกอบรมปฏิบัติตามที่วิทยากรบอก เขาจะได้รับความรู้ตามที่คาดหวังหรือไม่

4.4 หลังจากที่ยุ้เข้ารับการฝึกอบรมปฏิบัติตามแล้ว เขาจะมีความรู้ลึกซึ้งเช่นใด นอกจากควรนำสิ่งเหล่านั้นมาพิจารณา คือ

4.4.1 วัตถุประสงค์ของวิชาที่ต้องการเน้นหนักให้เกิดพฤติกรรมด้านใด เช่นถ้าให้เกิดความรู้ความเข้าใจก็ใช้การบรรยายหรืออภิปราย ถ้าต้องการทางด้านทักษะก็อาจให้ลงมือปฏิบัติ เป็นต้น

4.4.2 ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นใคร ระดับความรู้พื้นฐาน ประสบการณ์ ความสามารถเป็นอย่างไร ถ้ามีความแตกต่างกันมากในกลุ่มควรจัดกลุ่มอย่างไร กิจกรรมหรือวิธีสอนบางอย่างอาจจะนำมาใช้กับบุคคลบางประเภทไม่ได้

4.4.3 สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกอบรม เช่น สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น มีเพียงพอหรือไม่

4.4.4 ระยะเวลาที่กำหนดให้มีมากน้อยเพียงใดเพียงพอต่อการจัดกิจกรรมการสอนหรือไม่

4.4.5 วิทยากร กิจกรรมการสอนบางอย่างต้องการผู้เชี่ยวชาญ หรือมีทักษะซึ่งจะหาได้หรือไม่ วิทยากรจะสะดวกมาให้การฝึกอบรมหรือไม่

1.5 การประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตร เป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร เพราะเป็นการตรวจสอบว่าหลักสูตรที่ได้รับการพัฒนาขึ้นมา มีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด สามารถนำมาใช้ในสถานการณ์จริงได้หรือไม่ และการประเมินมีลักษณะเป็นกระบวนการกำหนดคุณค่าการประเมินที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องประกอบด้วยเครื่องมือการประเมินผลที่เหมาะสม และกระบวนการในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนั้น เนื้อหาเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรที่นำเสนอ ครั้งนี้จะเป็นการนำเสนอความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรที่ประกอบด้วยจุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของการประเมินหลักสูตร และรูปแบบการประเมินหลักสูตร

จุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร

มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตรไว้ ดังนี้

ทาบ (Taba H, 1962) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตรมีขอบเขตกว้างขวาง ครอบคลุมถึงการประเมินสิ่งต่อไปนี้เป็นคือ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร กระบวนการของหลักสูตร ผู้มีส่วนเกี่ยวกับหลักสูตร สมรรถภาพของผู้เรียน ความสัมพันธ์ของวิชาต่างๆ การใช้สื่อการเรียนการสอน เป็นต้น

โบแชมปี จอร์จ (Beauchamp George, 1981) และสังด์ อุทรานันท์ (2532) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรที่ใกล้เคียงกันว่า จะต้องประเมินสิ่งต่อไปนี้

1. ประเมินเอกสารหลักสูตร
2. ประเมินการใช้หลักสูตร
3. ประเมินผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตร
4. ประเมินระบบหลักสูตร

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตรมีจุดมุ่งหมายเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรในด้านต่าง ๆ เช่น จุดมุ่งหมายเนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การประเมินผลการเรียนการสอน ตลอดจน การบริหารหลักสูตรและการบริการวิชาการ เพื่อเป็นการตรวจสอบว่าหลักสูตรนั้นได้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ เพียงใด จะปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนให้ดีที่สุดอย่างไร

จากแนวคิดที่กล่าวมาได้สรุปว่า การประเมินหลักสูตรมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ 3 ประการ

1. การประเมินเอกสารหลักสูตร ซึ่งประกอบไปด้วย สภาพปัญหาและความต้องการหลักการ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหา การจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการประเมินผล เพื่อศึกษาความเหมาะสมและความสอดคล้องของโครงสร้างหลักสูตรที่สร้างขึ้น
2. การประเมินการนำหลักสูตรไปใช้ เป็นการนำหลักสูตรไปทดลองใช้นำร่องกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของหลักสูตร แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนที่จะนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรต่อไป
3. การประเมินผลผลิตของหลักสูตร เป็นการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นภายหลังจากการนำหลักสูตรไปทดลองใช้

แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของการประเมินหลักสูตร

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537) ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับลักษณะของการประเมินหลักสูตรไว้ว่า การประเมินก่อนการนำหลักสูตรไปใช้หลังจากร่างหลักสูตรเสร็จเรียบร้อยแล้ว การตรวจสอบคุณภาพเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรทำได้หลายวิธี เช่น จัดประชุมสัมมนาใช้เทคนิคเดลฟายการทดลองใช้หลักสูตรแบบ นำร่องเพื่อศึกษาความเป็นไปได้รวม ทั้งมีคณะกรรมการติดตามผลและประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตรในแต่ละระยะอย่างเป็นระบบเป็นต้น

การประเมินผลหลังจากการนำหลักสูตรไปใช้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบว่าหลักสูตร เมื่อนำไปใช้จริงได้ผลเพียงใด บรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ มีข้อดีข้อเสียในวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนอย่างไร เพื่อจะได้หาทางปรับปรุงหลักสูตรเมื่อพบสิ่งบกพร่องและช่วยในการตัดสินใจว่าควรจะใช้หลักสูตรนี้ต่อไปหรือไม่

ฐิระ ประवालพฤษ์ (2538) ได้กล่าวถึงแนวคิดและรูปแบบของการประเมินหลักสูตรว่ามีจุดเน้นของการประเมินแบ่งออกได้ 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 แนวคิดเน้นการวางแผนตัดสินใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายได้แก่แนวคิดของไทเลอร์ ทาบา และแฮมมอนด์

กลุ่มที่ 2 เน้นการวางแผนตัดสินใจโดยยึดหลักเกณฑ์ ได้แก่ แนวคิดของสแตครอนบัคและสคริฟเวน

กลุ่มที่ 3 เน้นการวางแผนตัดสินใจเพื่อจัดการ ได้แก่ แนวคิดของสตัฟเฟิลบีมและ โพรวิส

ซึ่งการแบ่งกลุ่มแนวคิดตามลักษณะดังกล่าวข้างต้นจะช่วยให้การวิเคราะห์รูปแบบการประเมินหลักสูตรมีความชัดเจนยิ่งขึ้น

รูปแบบการประเมินหลักสูตร

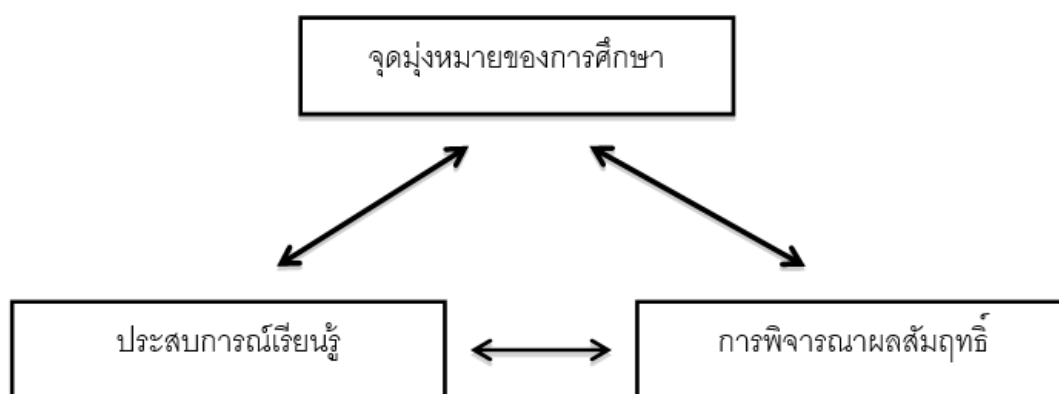
รูปแบบของการประเมินหลักสูตรมีลักษณะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการประเมิน ซึ่งแต่ละรูปแบบต่างมีจุดเน้นที่แตกต่างกัน ซึ่งแต่ละรูปแบบมีรายละเอียดดังนี้

1. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของ Tyler

เป็นรูปแบบการประเมินหลักสูตรที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่เกิดจากการกำหนดจุดมุ่งหมายเป็นหลัก การประเมินหลักสูตรต้องพิจารณาองค์ประกอบที่เป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน ทั้ง 3 ส่วนคือ จุดมุ่งหมาย ประสบการณ์การเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน (Ralph W. Tyler, 1964)

ไทเลอร์ (Ralph W. Tyler, 1964) กล่าวว่า การประเมินผลเป็นกระบวนการที่บ่งชี้ถึงความสำเร็จของการศึกษาตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและการเรียนการสอน และเป้าหมายของการจัดการศึกษาก็คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมนุษย์ ดังนั้น การประเมินผลจึงมุ่งวัดว่าผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปหรือไม่ มากน้อยเพียงใด วิธีการประเมินผลตามแนวคิด Tyler สรุปได้ดังนี้

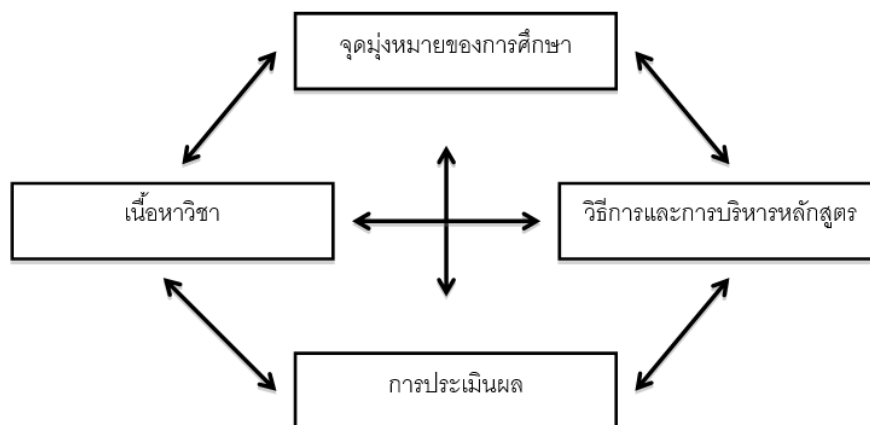
1. กำหนดจุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่จะให้ผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จ จุดมุ่งหมายจะต้องครอบคลุมหลักสูตรและมีข้อความที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน
2. จัดสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมออกมาตามที่ต้องการจะจัดสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น จะต้องเอื้อต่อการแสดงพฤติกรรมของผู้เรียน
3. สำนวณเครื่องมือประเมินผลเพื่อนำมาใช้ในการวัดพฤติกรรมของผู้เรียน
4. สร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลที่มีความเป็นปรนัย มีความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงสูง ดังภาพประกอบ 8

ภาพประกอบ 8 แบบการประเมินของ Tyler

2. รูปแบบการประเมินของ ทาบา (Taba's Model of Evaluation) (Taba H, 1962)

ทาบา ได้แสดงรูปแบบของการพัฒนาหลักสูตร โดยใช้ชื่อว่า “ A Conceptual ramework For Curriculum Design” ในรูปแบบที่อธิบายการประเมินผลว่าเป็นการพิจารณา ขั้นตอนต่าง ๆ ของการพัฒนาหลักสูตรว่าสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาที่ตั้งไว้หรือไม่ เช่นเดียวกับของ Tyler แต่แยกพิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ดังภาพประกอบ 9 ของ Taba

ภาพประกอบ 9 รูปแบบการประเมินของ ทาบา

3. รูปแบบการประเมินหลักสูตรโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์แบบ Puissance Analysis Technique เป็นวิธีการประเมินเอกสารหลักสูตรรูปแบบหนึ่งที่วิเคราะห์องค์ประกอบ 3 ส่วนที่สัมพันธ์ของหลักสูตร คือ จุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล การเรียนการสอนโดยใช้ตารางวิเคราะห์ปุบแซงค์ แล้วใช้สูตรของปุบแซงค์ในการคิดคำนวณ เมื่อได้ตัวเลขหรือผลจากการคำนวณ ก็นำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพื่อตัดสินคุณภาพของหลักสูตรว่าอยู่ในระดับใด (ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์, 2539) การวิเคราะห์โดยใช้ตารางวิเคราะห์ปุบแซงค์ (Puissance Analysis Matrix) เป็นการนำเอารูปแบบของการเรียนรู้ 6 ประการ โดยเรียงลำดับจากง่ายไปหายากได้แก่ ความรู้ลูกโซ่ ความรู้แบบเชื่อมโยงโดยใช้คำพูด ความรู้แบบผสมผสาน ความรู้ในแนวคิด ความรู้แบบหลักการและความรู้แบบแก้ปัญหา การให้ค่าน้ำหนักให้เรียงลำดับจากค่าน้ำหนักน้อยที่สุดไปหายากที่สุดแก่รูปแบบง่ายที่สุด คือ ความรู้แบบลูกโซ่และเรียงลำดับมากขึ้นทีละหนึ่งจนถึงรูปแบบสุดท้าย น้ำหนักคะแนนเท่ากับหก และเป็นการนำเอาพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนที่แสดงออกมาให้เห็นได้ 9 ชนิด ซึ่งเรียงลำดับจากพฤติกรรมที่ง่ายไปหายาก ดังนี้ การบอกชื่อหรือชี้ การเลือก การบอกเกณฑ์ การจัดลำดับ การสาธิต การสร้าง การอธิบายหรือบรรยาย การจำแนก และประยุกต์ใช้

4. แนวคิดการประเมินผลโครงการฝึกอบรมตามรูปแบบของโดนัลด์ แอล เคิร์ก แพทริค (Donald L. Kirkpatrick) การฝึกอบรมเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้ผู้รับการอบรมได้เพิ่มพูนประสบการณ์ด้านความรู้ ความเข้าใจ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และเจตคติของตน เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงานในทางที่ดีขึ้น มีนักทฤษฎีการประเมินการฝึกอบรม ได้เสนอรูปแบบการประเมินการฝึกอบรมไว้มากมาย ซึ่งแต่ละรูปแบบก็จะมี ความแตกต่างกันบ้าง คล้ายคลึงกันบ้าง ตามแต่ลักษณะของโครงการฝึกอบรมที่ทำการประเมิน ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับโครงการฝึกอบรมของแต่ละหน่วยงานรูปแบบทฤษฎีการประเมินการฝึกอบรมของโดนัลด์ แอล เคิร์กแพทริคเป็นรูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจ ซึ่งมีลักษณะการประเมินที่ตรงกับวัตถุประสงค์ ของการฝึกอบรม โดยเป็นรูปแบบการประเมินที่พัฒนาขึ้นเพื่อใช้กับการประเมินผลการฝึกอบรมโดยเฉพาะและจะมุ่งเน้นผลการประเมินในทางดีมากกว่าทางกว้าง กล่าวคือ มุ่งเน้นไปที่ผลสัมฤทธิ์ของการฝึกอบรมเป็นหลัก มิได้มุ่งเน้นไปที่ตัวโครงการนัก ซึ่งแตกต่างจากรูปแบบการประเมินแบบอื่นๆ ที่มีลักษณะการประเมินในลักษณะกว้างเพื่อให้ครอบคลุมทั้งระบบของโครงการ อีกทั้งยังเป็นรูปแบบการประเมินที่จะนำไปประยุกต์ใช้กับโครงการในลักษณะใดก็ได้ ทั้งในแบบของการฝึกอบรม การสัมมนา การประชุมปฏิบัติการ ดังนั้นจึงเลือกมานำเสนอในครั้งนี้ ซึ่งเคิร์กแพทริคได้เสนอ ขั้นตอนการฝึกอบรมเป็น 4 ขั้นตอนประกอบด้วย

1. การประเมินปฏิกิริยาตอบสนอง (Reaction Evaluation) การประเมินขั้นนี้มีวัตถุประสงค์ ให้รู้ว่าผู้ที่เข้ารับการฝึกอบรมนั้น มีความรู้สึกอย่างไรต่อการฝึกอบรม พอใจหรือไม่ต่อสิ่งที่ได้รับจากการฝึกอบรม เช่น หลักสูตร เนื้อหาสาระ วิทยากร เอกสาร สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ ระยะเวลา ฯลฯ และพอใจมากน้อยเพียงใด การประเมินปฏิกิริยาตอบสนองนั้นต้องการได้รับข้อมูลที่เป็นปฏิกิริยาตอบสนองของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ที่มีความหมาย และมีความเป็นจริง เพราะข้อมูลเหล่านี้จะเป็นตัวบ่งชี้ประสิทธิผลของการฝึกอบรมเป็นอันดับแรก เคิร์กแพทริค กล่าวว่าเมื่ออยู่บ่อยครั้งที่ผู้บริหารตัดสินใจล้มเลิก โปรแกรมการฝึกอบรมเสียหรือไม่ก็ตัดสินใจให้ดำเนินการฝึกอบรมต่อไป โดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากการประเมินปฏิกิริยาตอบสนองเป็นพื้นฐานวิธีการที่จะช่วยให้ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับปฏิกิริยาตอบสนอง เป็นพื้นฐานที่มีความหมาย และตรงตามความจริงจากผู้เข้าร่วมการฝึกอบรม เคิร์กแพทริคได้อธิบายไว้ดังนี้คือ

1.1 กำหนดให้แน่นอนชัดเจนลงไปว่า ต้องการได้รับข้อมูลอะไร เช่น ปฏิกิริยาตอบสนองของเนื้อหาหลักสูตร วิธีการฝึกอบรม ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม บรรยากาศการฝึกอบรม ฯลฯ

1.2 ออกแบบของเครื่องมือ หรือแบบสอบถามที่จะใช้เก็บข้อมูลอย่างเหมาะสม

1.3 ข้อคำถามที่ใช้ ควรเป็นชนิดที่เมื่อได้รับข้อมูลหรือได้คำตอบแล้วสามารถนำมาแปลงเป็นตัวเลขแจกแจงความถี่ และวิเคราะห์ในเชิงปริมาณได้

1.4 กระตุ้นให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้เขียนแสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในข้อคำถามต่างๆ

1.5 ไม่ควรให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม เขียนชื่อตนเองลงในแบบสอบถาม เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมกล้าแสดงปฏิกิริยาตอบสนอง ผ่านแบบสอบถามตามความเป็นจริง

2. การประเมินการเรียนรู้ (Learning Evaluation) การประเมินผลนั้นนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะให้รู้ว่าผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมได้รับความรู้ เกิดความเข้าใจ และทักษะอะไรบ้าง และมีเจตคติอะไรบ้างที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ทั้งนี้เพราะความรู้ ทักษะ เจตคติ ล้วนเป็นองค์ประกอบพื้นฐานสำคัญที่จะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการทำงานของผู้เข้าร่วมการอบรมในโอกาสต่อไป เคิร์กแพททริก ได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับการประเมินการเรียนรู้เอาไว้ว่า

2.1 ต้องวัดทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติ ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้งก่อนและหลังการฝึกอบรม

2.2. วิเคราะห์ทั้งคะแนนรายข้อและคะแนนรวมโดยเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังการฝึกอบรม

2.3 ถ้าเป็นไปได้ควรใช้กลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นกลุ่มของผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม แล้วเปรียบเทียบคะแนนความรู้ ทักษะและเจตคติของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ซึ่งเป็นกลุ่มของผู้เข้ารับการฝึกอบรมว่าแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

3. การประเมินพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปหลังการ (Behavior Evaluation) การประเมินผลทำงานไปในทิศทางที่พึงประสงค์หรือไม่การประเมินผลในชั้นเรียนมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบว่าผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการทำงานไปในทิศทางที่พึงประสงค์หรือไม่ การประเมินในชั้นนี้นับว่ายากและใช้เวลามากกว่าการประเมินผลในสองขั้นแรก เพราะจะต้องติดตามประเมินผลในสถานที่ทำงานจริงๆ ของผู้เข้าร่วมการฝึกอบรม เคิร์กแพททริกเสนอแนะว่า

3.1 ควรจะได้วัดพฤติกรรมการทำงานของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้งก่อนและหลังการฝึกอบรม

3.2 ระยะเวลาระหว่างการฝึกอบรมกับการประเมินผลหลังการฝึกอบรมนั้น ควรจะให้ห่างกันพอสมควร เพื่อให้แน่ใจว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการทำงานได้เกิดขึ้นจริงๆ ทางที่ดีควรจะประเมินหลายๆครั้งเป็นระยะๆ ไป เช่น ประเมินทุก 3 เดือน เป็นต้น

4. การประเมินผลลัพธ์ที่เกิดต่อองค์กร (Results Evaluation) การประเมินในขั้นนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะให้รู้ว่าการฝึกอบรมได้ก่อให้เกิดผลดีต่อหน่วยงานอย่างไรบ้าง (Outcomes) เป็นการประเมินที่ต้องการจะให้เกิดขึ้นกับหน่วยงาน เช่น การลดค่าใช้จ่าย การปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงาน การเพิ่มปริมาณการขายและการผลิต อัตราการลาออกลดลง เป็นต้น ซึ่งนับว่าเป็นการประเมินผลที่ยากที่สุด เพราะในความเป็นจริงนั้นมีตัวแปรอื่นๆ อีกมากมาย นอกเหนือจากการฝึกอบรมที่มีผลกระทบต่อหน่วยงานและตัวแปรเหล่านั้นบางที่ก็ยากต่อการควบคุม ฉะนั้นอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นแก่หน่วยงานในทางที่ดีจึงสรุปไปยากกว่าเป็นผลจากโปรแกรมการฝึกอบรม เคิร์กแพททริค ได้ให้ข้อเสนอแนะในการประเมินผลขั้นนี้ไว้ว่า

4.1 ควรจัดสภาวะการณ์หรือเงื่อนไขต่างๆ ก่อนการฝึกอบรมเอาไว้แล้วนำไปเปรียบเทียบกับสภาวะการณ์ภายหลังการฝึกอบรม โดยใช้ข้อมูลที่สังเกตได้หรือวัดได้

4.2 พยายามหาทางควบคุมตัวแปรอื่นๆ ซึ่งคาดว่าจะน่าจะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงในผลที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับหน่วย วิธีหนึ่งพอจะทำได้ คือ การชักกลุ่มควบคุมหรือกลุ่มทดลอง

สรุปรูปแบบทฤษฎีการประเมินการฝึกอบรมของโดนัลด์ แอล เคิร์กแพททริค เป็นรูปแบบซึ่งมีลักษณะการประเมินตรงกับวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม โดยเป็นแบบการประเมินที่พัฒนาขึ้นเพื่อใช้กับการประเมินผลการฝึกอบรมโดยเฉพาะ และจุดมุ่งเน้นผลการประเมินกล่าวคือ มุ่งเน้นไปที่ผลสัมฤทธิ์ของการฝึกอบรมเป็นหลัก ซึ่งแตกต่างจากรูปแบบการประเมินแบบอื่นๆ ที่มีลักษณะการประเมินในลักษณะกว้างเพื่อให้ครอบคลุมทั้งระบบของโครงการ อีกทั้งยังเป็นรูปแบบการประเมินที่จะนำไปประยุกต์ใช้กับโครงการในลักษณะใดก็ได้ ทั้งในแบบของการฝึกอบรม การสัมมนา การประชุมปฏิบัติการอื่นๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกเอารูปแบบแนวคิดการประเมินผลโครงการฝึกอบรมตามรูปแบบของโดนัลด์ แอล เคิร์กแพททริค (Donald L. Kirkpatrick) มาใช้ในการประเมินหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการีทศาสตร์สาขาวิชาพลศึกษา ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

การหาประสิทธิภาพของการฝึกอบรม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2520) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของการฝึกอบรม โดยใช้สูตร E_1/E_2 ดังนี้

1. การกำหนดกฎเกณฑ์ประสิทธิภาพ ทำโดยการประเมินพฤติกรรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรม 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยการกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพกระบวนการ) และ E_2 (ประสิทธิภาพผลลัพธ์) ประสิทธิภาพของการฝึกอบรมจะเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นที่พอใจ โดยกำหนดเป็นค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเข้ารับการฝึกอบรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้งหมด นั่นคือ E_1/E_2 หรือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

2. การที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาโดยปกติเนื้อหาที่เกี่ยวกับความรู้ความจำ มักตั้งที่ 80/80, 85/85, หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตคติอาจตั้งไว้ 70/70 หรือ 75/75

การกำหนดประสิทธิภาพของการฝึกอบรมนิยมกำหนดเป็น 80/80 สำหรับเนื้อหาที่เกี่ยวกับความรู้ความจำ โดยมีความคลาดเคลื่อน $\pm 2.5\%$

80 ตัวแรก หมายถึง ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้งหมดสามารถทำแบบฝึกหัดระหว่างฝึกอบรมได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้งหมดสามารถทำแบบทดสอบหลังฝึกอบรมได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 80

3. คำนวณหาประสิทธิภาพ โดยการใช้สูตร E_1/E_2

E_1 คือ ประสิทธิภาพเชิงกระบวนการ

$$\text{สูตร } E_1 = (\sum X / N) A \times 100$$

$\sum X$ คือ คะแนนรวมของแบบฝึกหัดหรืองาน

A คือ คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชิ้นรวมกัน

N คือ จำนวนผู้เรียน

E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$$\text{สูตร } E_2 = (\sum Y / N) B \times 100$$

$\sum Y$ คือ คะแนนรวมของผลลัพธ์หลังเรียน

B คือ คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียน

N คือ จำนวนผู้เรียน

สรุปได้ว่า ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม จำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรให้ได้คุณภาพ และมีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับ จึงจะทำให้หลักสูตรมีความน่าเชื่อถือและนำไปใช้จัดอบรมต่อไป

2. การจัดการศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

2.1 พระราชบัญญัติการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรจัดตั้งมหาวิทยาลัยราชภัฏขึ้นแทนสถาบันราชภัฏ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้ มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547” มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 มาตรา 4 ให้สถาบันราชภัฏที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 มีฐานะเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เรียกชื่อมหาวิทยาลัยราชภัฏตามชื่อของสถาบันราชภัฏเดิมตามบัญชีรายชื่อท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้มหาวิทยาลัยราชภัฏแต่ละแห่งเป็นนิติบุคคลและเป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้ “มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏตามพระราชบัญญัตินี้ “สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยราชภัฏตามพระราชบัญญัตินี้ “สภาวิชาการ” หมายความว่า สภาวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏตามพระราชบัญญัตินี้ “วิทยาเขต” หมายความว่า เขตการศึกษาของมหาวิทยาลัยที่มีคณะ สถาบัน สำนัก วิทยาลัย ศูนย์ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะตั้งแต่สองส่วนราชการขึ้นไปตั้งอยู่ในเขตการศึกษานั้นตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด “สภาคณาจารย์และข้าราชการ” หมายความว่า สภาคณาจารย์และข้าราชการมหาวิทยาลัยราชภัฏตามพระราชบัญญัตินี้ “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ มาตรา 7 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง และประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้ มาตรา 7 ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาของท้องถิ่น สร้างสรรค์ศิลปวิทยาเพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนของปวงชน มีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จาก

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริม
 วิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอดและ
 พัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู มาตรา 8 ในการ
 ดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตาม มาตรา 7 ให้กำหนดภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัย
 ดังต่อไปนี้ (1) แสวงหาความจริงเพื่อสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น
 ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล (2) ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้คู่คุณธรรม สำนึกในความเป็นไทย
 มีความรักและผูกพันต่อท้องถิ่น อีกทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในชุมชนเพื่อช่วยให้คนใน
 ท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง การผลิตบัณฑิตดังกล่าวจะต้องให้มีจำนวนและคุณภาพ
 สอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ (3) เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในคุณค่า ความ
 สำนึก และความภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ (4) เรียนรู้และเสริมสร้าง ความ
 เข้มแข็งของผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนาและนักการเมืองท้องถิ่นให้มีจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม
 จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม
 (5) เสริมสร้าง ความเข้มแข็งของวิชาชีพครู ผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มี
 คุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง (6) ประสานความร่วมมือและ
 ช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างมหาวิทยาลัย ชุมชนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรอื่นทั้งใน
 และต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น (7) ศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นฐาน
 และเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น
 รวมถึงการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จาก
 ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน (8) ศึกษา วิจัยส่งเสริมและสืบสาน
 โครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริในการปฏิบัติการกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนา
 ท้องถิ่น

บัญชีรายชื่อสถาบันราชภัฏที่เปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏ

1) สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี	22) สถาบันราชภัฏเพชรบูรณ์
2) สถาบันราชภัฏกาฬสินธุ์	23) สถาบันราชภัฏภูเก็ต
3) สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร	24) สถาบันราชภัฏมหาสารคาม
4) สถาบันราชภัฏจันทรเกษม	25) สถาบันราชภัฏยะลา
5) สถาบันราชภัฏชัยภูมิ	26) สถาบันราชภัฏราชชนนครินทร์
6) สถาบันราชภัฏเชียงใหม่	27) สถาบันราชภัฏร้อยเอ็ด
7) สถาบันราชภัฏเชียงใหม่	28) สถาบันราชภัฏรำไพพรรณี
8) สถาบันราชภัฏเทพสตรี	29) สถาบันราชภัฏเลย
9) สถาบันราชภัฏธนบุรี	30) สถาบันราชภัฏลำปาง
10) สถาบันราชภัฏนครปฐม	31) สถาบันราชภัฏศรีสะเกษ
11) สถาบันราชภัฏนครพนม	32) สถาบันราชภัฏสกลนคร
12) สถาบันราชภัฏนครราชสีมา	33) สถาบันราชภัฏสงขลา
13) สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช	34) สถาบันราชภัฏสวนดุสิต
14) สถาบันราชภัฏนครสวรรค์	35) สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา
15) สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	36) สถาบันราชภัฏสุราษฎร์ธานี
16) สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์	37) สถาบันราชภัฏสุรินทร์
17) สถาบันราชภัฏพระนคร	38) สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
18) สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา	39) สถาบันราชภัฏอุดรธานี
19) สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม	40) สถาบันราชภัฏอุตรดิตถ์
20) สถาบันราชภัฏเพชรบุรี	41) สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี
21) สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี	

2.2 โครงสร้างหลักสูตรการผลิตครู สาขาวิชาพลศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่

โครงสร้างหลักสูตรแบ่งเป็น 3 หมวดวิชา ซึ่งสอดคล้องกับที่กำหนดไว้ในเกณฑ์
มาตรฐานหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้

1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	ไม่น้อยกว่า	30	หน่วยกิต
2) หมวดวิชาเฉพาะด้าน	ไม่น้อยกว่า	129	หน่วยกิต
2.1) กลุ่มวิชาเอก	ไม่น้อยกว่า	78	หน่วยกิต
2.1.1) วิชาเอกบังคับ	ไม่น้อยกว่า	48	หน่วยกิต
2.1.2) วิชาเอกเลือก	ไม่น้อยกว่า	24	หน่วยกิต
2.1.3) วิชาการสอนวิชาเอก	ไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต
2.2) กลุ่มวิชาชีพครู	ไม่น้อยกว่า	51	หน่วยกิต
2.2.1) วิชาชีพครูบังคับ	ไม่น้อยกว่า	33	หน่วยกิต
2.2.2) วิชาชีพครูเลือก	ไม่น้อยกว่า	4	หน่วยกิต
2.2.3) วิชาปฏิบัติการและฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู		14	หน่วยกิต
3) หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิต ตลอดหลักสูตร	ไม่น้อยกว่า	165	หน่วยกิต

3. การจัดทำแผนการสอนกรีฑาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ตาราง 1 แสดงรายละเอียดรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

สถาบันราชภัฏ	การเรียนการสอน วิชากรีฑา ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ																	
	ประวัติกรีฑา	ความรู้เกี่ยวกับการฝึกกรีฑา	การอบอุ่นร่างกาย และการคลายอุ่น	ทฤษฎีและการวิ่งพื้นฐาน	การวิ่งทางตรง และทางโค้ง	การเริ่มต้นออกวิ่ง และการเข้าเส้นชัย	การวิ่งผลัดและการรับไม้ผลัด	วิ่งข้ามรั้ว	เดิน	กระโดดไกล	เขย่งก้าวกระโดด	กระโดดสูง	ทุ่มน้ำหนัก	พุ่งแหลม	ขว้างจักร	ขว้างศ้อน	กระโดดค้ำ	วิ่งวิบาก
กาญจนบุรี	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓			
กำแพงเพชร			✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓			
เชียงใหม่	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			
นครสวรรค์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			
นครราชสีมา	✓	✓	✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			
บุรีรัมย์	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓			
พิบูลสงคราม	✓	✓	✓			✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓			
มหาสารคาม		✓	✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓			
รำไพพรรณี	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓			
ศรีสะเกษ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			

จากตาราง พบว่าราชภัฏกำแพงเพชรและราชภัฏมหาสารคาม ไม่ได้เขียนแผนการสอนประวัติกรีฑา ราชภัฏกำแพงเพชรและราชภัฏบุรีรัมย์ไม่ได้เขียนแผนการสอนความรู้เกี่ยวกับการฝึกกรีฑา ราชภัฏกาญจนบุรี ราชภัฏนครราชสีมาและราชภัฏพิบูลสงครามไม่ได้เขียนแผนการสอนทฤษฎีและการวิ่งพื้นฐาน ราชภัฏกำแพงเพชร ราชภัฏพิบูลสงคราม และราชภัฏรำไพพรรณีไม่ได้เขียนแผนการสอนการวิ่งทางตรงและทางโค้ง ราชภัฏนครราชสีมา และราชภัฏมหาสารคามไม่ได้เขียนแผนการสอนการเริ่มต้นออกวิ่ง และการเข้าเส้นชัย ราชภัฏกาญจนบุรี กำแพงเพชร บุรีรัมย์ มหาสารคามและราชภัฏรำไพพรรณีไม่ได้เขียนแผนการสอนการเดิน และทุกมหาวิทยาลัยราชภัฏที่ สุ่มมาไม่ได้เขียนแผนการสอนขว้างค้อน กระโดดค้ำและวิ่งวิบาก

คุณสมบัติของผู้ฝึกสอนกีฬา

นเรศ กุลธวงค์วัฒนา (2537) ได้ให้ความหมายของคำว่า “ผู้ฝึกสอน” โดยทั่วไปที่เรียกว่า ‘Instructor’ หมายถึง ผู้ฝึกสอนที่มีเป้าหมายในการสอนในระดับขั้นพื้นฐานทักษะทางกีฬาว่าผู้เรียนจะต้องปฏิบัติอย่างไร เล่นอย่างไร (How to Play) ซึ่งแตกต่างกับ “ผู้ฝึกสอนกีฬา” ซึ่งตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า ‘Coach’ หมายถึง ผู้ฝึกสอนกีฬาเพื่อการแข่งขัน มีหน้าที่รับผิดชอบที่จะนำนักกีฬาของตนไปสู่ความสำเร็จในการแข่งขัน ซึ่งงานฝึกสอนกีฬาเพื่อการแข่งขันเป็นงานหนักจะต้องใช้เวลายาวนาน ต้องอาศัยความรู้ความสามารถของผู้ฝึกสอนที่เหนือชั้น จึงสามารถนำนักกีฬาไปสู่ชัยชนะได้เพื่อให้เกิดผลดีต่องานการฝึกสอนกีฬา ผู้ฝึกสอนต้องมีความรู้ในสาขาวิชาการต่างๆ เช่น จิตวิทยา กระบวนการเรียนรู้ต่างๆ หลักและวิธีสอน ความรู้ด้านโภชนาการสรีระวิทยาการออกกำลังกาย วิทยาศาสตร์การกีฬา ความรู้ด้านสังคมวิทยา ตลอดจนการมีมาตรฐานทางคุณธรรมสูง เป็นแบบอย่างที่ดี รวมทั้งมีจรรยาบรรณในวิชาชีพ

รังสฤษฏ์ บุญชะลอ (2545) กล่าวว่า "การฝึกสอน" (Coaching) มักจะใช้ในความหมายที่กว้างขวางของกิจกรรมต่างๆ และโดยปกติจะเน้นช่วยบางคนในการเตรียมตัวสำหรับการกระทำสิ่งต่างๆ ในทางด้านกรีฑา การฝึกสอน คือ การจัดเตรียมให้ความช่วยเหลือแก่นักกีฬาคอนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เพื่อให้ นักกีฬาเหล่านั้นพัฒนา และปรับปรุงการเล่นกรีฑาให้ดีขึ้น ซึ่งบุคคลหลายกลุ่มอาจจะทำหน้าที่ในทำนองเดียวกันนี้ ซึ่งได้แก่ พ่อ แม่ ครูข้าราชการ และผู้ให้การสนับสนุนในกิจกรรมต่างๆ (Sponsors) แต่สำหรับการฝึกสอนแล้วงานที่ทำได้แก่ การสอน การฝึก การให้คำแนะนำ และอื่นๆ อีกหลายอย่างการฝึกสอนไม่เพียงแต่สอนให้คนเรียนรู้เรื่องกีฬา ตลอดจนการปรับปรุงให้นักกีฬาที่มีความสามารถเพิ่มขึ้นจนกระทั่งขีดสุดยอดเท่านั้น แต่ยังช่วยให้นักกีฬาเข้าใจตนเอง รู้สึกตัวเอง ตลอดจนเตรียมสิ่งอื่นๆ ที่จำเป็นให้นักกีฬา สิ่งที่เป็นมีหลายอย่าง เช่น ความจำเป็นทางด้านสังคมและด้านอารมณ์ รวมทั้งความจำเป็นที่เกี่ยวข้องกับตัวนักกีฬาและการแข่งขัน

สนธยา สีละมาต (2551) ให้ความหมายของคำว่า “ผู้ฝึกสอน” (Coach) เมื่อใช้แทนกริยา (Verb) จะหมายถึง “การให้คำสอนหรือคำแนะนำ” “การฝึกซ้อม” (Train) เมื่อใช้แทนกริยา (Verb) จะอ้างอิงถึงอะไรที่นักกีฬาทำ เช่น การได้มาซึ่งความสามารถทางการกีฬาโดยการออกกำลังกาย และอ้างอิงถึงอะไรที่ผู้ฝึกสอนทำ เช่น การให้การฝึกหัดและคำสอนการฝึกซ้อมการปฏิบัติหรือการออกแบบเพื่อให้เกิดความชำนาญ อาจกล่าวได้ว่าทั้งนักกีฬาและผู้ฝึกสอนเป็นผู้ฝึกซ้อม (Trainers) หรือบุคคลที่ทำการฝึกซ้อม (เพื่อตนเองหรือผู้อื่น) ขณะเดียวกันคำว่าผู้ฝึกซ้อม (Trainer) เมื่อใช้แทนนาม (Noun) จะสามารถอ้างอิงได้ทั้ง “บุคคลที่ฝึกซ้อม” หรือ “บุคคลที่ทำการ

ฝึกซ้อมให้กับนักกีฬา” อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงไม่มีบุคคลใดที่จะเป็นทั้งผู้ฝึกสอน และนักกีฬาในเวลาเดียวกัน แม้ว่าบางครั้งนักกีฬาบางคนจะสามารถทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอนที่ดีได้ด้วยก็ตาม นอกจากนี้ คำว่าผู้ฝึกซ้อม (Trainer) ยังสามารถอ้างอิงถึงบุคคลที่ทำงานอยู่ในทีมกีฬา ในการให้การรักษาพยาบาลเบื้องต้น และการให้การฟื้นฟูสภาพผู้เล่นที่ได้รับบาดเจ็บ และเหมือนกับบุคคลที่ทำหน้าที่ฝึกม้าแข่ง หรือสัตว์สำหรับการประกวด การโชว์ หรือการแสดงได้อีกด้วย และที่สำคัญการเป็นผู้ฝึกซ้อมกีฬาเป็นเพียงบทบาทหนึ่งของการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา การเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาไม่เพียงแต่เป็นผู้พัฒนาศักยภาพสูงสุดทางกาย (Physical Potential) ให้กับนักกีฬาให้เป็นผู้ที่มีความสามารถ และมีความประพฤติเหมาะสมดำรงตนอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี การทำงานร่วมกับนักกีฬาจึงมีบทบาทหลายอย่างที่ต่างหาก ฉะนั้น การใช้คำว่าผู้ฝึกสอน (Coach) ในการอ้างอิงถึงบุคคลที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือให้นักกีฬาให้ก้าวขึ้นไปสู่ความสำเร็จจึงน่าจะมีความเหมาะสม และสื่อความหมายได้ดีกว่าคำว่าผู้ฝึกซ้อม (Trainer) กล่าวโดยสรุปได้ว่า “ผู้ฝึกสอน” หมายถึง ผู้ที่มีหน้าที่สอน ฝึก ให้คำแนะนำเพื่อเตรียมความพร้อม และพัฒนาศักยภาพทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และการรู้และเข้าใจตนเองของนักกีฬา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายคือความสำเร็จในอนาคต ทำให้ผู้สอนจึงต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ด้านในหลายด้านนอกเหนือจากความรู้ด้านกีฬานั้นๆ อาทิ เช่น ด้านจิตวิทยา ด้านสังคมวิทยา ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา ด้านสรีระวิทยา ด้านโภชนาการ รวมถึงต้องมีจรรยาบรรณในวิชาชีพของตน

นกุล ไสตติพันธ์ (2549) ได้ให้ความหมายบทบาทการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยตามหลักการอุดมศึกษา (Le Unes and Nation) โดยแบ่งออกเป็น 13 บทบาท ดังนี้

1) เป็นครู ให้ความรู้สอนเทคนิคทักษะกีฬาและแนวคิดใหม่ๆ ที่เหมาะสมแก่นักกีฬาการเป็นครูผู้สอนที่ดี ซึ่งหมายถึง ควรเป็นผู้ที่มีความพร้อมในด้านความรู้ ความสามารถในการถ่ายทอดเทคนิค ทักษะ ในแต่ละขั้นตอนของการฝึกกีฬาชนิดหรือประเภทนั้นๆ ได้อย่างถูกต้องชัดเจน เข้าใจง่าย สามารถประยุกต์ใช้วิธีการฝึกได้ในทุกสถานการณ์ที่จะเอื้อให้เกิดประโยชน์และเป็นผลดีกับนักกีฬา

2) เป็นนักสรีรวิทยาที่รอบรู้ ผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นผู้ที่กำหนดแผนการฝึกซ้อมให้กับนักกีฬา

3) เป็นนักการทูตที่ดี ในการทำหน้าที่ควบคุมดูแลนักกีฬานั้น พ่อแม่ เจ้าหน้าที่ประจำทีม ผู้บริหารกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬา ตลอดจนสื่อมวลชนทุกแขนง จะต้องทำความเข้าใจ และให้ความเป็นธรรมกับนักกีฬา การพูดหรือเขียนสิ่งใดควรจะเป็นไปในทางสร้างสรรค์มากกว่าที่จะสร้างความกดดันบีบคั้นให้เกิดความรู้สึกท้อแท้หมดกำลังใจ

4) เป็นนักจิตวิทยา ที่เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของนักกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬาทุกคน ควรทำตัวเป็นนักจิตวิทยาที่ดี เพราะการทำหน้าที่ผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นการทำงานที่ต้องสร้างความสัมพันธ์กับคน ผู้ฝึกสอนกีฬาควรเป็นผู้ที่สร้างความสนิทสนมเป็นกันเองกับนักกีฬาของตน และผู้ร่วมงาน ตลอดจนสร้างความมีชีวิตชีวา และความรู้สึกที่ดีให้เกิดขึ้นภายในทีมจากบทบาท และภารกิจของการเป็นผู้ฝึกสอน ซึ่งมีหน้าที่สำคัญทั้งด้านการฝึก การสอนให้ความรู้ ให้คำแนะนำ บริหาร และจัดการเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬาที่นอกเหนือไปจากการฝึกซ้อม และจากการที่ต้องปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ ภารกิจในหลายประการ บางภารกิจต้องอาศัยทักษะ ความชำนาญ เฉพาะด้าน บางภารกิจมีความละเอียดซับซ้อน ดังนั้นคุณสมบัติของการเป็นผู้ฝึกสอนที่ดีจึงมีความจำเป็นอย่างมาก ในการทบทวนคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนกีฬากรีกาโดยทั่วไปจะคล้ายคลึงกับการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาทั่วไป แต่อย่างไรก็ตามกีฬาในแต่ละประเภทย่อมต้องการผู้ฝึกสอนที่มีคุณสมบัติเฉพาะเรื่อง ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้ทบทวนแนวคิดเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนกีฬาไว้ดังต่อไปนี้

วิสูตร กองจินดา (2530) กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนกรีฑาที่ดีว่าโดยปกติผู้ฝึกสอนกีฬาชนิดใด ถ้าผู้รับหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอนย่อมได้รับเกียรติเป็นที่เชื่อถือของนักกีฬา และบุคคลในวงการกีฬาย่อมให้เกียรติยกย่องโดยทั่วไป แต่เฉพาะการเล่นกรีฑานั้นมีหลายประเภท ผู้ฝึกสอนจำเป็นต้องมีความรอบรู้ทั้งแผนกลยุทธ์และแผนกลาน ฉะนั้นผู้ฝึกสอนจำเป็นต้องมีความอดทน ทำหน้าที่ด้วยความยากลำบาก โดยยึดหลักปฏิบัติ 3 ประการ คือ

1) ต้องมีคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนกรีฑาที่ดี

1.1) มีความรู้ทางภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ มีทัศนคติ มีปรัชญา และมีความเข้าใจสภาพสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการเล่นกรีฑาทุกประเภทดีด้วย

1.2) มีความเข้าใจในขบวนการสอน โดยรู้กฎแห่งความพร้อม มีหลักวิชาครู มีหลักจิตวิทยา หลักวิชาสรีรวิทยา และหลักวิทยาศาสตร์การกีฬา

1.3) มีหลักเกณฑ์วิเคราะห์เป็นรากฐานของเหตุและผล เพื่อการแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ

1.4) มีความคิดริเริ่มค้นคว้าหาวิธีการฝึกซ้อมให้ทันสมัย เจริญก้าวหน้าอยู่เสมอ

1.5) มีความพอใจรักในการเล่นกรีฑา มีความตั้งใจที่จะส่งเสริมการเล่นกรีฑาให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น

2) ต้องทำหน้าที่ผู้ฝึกสอนกรีฑาที่ดี

2.1) ทำการคัดเลือกนักกีฬา ทำประวัตินักกีฬา และบันทึกผลการฝึกซ้อมของนักกีฬา

2.2) จัดทำตารางฝึกซ้อมให้นักกีฬาทุกคน และแต่ละประเภทที่อยู่ในความดูแล

2.3) ต้องทำหน้าที่ฝึกสอนสร้างกำลังกล้ามเนื้อขึ้นพื้นฐานให้แก่ นักกีฬาทุกคนและสอนเทคนิคการเล่นที่ถูกต้องตามท่าทาง และเล่นได้ถูกต้องตามกติกา

2.4) อบรมให้นักกีฬาซาบซึ้งในความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และส่งเสริมให้เกิดมีความมานะอดทน มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และสร้างประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม ทั้งในเวลาฝึกซ้อม และนอกเวลาฝึกซ้อม

2.5) ต้องทำหน้าที่เป็นผู้เตรียมทุกอย่างให้แก่ นักกีฬาทั้งเวลาฝึกซ้อม และเวลาจะเข้าทำการแข่งขัน

2.6) เป็นผู้ประสานงานบริการให้ความสะดวกแก่นักกีฬาและผู้จัดการทีม

3) ต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ

3.1) ต้องยอมรับเสมอว่า ความผิดพลาดหรือความดีในการวางแผนการฝึกให้แก่ นักกีฬา จะปรากฏผลให้เห็นภายหลัง

3.2) การเตรียมนักกีฬาก่อนจะถึงเวลาการแข่งขัน (การฝึกซ้อม การเก็บตัว บำรุงและการระวังรักษาสุขภาพ)

3.3) การดูแลช่วยให้นักกีฬาอยู่ในระเบียบวินัย

3.4) ต้องจัดเรื่องสวัสดิการต่างๆ เกี่ยวกับสิทธิที่นักกีฬาจะมีพึงได้ให้เรียบร้อย

ประโยค สุทธิสง่า (2541) กล่าวว่า การที่จะพัฒนาทีมไปสู่ความสำเร็จของการเป็นผู้ฝึกสอนกรีฑาที่ดีนั้น จะต้องเข้าใจและมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวทางพลศึกษา เพราะจะทำให้การฝึกนั้นมีประสิทธิภาพและนำไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ได้อย่างแท้จริง ซึ่งความรู้เกี่ยวกับพลศึกษาเป็นคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนทุกคนที่จะต้อง มี เพราะจะต้องมีพื้นฐานเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว และหลักในการฝึกที่ถูกต้อง ผู้ที่มีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองไปสู่ความสำเร็จในการเป็นผู้ฝึกสอนจึงควรได้รับการฝึกอบรมทางด้านสรีระการออกกำลังกายและการพลศึกษา มาแล้ว หรือเป็นผู้ที่จบวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ที่เตรียมบุคลากรทางด้านนี้โดยตรง เพราะรู้บทบาท และหน้าที่เป็นอย่างดี ดังนั้นผู้ฝึกสอนกรีฑาจึงต้องมีแบบเป็นที่ยอมรับของสังคมว่าถูกต้องเหมาะสม และผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องมีองค์ความรู้ที่เป็นส่วนประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

1) ผู้ฝึกสอนกรีฑาควรมีความรู้เกี่ยวกับสรีรวิทยา และกายวิภาคศาสตร์ สรีรวิทยาเกี่ยวกับการออกกำลังกาย วิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหวของมนุษย์ และรู้จักหลักการปฐมพยาบาลเบื้องต้นที่ถูกต้อง ผู้ฝึกสอนต้องคิดและใฝ่รู้หาความรู้ใหม่ๆ ตลอดเวลาเกี่ยวกับสมรรถภาพทางกายและสมอง โดยจะต้องรู้และเข้าใจเกี่ยวกับท่าฝึกและทฤษฎี การสร้างกำลัง และรู้จักการป้องกันอุบัติเหตุตลอดจนการบาดเจ็บของนักกรีฑา

2) ผู้ฝึกสอนกรีฑาต้องเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการฝึกซ้อมกีฬาเป็นอย่างดี เพื่อพัฒนาทักษะให้กับนักกีฬาและทีม ความรู้นั้นจะต้องถูกต้องและทันสมัยสามารถอธิบาย ประโยชน์ที่ได้รับในการฝึกซ้อมให้นักกีฬาได้เข้าใจ เพื่อให้ นักกีฬา รู้จุดหมายในการฝึกซ้อม

3) ผู้ฝึกสอนกรีฑาต้องสามารถวิเคราะห์ความสามารถของนักกีฬาในทีมได้ว่า ความสามารถอยู่ในระดับใด ทักษะการเคลื่อนไหว และทักษะในการเล่นถูกต้องหรือไม่ แนะนำ จุดบกพร่องให้กับนักกีฬาได้ เพื่อที่จะพัฒนาทักษะต่างๆ ให้ดีขึ้น และสามารถทราบว่านักกีฬา พัฒนาถึงจุดสูงสุดหรือยัง และหาวิธีการทำให้นักกีฬาในทีมมีความสามารถถึงจุดสูงสุดได้ และ คอยแนะนำพูดคุยให้กำลังใจนักกีฬา ชักจูงให้นักกีฬาเกิดความเข้าใจ ทำให้นักกีฬาฝึกตาม รูปแบบที่กำหนดไว้อย่างถูกต้องเหมาะสม

4) การสื่อสารต้องทำให้เกิดความเข้าใจภายในทีม ผู้ฝึกสอนจะต้องใช้การสื่อสาร กับนักกีฬาให้ถูกต้องและเข้าใจตรงกัน เพราะจะทำให้ประสิทธิภาพในการฝึกซ้อมและมี ประสิทธิภาพในการแข่งขัน ถ้านักกีฬาในทีมเข้าใจผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อนจะทำให้ไม่มีการ พัฒนาและจะไม่ทำให้เกิดประโยชน์ใดๆ ต่อทีมกรีฑา

5) การมีบุคลิกภาพ ท่าทางการวางตัวของผู้ฝึกสอนเป็นสิ่งสำคัญ ผู้ฝึกสอนกรีฑา จะต้องทำให้นักกีฬาเชื่อถือหรือศรัทธาต่อผู้ฝึกสอน เคารพและเชื่อฟังคำสั่ง เป็นที่พึ่ง และให้ คำปรึกษากับนักกีฬาได้ ทำให้นักกีฬา รู้สึกเป็นเสมือนพ่อ พี่ และผู้ร่วมงาน นอกจากนั้นผู้ฝึกสอน จะต้องแต่งกายสุภาพเรียบร้อย รู้จักกาลเทศะ มีร่างกายแข็งแรง กระฉับกระเฉง มีอารมณ์สุขุม รอบคอบ

6) ผู้ฝึกสอนกรีฑาควรใช้ประโยชน์สูงสุดจากบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านกรีฑา หรืออาจร่วมมือกับผู้จัดการทีม ผู้ช่วยผู้จัดการทีม ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน ผู้ให้การสนับสนุน สื่อมวลชน ช่วยประชาสัมพันธ์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ทีมประสบความสำเร็จได้ รู้จักความสามารถ ความถนัด ของนักกีฬา สามารถนำข้อดีของนักกีฬาออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับทีม ระบบการเล่นที่ เหมาะสมกับทีม จัดผู้เล่นให้เหมาะสมกับตำแหน่ง รู้จักการแก้เกมทำให้นักกีฬามีข้อได้เปรียบใน

การแข่งขัน ดังนั้นผู้ฝึกสอนจะต้องสามารถใช้บุคลากรหรือฝึกนักกีฬาที่มีอยู่ให้มีประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อนำทีมให้ประสบความสำเร็จหรือสู่ความเป็นเลิศได้

7) ผู้ฝึกสอนกรีฑาไม่ควรมุ่งหวังชัยชนะเพียงอย่างเดียว ควรฝึกให้นักกีฬามีคุณธรรม มีความเป็นสุภาพบุรุษ มีน้ำใจนักกีฬา มีระเบียบวินัย เล่นกีฬาอย่างเต็มความสามารถ จริงจังเต็มที่ มีความยุติธรรม ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เล่นโกงคู่ต่อสู้ ไม่เล่นผิดกติกา ผู้ฝึกสอนต้องหาข้อบกพร่องข้อผิดพลาดในการแข่งขันนำมาแก้ไขปรับปรุง ชี้แนะให้นักกีฬาได้ทราบเพื่อพัฒนาทีมไปสู่ความสำเร็จ

8) ผู้ฝึกสอนกรีฑาควรมีความคิดสร้างสรรค์ โดยจะต้องคิดอยู่ตลอดเวลาหาหนทางที่จะนำทีมสู่ความสำเร็จ หมั่นหาความรู้และหาวิธีการใหม่ๆ มาฝึกฝนให้นักกีฬามีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา และต้องเสียสละทุ่มเททั้งกายและใจ มีความอดทน มีความริเริ่มสร้างสรรค์ที่จะนำทีมไปสู่ชัยชนะ

9) ผู้ฝึกสอนกรีฑาควรมีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยา ผู้ฝึกสอนจะต้องรู้จักนิสัยใจคอของนักกีฬา รู้จักความสามารถในการเรียนรู้ นักกีฬาบางคนฝึกง่าย บางคนฝึกยาก ดังนั้นการฝึกและการสอนต้องเป็นที่เข้าใจของนักกีฬา เมื่อนักกีฬาพยายามทำแล้วต้องหาหนทางให้นักกีฬาเกิดความสำเร็จช่วยแก้ปัญหาให้คำปรึกษากับนักกีฬาได้ มีวิธีการกำจัดความตื่นเต้นที่มากเกินไปให้ลดลงได้ ความตื่นเต้นที่พอดีมีประโยชน์ในการแข่งขันด้วย เพราะทำให้ความสามารถดีขึ้น แต่ถ้านักกีฬาเกิดตื่นเต้นมากความสามารถก็จะลดลง ในขณะแข่งขันไม่ควรสอนมาก ควรสอนเฉพาะประเด็นสำคัญ ผู้ฝึกสอนจะต้องเป็นผู้สร้างขวัญและกำลังใจให้กับนักกีฬาเสมอ ทำให้นักกีฬาเกิดความเชื่อมั่น

10) ผู้ฝึกสอนกรีฑาควรเป็นผู้ที่มีความชำนาญในการเล่นกรีฑา รู้จักกฎกติกาการแข่งขันรอบรู้ในทางเนื้อหาทฤษฎีการเล่น และยุทธวิธีต่างๆ รู้จักเคล็ดลับการฝึก คลุกคลีในวงการกรีฑามานาน และรู้จักหนทางที่จะนำทีมไปสู่ความสำเร็จ

11) ผู้ฝึกสอนกรีฑาควรมีความรู้เรื่องวิทยาศาสตร์การกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา สรีรวิทยาการออกกำลังกาย รู้หลักการปฐมพยาบาลเบื้องต้น รู้จิตวิทยาการกีฬา วิชาความรู้ต่างๆ เหล่านี้ทำให้เป็นผู้ฝึกสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะจะช่วยในหลักการฝึก วิธีการเคลื่อนไหวที่ถูกต้อง การใช้แรงและค้ำึงถึงความปลอดภัยในการเล่น และจิตวิทยาของการกีฬาที่ผู้ฝึกสอนนำเข้ามาประยุกต์กับการฝึก และการแข่งขันเพื่อความสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพสูงสุด

12) ผู้ฝึกสอนกรีฑาจะต้องเป็นตัวอย่างในการปฏิบัติตน เช่น การตรงต่อเวลามีระเบียบวินัย อดทน ยอมรับฟังความคิดเห็นของลูกทีม ให้ความยุติธรรมกับลูกทีมเท่ากัน

13) ผู้ฝึกสอนกรีฑาควรใช้คำพูดที่สุภาพ ไม่ควรใช้วาจาที่ไม่สุภาพกับลูกทีม และเพื่อนร่วมทีม ไม่ควรดูถูกคู่ต่อสู้ ให้กำลังใจลูกทีมเมื่อแสดงความสามารถสูงสุดแล้ว

14) ฝึกให้หนัก ผู้ฝึกสอนกรีฑาจะต้องฝึกให้หนักเพื่อที่จะมีกำลังใจเพียงพอในการแข่งขัน สามารถวิ่งได้ตลอด 90 นาที การฝึกจะต้องต่อเนื่องและฝึกอยู่ตลอดเวลา

15) ผู้ฝึกสอนกรีฑาจะต้องอบรมผู้เล่นเป็นประจำหลังการฝึกซ้อมหรือหลังการแข่งขัน เมื่อได้รับชัยชนะหรือแพ้ก็ตาม เมื่อแพ้ก็ควรให้กำลังใจกับนักกีฬาและชี้แนะแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น ไม่ควรอารมณ์เสียหรือดุด่านักกีฬา

16) ให้ความสำคัญและให้ความยุติธรรมกับทุกคนในทีมเท่าเทียมกัน

17) ผู้ฝึกสอนกรีฑาจะต้องจริงจังกับงาน มีความจริงใจและซื่อสัตย์กับลูกทีมและตนเอง

18) ผู้ฝึกสอนกรีฑาเป็นผู้มีอารมณ์แจ่มใส ร่าเริง มีอารมณ์ขัน สร้างบรรยากาศที่ดีในการฝึกซ้อม ทำให้นักกีฬามองคลายความตึงเครียด

19) มีความสุขุมรอบคอบ มีสมาธิ มีการตัดสินใจที่ถูกต้องและรวดเร็ว

20) ผู้ฝึกสอนกรีฑาจะต้องมีความอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่คุยโอ้อวดเมื่อทีมชนะ ไม่แสดงปฏิกิริยาที่เป็นการเสียมารยาทในที่สาธารณะและที่อื่นๆ

21) ผู้ฝึกสอนกรีฑาจะต้องใช้วิจรรณญาณที่ชาญฉลาดในการจัดผู้เล่นลงแข่งขัน ทั้งนี้ นอกเหนือจากคุณสมบัติในด้านต่างๆที่ผู้ฝึกสอนกีฬากรีฑาควรมีแล้วนั้น สหพันธ์กีฬานานาชาติ (International Association of Athletics Federations, 1998) ได้กำหนด “หลักจริยธรรมสำหรับผู้ฝึกสอนกรีฑา” (Coach of Ethics for Coaches) ไว้ดังนี้

1) ผู้ฝึกสอนกรีฑาต้องเคารพสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานว่าเท่าเทียมกัน ไม่มีการกีดกันจากเรื่องของ เพศ เชื้อชาติ สีผิว ภาษา ศาสนา ความเห็นทางการเมือง จุดกำเนิดทางสังคมการเกี่ยวข้องกับชนกลุ่มน้อย สถานภาพการเกิดหรืออื่นๆ

2) ผู้ฝึกสอนกรีฑาต้องเคารพในศักดิ์ศรี และตระหนักถึงการช่วยเหลือผู้อื่น รวมถึงการเคารพในสิทธิเสรีภาพ ความเป็นอิสระจากการถูกล่วงเกิน คุกคามทางเพศ และด้านร่างกาย

3) ผู้ฝึกสอนกรีฑาต้องแน่ใจว่าสภาพแวดล้อมต่างๆ ปลอดภัย และเหมาะสม โดยคำนึงถึงอายุ การเติบโต และทักษะของนักกรีฑาโดยเฉพาะนักกรีฑาที่อายุน้อย หรืออ่อนประสบการณ์

- 4) ผู้ฝึกสอนกรีฑาต้องเคารพกฎของการแข่งขัน สปีริต และตัวบทกฎข้อบังคับของการฝึกซ้อม และแข่งขัน เพื่อรักษาความเท่าเทียมกันของโอกาสของนักกรีฑา
- 5) ผู้ฝึกสอนกรีฑาต้องแสดงความเคารพเจ้าหน้าที่ บทบาทของเจ้าหน้าที่ในการตัดสินการแข่งขันว่าเป็นไปตามกฎอย่างยุติธรรม
- 6) ผู้ฝึกสอนกรีฑามีความรับผิดชอบในการโน้มน้าวการประพฤติของนักกรีฑาในขณะเดียวกันก็ส่งเสริม การพึ่งตัวเอง ความมุ่งมั่นของนักกรีฑาแต่ละคน โดยให้ยอมรับถึงความรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ การปฏิบัติ ของตัวเอง
- 7) ผู้ฝึกสอนกรีฑาต้องแสดงบทบาทผู้นำในการป้องกันการใช้สารต้องห้าม รวมถึงการให้ความรู้แก่นักกรีฑาถึงผลกระทบที่เป็นอันตรายของสารต้องห้าม และการกระทำดังกล่าว
- 8) ผู้ฝึกสอนกรีฑาต้องยอมรับว่าได้ชทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการอยากให้นักกรีฑาประสบความสำเร็จแข่งขันภายใต้กฎกติกา การให้ความเห็นวิพากษ์วิจารณ์ควรจะกระทำให้ถูกกับบุคคลที่เหมาะสม และในที่ส่วนบุคคล
- 9) ผู้ฝึกสอนกรีฑาไม่ควรจะเรียกร้องให้ ทั้งทางตรงหรือทางอ้อม นักกรีฑาที่สอนอยู่เข้าร่วมกลุ่มตัวเอง
- 10) ผู้ฝึกสอนกรีฑาควรจะรักษาคุณสมบัติของตัวเองให้ได้มาตรฐาน ต้องมีการพัฒนาความรู้โดยการเข้าร่วมคอร์สอบรมต่างๆ และพัฒนาผ่านประสบการณ์การสอน ผู้ฝึกสอนมีความรับผิดชอบที่จะแบ่งปันความรู้ และประสบการณ์ที่มี
- 11) ผู้ฝึกสอนกรีฑาต้องรักษาภาพลักษณ์ของตัวเอง และรักษามาตรฐานความประพฤติ และรูปลักษณ์
- 12) ผู้ฝึกสอนกรีฑาไม่ควรสูบบุหรี่ขณะสอน ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ก่อนสอน ซึ่งมีผลต่อความสามารถในการสอน หรือกลิ่นแอลกอฮอล์ในปาก
- 13) ผู้ฝึกสอนกรีฑาควรมีส่วนร่วมกับบุคคลต่างๆ หน่วยงานที่มีบทบาทในการช่วยพัฒนานักกรีฑาที่สอน ทำงานร่วมกับผู้ฝึกสอนกรีฑาอื่นๆ ใช้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกรีฑาและการแพทย์ สนับสนุนสมาพันธ์ของตัวเอง และ IAAF กล่าวโดยสรุปคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนกีฬากรีฑานั้นมีความคล้ายคลึงกับ คุณสมบัติของผู้ฝึกสอนกีฬาโดยทั่วไป แต่จะมีคุณสมบัติแตกต่างกันที่ตรงเทคนิคเฉพาะด้าน กล่าวคือ ต้องมีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ด้านการเล่นกีฬากรีฑา และต้องรู้จักแสวงหาความรู้ใหม่ๆ เพิ่มเติมอยู่เสมอ พร้อมทั้งมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ที่ได้ได้อย่างถูกต้อง และต้องมีความอดทนต่อการฝึกสอนที่

ต้องกระทำซ้ำ ๆ ต้องสามารถวิเคราะห์นักกรีฑาได้เป็นรายบุคคลเพื่อสามารถวางแผนในการพัฒนา และดึงเอาศักยภาพของนักกีฬาออกมาให้ได้เหมาะสม ต้องมีจิตใจที่เข้มแข็งและมีจิตวิทยาที่ดี มีความยืดหยุ่นกับนักกีฬาตามแต่ละสถานการณ์ นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญคือผู้ฝึกสอนต้องมีจริยธรรมทั้งต่อตนเอง ต่อนักกีฬา และส่วนรวมเพราะจริยธรรมนี้จะเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดไปยังนักกีฬาโดยตรง ซึ่งนักกีฬาเหล่านี้จะกลายเป็นผู้ฝึกสอนที่ดีต่อไปในอนาคต ซึ่งคุณสมบัติที่สำคัญดังกล่าวนี้เป็นส่วนสำคัญที่จะใช้กำหนดสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับผู้ฝึกสอน

กรีฑาประเภทลาน

กรีฑาประเภทลานประกอบไปด้วย ประเภทกระโดดมีทั้งหมด 4 ประเภท ประกอบด้วย การกระโดดไกล การเขย่งก้าวกระโดด การกระโดดสูง และการกระโดดค้ำ เป็นประเภทการแข่งขันที่วัดความสามารถของนักกีฬาว่าสามารถกระโดดไปได้ไกลแค่ไหนในแนวนอนหรือกระโดดได้สูงแค่ไหนในแนวตั้งซึ่งทั้ง 4 ประเภท อาจจะมีการแตกต่างกันออกไปได้ลักษณะเฉพาะของเทคนิคและองค์ประกอบที่ใช้ในการแข่งขัน แต่โดยทั่วไปแล้วลักษณะพื้นฐานการเคลื่อนไหวของการกระโดดทั้ง 4 ประเภทนั้น ไม่แตกต่างกัน ซึ่งถ้าหากผู้ฝึกสอนเข้าใจหลักพื้นฐานของการเคลื่อนไหวเบื้องต้นก็สามารถที่จะนำไปใช้สอนนักกีฬาได้โดยง่าย

การกระโดดประเภทความไกล ได้แก่ การกระโดดไกลที่ต้องการการกระโดดขึ้นจากพื้นให้ได้ระยะทางไกลที่สุดของการกระโดด 1 ครั้ง และการเขย่ง ก้าว กระโดด ต้องกระโดดให้ได้ระยะทางไกลที่สุด ด้วยการกระโดดติดต่อกัน 3 ครั้ง การกระโดดประเภทความสูง ได้แก่ การกระโดดสูงต้องกระโดดข้ามไม้พาดในระดับความสูงได้สูงที่สุด ขณะที่การกระโดดค้ำจะกระโดดข้ามไม้พาดโดยใช้ไม้ค้ำช่วยในการกระโดด

การกระโดดทั้ง 4 ประเภท ถึงแม้จะวัดความสามารถของนักกีฬาตรงที่ว่านักกีฬาลอยตัวไปในอากาศได้ไกลแค่ไหนและสูงแค่ไหน แต่หลักการเคลื่อนไหวทางด้านชีวกลศาสตร์ (Biomechanic) อยู่บนหลักพื้นฐานเดียวกัน ซึ่งประกอบไปด้วย

1. ความเร็วของการกระโดด (Velocity of Take Off)
2. มุมของการกระโดด (Angle of Take Off)
3. ความสูงของจุดศูนย์ถ่วงของร่างกายในขณะกระโดด (Height of the Center of Mass at Take Off) (Muller H และ Ritzdorf W, 2000)

องค์ประกอบเคลื่อนไหว

การกระโดดทั้ง 4 ประเภท มีองค์ประกอบโครงสร้างในการเคลื่อนไหวของทักษะที่เหมือนกัน ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวิ่งก่อนกระโดด (Approach)
2. การกระโดดขึ้นจากพื้น (Take Off)
3. การลอยตัวในอากาศ (Flight)
4. การลงสู่พื้น (Landing)

จากทักษะการเคลื่อนไหวทั้ง 4 ขั้นตอนของการกระโดด ขั้นตอนที่มีความสำคัญมากที่สุดคือ ช่วงที่นักกีฬามีการเคลื่อนไหวอยู่บนพื้น ได้แก่ การวิ่งเร่งความเร็วเข้าหาที่หมายด้วยความเร็วที่เหมาะสม (Optimal Speed) และการกระโดดขึ้นจากพื้น ซึ่งเป็นการกระโดดในช่วงก้าวสุดท้ายก่อนที่จะลอยตัวขึ้นไปในอากาศ ทั้ง 2 ขั้นตอนนี้ จะมีส่วนสำคัญมากกว่าขั้นตอนของการลอยตัวในอากาศและการลงสู่พื้น การวิ่งก่อนกระโดดของการกระโดดไกลและเขย่ง ก้าว กระโดด จะมีเส้นเขตห้ามล้ำ (Foul Line) เป็นเงื่อนไข สำหรับการกระโดดสูงสุดของการกระโดดถูกกำหนดด้วยความสูงของไม้พาดเป็นเงื่อนไข ส่วนการกระโดดค้ำจะขึ้นอยู่กับรางค้ำและความยาวของไม้ค้ำลักษณะการเคลื่อนไหวของร่างกายในการกระโดดทั้ง 4 ประเภท รวมทั้งการกระโดดช่วงที่ 2 และ 3 ของการเขย่ง ก้าว กระโดด มีลักษณะที่เหมือนกัน ดังนี้

1. ต้องยืดตัวสูงขึ้น
2. วางเท้าที่ใช้กระโดดลงเต็มฝ่าเท้าอย่างรวดเร็วและมั่นคงในลักษณะของการตะปบเท้า
- ไม่ใช่การกระแทกเท้า
3. เข่าของขาข้างที่ไม่ได้ใช้กระโดดยกสูงให้ขาที่นอนบนขนานพื้น
4. ข้อต่อบริเวณสะโพก เข่า และข้อเท้าของขาที่ใช้กระโดดเหยียดออกอย่างเต็มที่
5. ขณะลอยตัวขึ้นจากพื้น ต้องคงลักษณะท่าทางของร่างกายไว้ชั่วขณะก่อนที่จะเชื่อมต่อด้วยท่าทางการเคลื่อนไหวในการลอยตัวในอากาศต่อไป

กรีฑาประเภททุ่ม ฟัน ขว้าง อาจจะมีแตกต่างกันอยู่มาก ในด้านอุปกรณ์สนาม และเทคนิคที่ใช้ในการแข่งขัน แต่ทุกประเภทมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ ต้องการที่จะปล่อยวัตถุออกจากร่างกายให้เคลื่อนที่ไปได้ระยะทางไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งผู้ฝึกสอนส่วนใหญ่มักจะเข้าใจว่ากรีฑาประเภททุ่ม ฟัน ขว้าง เป็นกรีฑาประเภทที่ใช้เทคนิคยุ่งยากมาก แต่ในความเป็นจริงแล้ว หลักเบื้องต้นของกรีฑาประเภททุ่ม ฟัน ขว้าง มีลักษณะที่เหมือนกันในด้านหลักทางชีวกลศาสตร์ องค์ประกอบของทักษะ รวมไปถึงรูปแบบของการฝึกซ้อมยังมีลักษณะที่คล้ายกัน ถ้าผู้ฝึกสอนมีความเข้าใจหลักเบื้องต้นต่างๆ ไปแล้ว ก็จะมีคามมั่นใจในการสอนกรีฑาประเภทนี้ และที่

สำคัญก็จะสามารถนำเอาวัสดุที่มีในท้องถิ่นมาประยุกต์ดัดแปลงเพื่อใช้ให้เกิดประโยชน์ในการสอนได้ง่ายและเกิดประสิทธิภาพสูงขึ้น

กรีฑาประเภททุ่ม ฟุ่ง ขว้าง มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ ต้องการปล่อยอุปกรณ์หรือวัตถุนั้นๆ ออกไปให้ได้ระยะทางไกลที่สุด แต่ลักษณะการเคลื่อนไหวของทั้ง 4 ประเภท ยังมีความแตกต่างกัน ซึ่งสามารถแยกได้ดังนี้

1. แหล่น ใช้วิธีการฟุ่ง (Whipping Action)
2. ลูกน้ำหนัก ใช้วิธีการทุ่มหรือผลัก (Putting or Pushing Action)
3. จักร ใช้วิธีการขว้าง (Slinging or Flinging Action)
4. ค้อน ใช้วิธีการเหวี่ยง (Over the Shoulder Sling or Fling)

องค์ประกอบทางชีวกลศาสตร์

กรีฑาประเภททุ่ม ฟุ่ง ขว้าง มีปัจจัยที่สำคัญทางชีวกลศาสตร์ที่ทำให้ขณะปล่อยวัตถุหรืออุปกรณ์เคลื่อนที่ออกไปมีระยะทางที่แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาจะต้องเข้าใจถึงองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความแตกต่าง

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยต่างประเทศ

แอปเปิลเบม อูเดท และ มิลล์เลอร์ (Appelbaum, Audet, & C. Miller, 2003) ได้ดำเนินการวิจัยคุณภาพเพื่อศึกษาการรับรู้ต่อความเป็นผู้นำที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ของผู้ฝึกสอนกีฬา ระหว่างมหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ความเป็นผู้นำที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นผู้นำที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม กับความฉลาดทางอารมณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม กับการปฏิบัติตามความเป็นผู้นำที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม และบุคลิกภาพของผู้ฝึกสอน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ หัวหน้าผู้ฝึกสอนกีฬา มหาวิทยาลัย ในกลุ่มที่ 1 จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า ผู้ฝึกสอนมีการรับรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะ ความสม่ำเสมอตรงไปตรงมา ความเท่าเทียม ความเอาใจใส่ และการเสริมพลัง ของผู้นำที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม สำหรับปัจจัยความฉลาดทางอารมณ์ ได้แก่ ความสามารถตระหนักรู้ตนเอง การควบคุมตนเอง ทักษะด้านสังคม การเข้าใจผู้อื่น และแรงจูงใจ และกำลังใจมีความสัมพันธ์ภาวะผู้นำที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ดังนั้นเพื่อให้ผลลัพธ์ในการปฏิบัติที่ดี คณะที่จัดการเรียนการสอนจึงต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาผู้ฝึกสอน ให้เกิดการเรียนรู้ประสบการณ์ดังกล่าวเพื่อให้ผู้ฝึกสอนมีความเป็นมืออาชีพมากขึ้น

คอลล์ (Claur., 2006) การประเมินประเภทสมรรถนะและแบบในการฝึกสอนกีฬาในทัศนะของนักกีฬา ในสถาบันการศึกษาระดับวิทยาลัยของเมืองบาเกียว (Baguio City) และเมืองเบนเกต (Benguet City) ประเทศฟิลิปปินส์ การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินประเภทของ ผู้ฝึกสอน สมรรถนะ และแบบในการฝึกสอนของผู้ฝึกสอนในสถาบันการศึกษาในเมืองบาเกียว และเมืองเบนเกต และเพื่อค้นหาความสัมพันธ์ของ 3 ตัวแปร คือ ประเภทสมรรถนะ และแบบในการฝึกสอน เพื่อนำมาเป็นพื้นฐานในการกำหนดโปรแกรมการพัฒนา ผู้ฝึกสอนผลการศึกษาคพบว่า ผู้ฝึกสอนที่อยู่ในโปรแกรมการพัฒนาสู่ความเป็นเลิศของวิทยาลัย มีประเภทของการฝึกสอนอยู่ทั้ง 2 ประเภท คือ แบบเผด็จการ และแบบสร้างสัมพันธ์ที่ดีอยู่ในระดับสูงพอๆ กัน และมีลักษณะเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย กับลักษณะนักธุรกิจ อยู่ในระดับปานกลางใกล้เคียงกันแบบในการเป็นผู้ฝึกสอนที่เป็นแบบเผด็จการ ไม่มีความสัมพันธ์กับสถาบันการศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกสอน อายุ เพศ และประสบการณ์การทำทีม แบบในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี ไม่มีความสัมพันธ์กับ อายุ และประสบการณ์การทำทีม แต่มีความสัมพันธ์กับสถาบันการศึกษา ผู้ฝึกสอนกีฬา และเพศ แบบในการเป็นผู้ฝึกสอนที่มีความทะเยอทะยานไม่มีความสัมพันธ์กับ สถาบันการศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกสอน อายุ เพศ และประสบการณ์การทำทีม แบบในการเป็นผู้ฝึกสอนที่มีลักษณะเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย ไม่มีความสัมพันธ์กับสถาบันการศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกสอน อายุ เพศ และประสบการณ์การทำทีม แบบในการเป็นผู้ฝึกสอนที่มีลักษณะเป็นนักธุรกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับสถาบันการศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกสอนอายุ เพศ และประสบการณ์การทำทีมผลการศึกษายังพบว่าผู้ฝึกสอนในโครงการของสถาบันการศึกษา มีทักษะและสมรรถนะของผู้ฝึกสอนที่ดีในด้านความเป็นครู การสร้างทีม ภาวะผู้นำ และการเป็นพี่เลี้ยง การรับรู้ทักษะและสมรรถนะด้านความเป็นครู มีความสัมพันธ์กับสถาบันการศึกษา ประเภทของกีฬาที่ฝึกสอน และประสบการณ์การทำทีม แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับอายุ และเพศของนักกีฬา ในส่วนการรับรู้ทักษะ และสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในการสร้างทีม มีความสัมพันธ์กับสถาบันการศึกษาประเภทของกีฬาที่ฝึกสอน และประสบการณ์การทำทีม แต่ไม่สัมพันธ์กับอายุ และเพศของนักกีฬา สำหรับการรับรู้ที่ทักษะ และสมรรถนะด้านภาวะผู้นำ มีความสัมพันธ์กับสถาบันการศึกษา ประเภทกีฬาที่ ฝึกสอนและประสบการณ์การทำทีม แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับอายุ และเพศของนักกีฬา นอกจากนี้ผลการศึกษาคพบว่า แบบการนำของผู้ฝึกสอนที่ใช้บ่อย คือ แบบสั่งงานชายงาน มีส่วนร่วมในงาน และมอบหมายงาน แต่แบบของผู้ฝึกสอนแบบสั่งงานไม่มีความสัมพันธ์กับสถาบันการศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกสอน อายุ เพศ และประสบการณ์การทำทีมผู้ฝึกสอนแบบชายงานไม่สัมพันธ์กับอายุ และเพศ แต่สัมพันธ์กับสถาบันการศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกสอน และประสบการณ์การทำทีม ผู้

ฝึกสอนแบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับสถาบันการศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกสอน อายุ เพศ และ ประสบการณ์การทำทีมสุดท้ายผลการศึกษพบความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่าง 1) ประเภทของผู้ฝึกสอน กับสมรรถนะของผู้ฝึกสอน 2) ประเภทของผู้ฝึกสอนกับแบบในการฝึกสอน และ 3) แบบในการฝึกสอนกับสมรรถนะ

เมย์นาตต์ (Maynard W, 2006) ศึกษาคุณลักษณะส่วนบุคคล และความเป็นมืออาชีพของผู้ฝึกสอน โดยการศึกษาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาพบว่าการพัฒนาและปรับปรุงผู้ฝึกสอนนั้น แนวคิดหรือทฤษฎีที่ถูกนำมาใช้ในการศึกษาหรือทดลอง จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถตนเอง แรงจูงใจ การกำหนดเป้าหมายแห่งความสำเร็จสมรรถนะ ทักษะการตัดสินใจ ทักษะในการจัดการชีวิต และความยืดหยุ่น ซึ่งแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเหล่านี้จะช่วยในการพัฒนาทักษะ และสนับสนุนให้เกิดความสำเร็จ และมีผลงานบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

นียเวลล์ (Newell., 2007) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบภาวะผู้นำของผู้สอนกับความแตกต่างของผลงานระหว่างเพศ และความสำเร็จทางการศึกษาของหัวหน้าผู้ฝึกสอน บาสเกตบอล วิทยาลัย ในการแข่งขัน NCAA Division II กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นผู้ฝึกสอนชาย 12 คน และหญิง 4 คน แบบของภาวะผู้นำในการศึกษครั้งนี้ คือ ผู้นำแบบมุ่งงาน (การฝึกสอนและการสอน) แบบประชาธิปไตย แบบสนับสนุนทางสังคม แบบสะท้อนกลับเชิงบวก และแบบอำนาจนิยม ผลการศึกษาพบว่า ภาวะผู้นำแบบอำนาจนิยมความสัมพันธ์เชิงบวกกับความแตกต่างของผลงานในการโยนลูกเข้าห่วง และการครองบอล ส่วนแบบอื่น รวมทั้งการฝึกอบรมและการสอนไม่มีความสัมพันธ์ กับผลงาน ผู้ฝึกสอนหญิงมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมแบบประชาธิปไตยมากกว่าผู้ฝึกสอนชาย และ ผู้ฝึกสอนมีแนวโน้มพฤติกรรมแบบอำนาจนิยมมากกว่าผู้ฝึกสอนหญิง แต่เมื่อทดสอบความสัมพันธ์กลับไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศของผู้ฝึกสอนกับแบบพฤติกรรมของผู้นำ แบบภาวะผู้นำไม่ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้ฝึกสอน แต่ก็เป็นที่น่าสนใจว่าแบบการเป็นผู้นำแบบสะท้อนกลับเชิงบวกมีความสัมพันธ์เชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในขณะที่การฝึกอบรมและการสอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างไรก็ตามได้พบความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างเปอร์เซ็นต์ในการยิงลูกโทษกับจำนวนปีของประสบการณ์ในการเป็นผู้ฝึกสอน และเปอร์เซ็นต์ของการได้ลูกบอล ทั้งนี้เปอร์เซ็นต์ในการยิงลูกโทษมีผู้ฝึกสอน

คราว และคณะ (Crowe et al, 2008) ศึกษาบทบาทการศึกษาของผู้ฝึกสอนในการพัฒนาความเชี่ยวชาญในการเป็นผู้ฝึกสอนในประเทศอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ประวัติ

ชีวิตผู้เชี่ยวชาญจำนวน 9 ท่าน ซึ่งเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล สอกกี และว่ายน้ำ เพื่อตรวจสอบกระบวนการพัฒนามาเป็นผู้ฝึกสอนที่มีความเชี่ยวชาญ โดยใช้แบบสอบถาม สอบถามผู้ฝึกสอนกีฬาประเภทต่างๆ จำนวน 621 คน เพื่อประเมินวิธีการเรียนรู้ และการสอน ของผู้ฝึกสอน และใช้เทคนิคการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับบทเรียนในการศึกษาของผู้ฝึกสอนผลการศึกษพบว่ากระบวนการศึกษาของผู้ฝึกสอนต้องสร้างให้ผู้ฝึกสอนมีความรู้และพฤติกรรมในขั้นพื้นฐานก่อน จากนั้นมีการสนับสนุนขั้นตอนการสร้างแนวปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best Practice) เพื่อให้ผู้ฝึกสอนมีลักษณะเป็นมืออาชีพ สำหรับโปรแกรมการศึกษาที่มุ่งเน้น คือ การเรียนรู้จากปัญหา การพัฒนาทักษะด้านความคิดเชิงวิเคราะห์ ทักษะการตัดสินใจความสามารถในการสะท้อนปัญหา การใช้เหตุผลและการแก้ไขปัญหา รวมทั้งการสร้างการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการ และการสร้างเครือข่ายผู้ฝึกสอน เพื่อพูดคุย แลกเปลี่ยนการแก้ไขปัญหา การถ่ายทอดความรู้ แนวปฏิบัติที่เป็นเลิศระหว่างกัน

ฟรอสต์ (Frost, 2009) คุณลักษณะของผู้ฝึกสอนที่ประสบความสำเร็จในการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อระบุคุณลักษณะสำคัญ (ด้านคุณภาพและความสามารถ) ที่ทำให้ผู้ฝึกสอนประสบความสำเร็จ โดยทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างคือผู้ฝึกสอนจากโรงเรียนมัธยมปลาย 15 แห่ง จากคุณลักษณะ 17 ด้าน และได้แบ่งระดับของผู้ฝึกสอนออกเป็น 3 ระดับ คือ ผู้ฝึกสอนระดับเด็กเล็ก ผู้ฝึกสอนระดับมัธยม และผู้ฝึกสอนระดับวิทยาลัย ซึ่ง 5 อันดับแรกของคุณลักษณะของการเป็นผู้ฝึกสอนที่ประสบความสำเร็จ สามารถจัดลำดับได้ดังนี้ ด้านคุณภาพการสอน ด้านการสื่อสารกับนักกีฬา ด้านการจูงใจนักกีฬา ด้านการพัฒนาทักษะด้านกีฬาของนักกีฬา และด้านความรู้ด้านกีฬาที่สอน ซึ่งทั้ง 5 คุณลักษณะนี้มี คะแนนมากกว่าร้อยละ 90 ขึ้นไป แต่อย่างไรก็ตาม คุณลักษณะต่างๆ ของผู้ฝึกสอนที่ได้นั้นไม่ได้เป็นสิ่งรับประกันว่าจะทำให้ประสบความสำเร็จเสมอไป ผู้ฝึกสอนที่ประสบความสำเร็จนั้นมักหาหนทางในการพัฒนาปรับปรุงตนเองอย่างต่อเนื่อง และผู้ฝึกสอนที่มีทักษะการสอนต่ำนั้นสามารถพัฒนาตนเองได้จากการอบรมหลักสูตรต่างๆ เพิ่มเติม นอกจากนี้ผู้ฝึกสอนในทุกระดับควรผ่านการสอบใบประกาศตามลำดับขั้นก่อนได้รับการบรรจุให้เป็นผู้ฝึกสอน และผู้ฝึกสอนทุกคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ฝึกสอนระดับเด็กเล็กควรมีความรู้ด้านการปฐมพยาบาลเบื้องต้น และการช่วยฟื้นคืนชีพ

4.2 งานวิจัยในประเทศ

นิตยา มีชัย (2530) ทำการวิจัยเพื่อสร้างเครื่องมือวัดคุณลักษณะของครูพลศึกษา โดยวัดเฉพาะคุณลักษณะที่สำคัญที่ครูพลศึกษาจำเป็นต้องมีมากกว่าครูทั่วไปจำนวน 11 ตัว ได้แก่ 1) การมีน้ำใจนักกีฬา 2) การปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามหลักสุลักษณะ 3) การเป็นผู้นำ 4) การมี

ระเบียบวินัย 5) การมีมนุษยสัมพันธ์ 6) การตรงต่อเวลา 7) การเสียสละเพื่อส่วนรวม 8) มีความเชื่อมั่นในตนเอง 9) ควบคุมอารมณ์ได้ 10) อุดหนุน 11) ร่าเริงแจ่มใสอยู่เสมอโดยใช้เครื่องมือที่มีลักษณะคล้ายกับแบบวัดบุคลิกภาพอีพีพีเอส (Edwards Personality Preference Schedule) ในการวัดครูพลศึกษาจำนวน 108 คน ผลการศึกษาพบว่า ครูพลศึกษามีคุณลักษณะเรียงอันดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านการเป็นผู้นำสูงที่สุด รองลงมาคือ อุดหนุนและควบคุมอารมณ์ได้ การมีน้ำใจนักกีฬา การมีระเบียบวินัย การปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามหลักสุขลักษณะ และการมีมนุษยสัมพันธ์ตามลำดับ

รัชนิพร สุทิน (2545) ศึกษาการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนของสมาคมกีฬาจังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า เทคนิคที่ผู้ฝึกสอนนำไปปฏิบัติกับนักกีฬามากที่สุดคือการควบคุมอารมณ์ การตั้งเป้าหมาย การควบคุมความวิตกกังวลและความเครียดและเทคนิคที่ทำให้ให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็ง ส่วนเทคนิคที่ผู้ฝึกสอนต้องการเรียนรู้ และต้องการนำไปปฏิบัติกับนักกีฬา 4 เทคนิคแรก คือ ทำให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็ง ความสามารถในการเป็นโค้ช การฝึกจิตใจและจินตภาพ และเทคนิคแรงจูงใจ

มาลีรัตน์ พระสมิง (2545) ศึกษาถึงคุณลักษณะของบุคลากรทางพลศึกษาและกีฬาที่พึงประสงค์ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตการศึกษา 1 โดยเก็บข้อมูลตัวอย่างจากคณะกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตการศึกษา 1 จำนวน 279 คน ผลการศึกษาพบว่า คุณลักษณะของบุคลากรทางพลศึกษาและกีฬาที่พึงประสงค์ คือ ด้านสถานภาพส่วนบุคคล ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้ เพศชายและเพศหญิงใกล้เคียงกันอายุ 18-30 ปีและอายุ 31-40 ปี สถานภาพโสด การศึกษาระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาตรีนันทนาการระดับปริญญาตรีวิทยาศาสตร์การกีฬา วุฒิมัธยมศึกษาตอนปลายโทพลศึกษา ระดับปริญญาโทนันทนาการ ระดับปริญญาโทวิทยาศาสตร์การกีฬา วุฒิมัธยมศึกษาตอนปลายประกาศนียบัตรชั้นสูง(ปกศ. สูง) พลศึกษาด้านบุคลิกภาพของบุคลากรได้แก่ มีความรับผิดชอบติดตามงาน มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ทะเยอทะยาน มีความมุ่งมั่น มานะพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายของงานที่ทำททายความสามารถ ชอบเอาชนะปัญหาและไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีการคิดอย่างพิจารณา มีความสุขุมรอบคอบ คิดอย่างเป็นระบบขั้นตอน เป็นต้นด้านความรู้ความสามารถเฉพาะทางพลศึกษากีฬาและนันทนาการ ได้แก่ ความรู้ในการใช้หลักวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้อธิบายปรากฏการณ์และกระบวนการของชีวิตและสุขภาพความรู้ด้านนันทนาการ การจัดกิจกรรมต่างๆ ความรู้เรื่องจิตวิทยาการสอน การประยุกต์ใช้การกีฬาและการออกกำลังกายเพื่อป้องกันโรค เป็นต้นด้านความรู้ความสามารถและประสบการณ์ด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคลได้แก่ ความรู้เรื่องการ

ฝึกอบรม การพลศึกษา การกีฬา การออกกำลังกาย มีประสบการณ์ในการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา มีประสบการณ์ในการเป็นผู้จัดการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ และเป็นกรรมการตัดสินกีฬาประเภทต่างๆ เป็นต้น ด้านความถนัดและความสามารถพิเศษ ได้แก่ ความสามารถในการทำงานที่ต้องใช้การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น การทำงานที่ต้องใช้ทักษะในการทำสื่อ และการประชาสัมพันธ์ ความสามารถพูดภาษาท้องถิ่นและด้านการปฏิบัติงานที่สอดคล้องกับหน่วยงาน ได้แก่ ความถนัดหรือความสามารถเฉพาะด้านกีฬามากกว่า 3 ชนิดขึ้นไป เป็นผู้จัดและดำเนินการแข่งขัน เป็นผู้ดำเนินการส่งเสริมสมรรถภาพทางกาย เป็นผู้นำทางด้านภารกิจกีฬาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเกี่ยวกับคุณลักษณะของบุคลากรทางการพลศึกษาและกีฬาที่พึงประสงค์ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตการศึกษา 1 แต่ละจังหวัดพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยจังหวัดที่แตกต่างกันได้แก่ ปทุมธานีกับสมุทรสาคร และปทุมธานีกับนครปฐม

ธนบดี นันตา (2546) ศึกษาสมรรถนะของผู้ฝึกสอนตามการรับรู้ และความคาดหวังของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยสมรรถนะที่ศึกษามี 3 ด้านคือ ด้านวิชาการ ด้านการสอน และด้านบุคลิกลักษณะ ผลการศึกษาพบว่า ระดับความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านวิชาการโดยรวมอยู่ระดับมาก ด้านการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านบุคลิกลักษณะอยู่ในระดับมากที่สุด และผลการเปรียบเทียบความคาดหวังและการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะทั้ง 3 ด้านโดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน แต่แตกต่างกันในรายข้อ กล่าวคือ ด้านวิชาการ พบว่าความคาดหวัง และการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านวิชาการไม่มีความแตกต่างกันในระดับความคิดเห็นในรายข้อย่อย ด้านการสอนพบว่ารายข้อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้ มีท่าทางและบทบาทเหมาะสมในขณะที่ฝึกสอน ใช้คำชมเชย ตักเตือน และออกคำสั่งได้เหมาะสม อารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นกันเองกับนักกีฬา จิตใจหนักแน่น ควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอนได้ โดยนักกีฬามีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านการสอนสูงกว่าการรับรู้ของนักกีฬา ด้านบุคลิกลักษณะ พบว่ารายข้อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้ มีเหตุผลมีความมั่นคง สามารถเผชิญปัญหาโดยพิจารณาญาณและความสุขุมรอบคอบ คล่องแคล่วกระฉับกระเฉงในการปฏิบัติงาน ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักกีฬาและสังคม โดยนักกีฬามีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านบุคลิกลักษณะสูงกว่าการรับรู้ของนักกีฬา

นกุล ไสติพันธ์ (2549) ศึกษารูปแบบการอบรมผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอน จำนวน 6 สถาบัน พบว่า ผู้ฝึกสอนควรได้รับการปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ใน 3 มิติ ดังนี้ 1) คุณลักษณะในตัวผู้ฝึกสอน

ประกอบด้วย ความคิดริเริ่ม ความรับผิดชอบ บุคลิกภาพ 2) ทักษะที่ผู้ฝึกสอนมีในความรู้และความสามารถในการฝึกสอน ประกอบด้วย กีฬา วิธีการสอน และการทำงานเป็นทีม และ3) บทบาทที่ผู้ฝึกสอนแสดงออก ประกอบด้วย นักการทูต ครู และนักจิตวิทยาซึ่งทั้งหมดนี้ต้องหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกันในตัวผู้ฝึกสอน จึงจะสามารถปฏิบัติงานได้ดี

ลัดดาวลีย์ เชื้อนคำ (2551) ได้ศึกษาช่องว่างทางสมรรถนะหลักของครูโรงเรียนบ้านเทอดไทย อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย จำนวน 59 คน ผลการศึกษาพบว่าสมรรถนะด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะตามมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษาที่จำเป็น และที่มีในปัจจุบันของครู มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสมรรถนะที่จำเป็นด้านความรู้ ครูมีความเห็นว่าจะต้องอยู่ในระดับมากที่สุด แต่สมรรถนะที่ครูมีอยู่ในปัจจุบันด้านความรู้ในส่วนมากอยู่ในระดับปานกลาง สมรรถนะด้านทักษะที่จำเป็น ครูมีความเห็นว่าจะต้องอยู่ในระดับมากที่สุด แต่สมรรถนะที่ครูมีอยู่ในปัจจุบันด้านทักษะนั้นอยู่ในระดับมาก และสมรรถนะด้านคุณลักษณะที่จำเป็น ครูมีความเห็นว่าจะต้องอยู่ในระดับมากที่สุด แต่สมรรถนะที่ครูมีอยู่ในปัจจุบันด้านคุณลักษณะนั้นอยู่ในระดับมาก ซึ่งเมื่อพิจารณาสมรรถนะหลักทางด้านความรู้กับสมรรถนะหลักทางด้านทักษะที่ครูมีตามความเป็นจริงแล้วจะเห็นว่ามีความสอดคล้องกันสมรรถนะหลักด้านทักษะจะเป็นผลสืบเนื่องมาจากสมรรถนะหลักด้านความรู้ สมรรถนะด้านความรู้ในด้านนั้นๆ อยู่ในระดับใด สมรรถนะด้านทักษะก็จะอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแผนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นรูปธรรมในการลดช่องว่างระหว่างสมรรถนะหลักตามความเป็นจริงกับสมรรถนะหลักที่จำเป็นตามมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษาตามที่กำหนด คือ ครูที่มีอายุและประสบการณ์ในการทำงานสูงควรมีการปรับเปลี่ยนความคิดของบุคลากรครูให้ยอมรับการเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งใหม่ๆ ให้ความรู้และทักษะที่ครูไม่เพียงพอ โดยการสนับสนุนครูในการศึกษาต่อ ให้ทุนส่งเสริมการวิจัยของครู สนับสนุนให้ไปปฏิบัติงานวิจัยในหน่วยงานภายในประเทศหรือต่างประเทศ และควรมีการให้ทุนเพื่อเสนอผลงานทางวิชาการ ให้มีการไปปฏิบัติงานบริการวิชาการ มีการฝึกอบรมบุคลากรเฉพาะในประเด็นที่ต้องการอย่างเพียงพอ โดยการฝึกอบรมแบบ In-service Training สำหรับกลุ่มครูที่มีอายุและประสบการณ์ในการทำงานน้อย ควรให้การสนับสนุนเพิ่มพูนความรู้ให้มากขึ้น โดยเน้นความรู้ในวิชาที่ตนเองสอนและความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนซึ่งมีเพิ่มเติมอยู่เรื่อยๆ และให้เสรีภาพทางวิชาการ

สรุปได้ว่า บุคลากรที่เกี่ยวข้องในหารสอนรายวิชากรีฑา ควรมีความรู้ ทักษะ ในการสอนรายวิชากรีฑาไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อประสิทธิภาพส่งผลให้ผู้เรียน มีความเข้าใจทั้งทางด้านทฤษฎีและทางด้านปฏิบัติ มีส่วนร่วมในการฝึกฝนเข้าใจหลักการเคลื่อนไหว ในแบบ

ทักษะกริยาประเภทต่างๆ ส่งผลให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพของตัวเองได้ออกมาเต็มความสามารถ และมีคุณภาพที่ดีตามไปด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏในครั้งนี้เป็น การวิจัยประเภทวิจัยและพัฒนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดการนำเสนอวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. วิธีดำเนินการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดทำหลักสูตรการฝึกอบรมและการสอนวิชากรีกา ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา มีคุณสมบัติเป็นอาจารย์ที่สอนในระดับอุดมศึกษา และมีประสบการณ์การเป็นผู้สอนรายวิชากรีกา ไม่น้อยกว่า 2 ปี ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรการสอน สำเร็จปริญญาเอก ทางด้านหลักสูตรและการสอน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา สำเร็จปริญญาเอก ด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา นอกจากนี้ยังมีอาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษาที่มีบทบาทเป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ 30 แห่ง

กลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพ ความต้องการ และความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

1. ผู้ให้ข้อมูลในการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ ความต้องการ และความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เพื่อวิเคราะห์สภาพ ความต้องการ และความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ คือ อาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษาที่มีบทบาทเป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ในมหาวิทยาลัย

ราชภัฏ 30 แห่งทั่วประเทศ จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาด้วยการสุ่มอย่างง่าย แบบกำหนดสัดส่วน (Proportional Simple Random Sampling) ตามแต่ละสถาบันและประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2537)

2. กลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสิ่งที่มีสิ่งที่จะต้องได้รับการพัฒนาและแนวทางในการพัฒนาอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา จำนวน 5 คน ได้มา โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดคุณสมบัติ คือ อาจารย์ที่สอนในระดับอุดมศึกษา และมีประสบการณ์เป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ไม่น้อยกว่า 5 ปี

2.1 ผู้เชี่ยวชาญ ด้านการจัดทำหลักสูตรการฝึกอบรมและการสอนวิชาการศึกษา โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามเกณฑ์ที่กำหนดคือมีคุณสมบัติเป็นอาจารย์ที่สอนในระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาพลศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี

2.2 อาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

1. ผู้เชี่ยวชาญในการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อร่างหลักสูตร ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 5 คน โดยจำแนกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1.1 กลุ่มที่ 1 ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา จำนวน 3 คน มีคุณสมบัติ

- 1) เป็นอาจารย์ที่สอนหรือเคยเป็นอาจารย์ในระดับอุดมศึกษา
- 2) มีประสบการณ์ในการสอนกีฬา ไม่น้อยกว่า 10 ปี

1.2 กลุ่มที่ 2 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรการสอน จำนวน 1 คน สำเร็จปริญญาเอก ทางด้านหลักสูตรและการสอน

1.3 กลุ่มที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา จำนวน 1 คน สำเร็จปริญญาเอก ด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา

2. ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเหมาะสมของหลักสูตรและเครื่องมือ จำนวน 5 คน โดยจำแนกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

2.1 กลุ่มที่ 1 ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา จำนวน 3 คน มีคุณสมบัติดังนี้

- 1) เป็นอาจารย์ที่สอนในระดับอุดมศึกษา
- 2) มีประสบการณ์การเป็นผู้สอนรายวิชาการศึกษา ไม่น้อยกว่า 2 ปี

2.2 กลุ่มที่ 2 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรการสอน จำนวน 1 คน สำเร็จปริญญาเอก ทางด้านหลักสูตรและการสอน

2.3 กลุ่มที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา จำนวน 1 คน
สำเร็จปริญญาเอก ด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองและประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา
กวีตา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคืออาจารย์ผู้สอนรายวิชา
กวีตา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดย
มีคุณสมบัติหรือเกณฑ์ในการคัดเลือกดังนี้

- เป็นอาจารย์ผู้สอนสาขาวิชาพลศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
- มีประสบการณ์ในการสอนวิชา กวีตา ไม่น้อยกว่า 2 ปี
- มีบทบาทหน้าที่ในการเป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชา กวีตา มหาวิทยาลัยราชภัฏ
- มีความสมัครใจในการเข้าร่วมฝึกอบรม
- สามารถเข้าร่วมการฝึกอบรมได้ครบถ้วนตามระยะเวลาของหลักสูตร

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการวิจัย โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพ ความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์
ผู้สอนรายวิชา กวีตา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา กวีตา ของ
มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองและประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอน
รายวิชา กวีตา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพ และความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ ผู้สอนรายวิชา กวีตา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

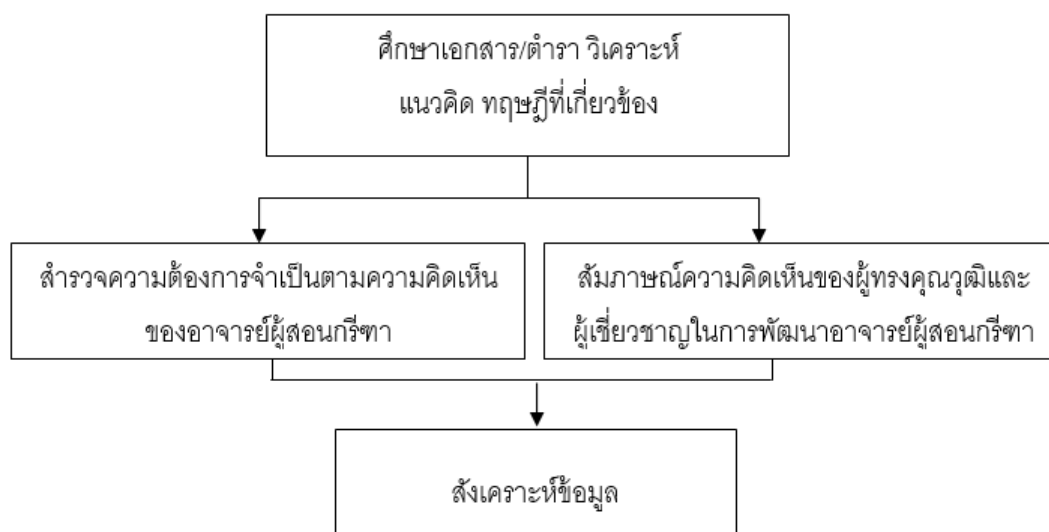
1.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานจาก เอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 สัมภาษณ์สภาพ ความต้องการ และความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา
กวีตา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานหรือสิ่งที่ควรจะเป็น
และสภาพที่เป็นจริงในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา กวีตา ด้วยแบบสอบถามแบบมาตรา
ส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ และแบบสอบถามความต้องการในการพัฒนาหลักสูตร
ฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา กวีตา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยสอบถามจากอาจารย์ผู้สอน
รายวิชา กวีตา จำนวน 30 คน จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นด้วยการหาค่า

ความต่างระหว่างมาตรฐานหรือสิ่งที่เหมาะสมกับสภาพที่เป็นจริงแล้วดำเนินการวิเคราะห์จัดอันดับของความต้อการจำเป็น (Priority Setting) โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของส่วนต่างที่คำนวณได้

1.3 ศึกษาสิ่งที่มีสิ่งที่จะต้องได้รับการพัฒนาและแนวทางในการพัฒนาการสอนรายวิชาการีธา จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ด้วยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา จำนวน 5 คน

1.4 นำข้อมูลที่ได้จาก ข้อ 1.1 ข้อ 1.2 และข้อ 1.3 มาสังเคราะห์ร่วมเพื่อความต้องการจำเป็นและแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการีธา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ รายละเอียดดังภาพประกอบที่ 10

ภาพประกอบ 10 ขั้นตอนที่ 1 ของการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการีธา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

2.1 ผู้วิจัยสร้างร่างหลักสูตรจากผลการสังเคราะห์ข้อมูลจากผลการวิจัยในขั้นตอนที่ 1

2.2 ดำเนินการประชุมเชิงปฏิบัติการ (workshop) โดยอิงผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เพื่อสร้างร่างหลักสูตร คู่มือการใช้หลักสูตร และเครื่องมือการประเมินหลักสูตร

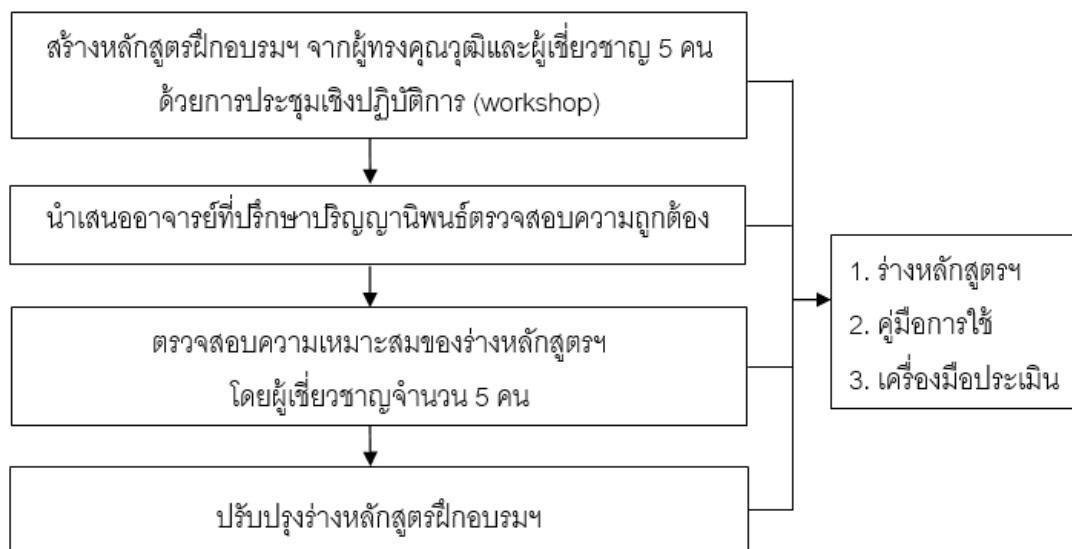
2.3 นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทตรวจสอบความถูกต้องของหลักสูตร

2.4 ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฯ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5

คน

2.5 ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

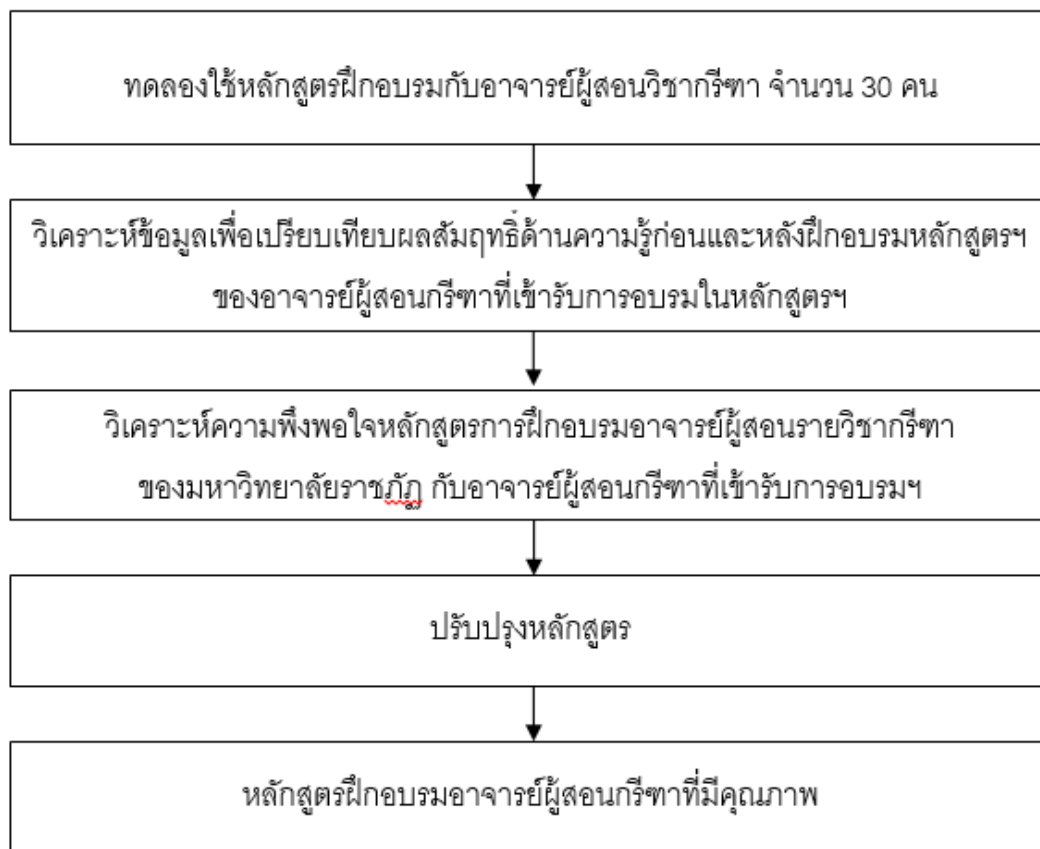
2.7 ปรับปรุงเพื่อให้ได้ร่างหลักสูตรฝึกอบรมฯ ร่างคู่มือการใช้และเครื่องมือพร้อมใช้ รายละเอียดดังภาพประกอบที่ 11

ภาพประกอบ 11 ขั้นตอนที่ 2 ของการวิจัย

**ขั้นตอนที่ 3 การทดลองและประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา
กวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ**

1. ทำการจัดอบรมเพื่อทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา กวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ราชภัฏ จำนวน 30 คน
2. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังฝึกอบรมหลักสูตรฯ ของอาจารย์ผู้สอน กวีฑา
3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลความพึงพอใจหลักสูตรการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา กวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ กับอาจารย์ผู้สอน กวีฑา ที่เข้ารับการอบรมฯ รายละเอียดดังภาพประกอบที่ 12

ภาพประกอบ 12 ขั้นตอนที่ 3 ของการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลตามกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพ ความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกีตา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ ความต้องการ และความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกีตา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ แบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นลักษณะแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ ความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมีตัวเลือก 5 ระดับ มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

ระดับที่ 5 หมายถึง มากที่สุด

ระดับที่ 4 หมายถึง มาก

ระดับที่ 3 หมายถึง ปานกลาง

ระดับที่ 2 หมายถึง น้อย

ระดับที่ 1 หมายถึง น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เป็นลักษณะแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

2. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) สำหรับสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการเป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา จำนวน 5 คน แบ่งเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 แนวคิด สิ่งที่ควรมี สิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนาและแนวทางในการพัฒนาอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ ในขั้นตอนที่ 1

ผู้วิจัยสร้างขึ้นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีรายละเอียดการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งมีรายละเอียดแบ่งเป็นขั้นตอนดังนี้

1. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ ความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ และแบบสอบถามความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีรายละเอียดการสร้างเครื่องมือดังนี้

1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา และวิธีการสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า

1.2 ดำเนินการสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามกรอบเนื้อหาที่ได้จากการสังเคราะห์

1.3 นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของข้อคำถามความเหมาะสมของปริมาณข้อคำถาม ความชัดเจนของภาษาและรูปแบบของข้อคำถาม แล้วดำเนินการปรับปรุงตามคำแนะนำ

1.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ตรวจสอบ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดมุ่งหมาย ที่ต้องการวัดความครอบคลุมของข้อคำถาม และความชัดเจนของภาษาโดยกำหนดเกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ซึ่งพบว่าได้ข้อคำถามจำแนกเป็น 5 ด้าน

ด้านที่ 1 ด้านการจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา

ด้านที่ 2 ด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา

ด้านที่ 3 ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนทางพลศึกษา

ด้านที่ 4 ด้านบทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึง

ประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน โดยทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) เท่ากับ 1.00 แสดงว่าข้อคำถามมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา สามารถนำไปใช้ได้

1.5 นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขและจัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

2. การพัฒนาแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างสำหรับสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับแนวคิด สิ่งที่ดีควรมี สิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนาและแนวทางในการพัฒนาอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

2.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา เพื่อให้เป็นกรอบในการสร้างแบบสัมภาษณ์ โดยใช้คำถามแบบปลายเปิด

2.2 นำเสนอร่างแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท พิจารณาตรวจสอบ ความถูกต้องและความครอบคลุมของเนื้อหา จากนั้น ปรับปรุงแก้ไขแบบสัมภาษณ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.3 นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน พิจารณาความสอดคล้องระหว่างประเด็น ข้อคำถามในการสัมภาษณ์กับวัตถุประสงค์ หรือข้อมูลที่ต้องการ ในขั้นตอนนี้ได้ประยุกต์ใช้การวิเคราะห์ความสอดคล้อง (IOC: Index of Item Objective Congruence) ตามวิธีการของ Rovinelli และ Hambleton

2.4 นำข้อมูลที่ได้จากการอาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญไปปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.5 จัดพิมพ์แบบสัมภาษณ์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งมีรายละเอียดแบ่งเป็นขั้นตอนดังนี้

1. แบบประเมินคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

4 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของหลักสูตรอยู่ในระดับ มากที่สุด

3 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของหลักสูตรอยู่ในระดับ ค่อนข้างมาก

2 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของหลักสูตรอยู่ในระดับ พอใช้

1 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของหลักสูตรอยู่ในระดับ ต้องปรับปรุง

เกณฑ์ในการตัดสินว่าหลักสูตรมีคุณภาพ เมื่อมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 3.00 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือในขั้นตอนที่ 2

ผู้วิจัยสร้างขึ้นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งมีรายละเอียดแบ่งเป็นขั้นตอนดังนี้

1. แบบประเมินคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม และคู่มือ เป็นแบบสอบถามปลายปิด ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ

1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินหลักสูตร และศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า

1.2 ดำเนินการสร้างแบบประเมินคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรม

1.3 ช่องของรายการของร่างหลักสูตรฝึกอบรม มีความหมายของอันดับ
คะแนนดังนี้

4 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของ
หลักสูตร อยู่ในระดับ มากที่สุด

3 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของ
หลักสูตร อยู่ในระดับ ค่อนข้างมาก

2 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของ
หลักสูตรอยู่ในระดับ พอใช้

1 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของ
หลักสูตรอยู่ในระดับ ต้องปรับปรุง

1.4 นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อตรวจสอบความ
ครอบคลุมของข้อคำถาม ความเหมาะสมของปริมาณข้อคำถาม ความชัดเจนของภาษาและ
รูปแบบของข้อคำถามแล้วนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.5 นำแบบประเมินคุณภาพหลักสูตรที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของ
อาจารย์ที่ปรึกษาเรียบร้อยแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม ตรวจสอบคุณภาพ

1.6 นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขและ
จัดพิมพ์เป็นแบบประเมินคุณภาพหลักสูตร ฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวม
ข้อมูลต่อไป

ขั้นตอนที่ 3 แบบทดลองและประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอน
รายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราช
ภัฏ

2. คู่มือหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏ

3. เครื่องมือวัดและประเมินผลวัดระดับความรู้ของผู้เข้ารับการอบรมหลักสูตร
ฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยเป็นข้อสอบวัดระดับความรู้
ก่อนและหลังการอบรม

4. แบบประเมินความพึงพอใจหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมีตัวเลือก 5 ระดับ มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

ระดับที่ 5 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ระดับที่ 4 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมาก

ระดับที่ 3 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

ระดับที่ 2 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อย

ระดับที่ 1 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ ขั้นตอนที่ 3

ผู้วิจัยสร้างขึ้นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยวิธีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนการทดลองเป็นคู่มือหลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นและตรวจพิจารณา ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินหลักสูตร และศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบ แบบประเมินแต่ละด้าน
2. ดำเนินการสร้างแบบทดสอบเพื่อประเมินความรู้ของผู้เข้ารับการอบรมตามกรอบเนื้อหาที่ได้จากการสังเคราะห์
3. นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อให้ข้อเสนอแนะและดำเนินการปรับปรุง
4. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. การสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ ความต้องการ และความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

1.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1.2 ส่งหนังสือขอความร่วมมือถึงมหาวิทยาลัยราชภัฏ 30 แห่ง เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

2. การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ได้ดำเนินการ ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้เชี่ยวชาญ

2.2 ส่งหนังสือขอความร่วมมือ แบบสัมภาษณ์ แบบมีโครงสร้างถึงผู้เชี่ยวชาญเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการให้สัมภาษณ์

2.3 ประสานผู้เชี่ยวชาญทางโทรศัพท์เพื่อขอนัดหมายวันและเวลาสัมภาษณ์

2.4 ดำเนินการสัมภาษณ์ตามวันและเวลาที่นัดหมาย

2.5 ดำเนินการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1.1 ทำหนังสือขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒถึงผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน

1.2 ส่งหนังสือขอความร่วมมือ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการประชุมเชิงปฏิบัติการ (workshop) สร้างร่างหลักสูตร คู่มือการใช้หลักสูตร และเครื่องมือการประเมินหลักสูตร

1.3 ประสานผู้เชี่ยวชาญและกำหนดการสร้างร่างหลักสูตร คู่มือการใช้หลักสูตร และเครื่องมือการประเมินหลักสูตร ตามระยะเวลาที่กำหนด

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลการประเมินหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา (ก่อนทดลองใช้) ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

2.1 ทำหนังสือขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน

2.2 ส่งหนังสือขอความร่วมมือ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการประเมินหลักสูตรฝึกอบรมและคู่มือการใช้หลักสูตรฝึกอบรม

2.3 ประสานผู้เชี่ยวชาญทางโทรศัพท์ หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อขอข้อมูลในกรณีที่ผู้เชี่ยวชาญ ไม่ได้ส่งผลการประเมินกลับภายในระยะเวลาที่กำหนด

ขั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. เตรียมหลักสูตรฝึกอบรม จัดเตรียมและตรวจสอบหลักสูตรฝึกอบรมให้พร้อม เช่น ตารางการฝึกอบรม แผนการอบรม ใบนื้อหาแบบฝึกหัดแบบทดสอบ และสื่อประกอบการบรรยาย เป็นต้น การตรวจสอบต้องตรวจทั้งด้านคุณภาพและปริมาณให้เพียงพอ ตลอดจนเหมาะสมกับจำนวนผู้เข้าฝึกอบรม

2. แนะนำการใช้ชุดฝึกอบรม เป็นการแนะนำการใช้ชุดฝึกอบรมให้กับผู้ที่จะเป็นวิทยากร จำนวน 1 คน โดยผู้วิจัยทำหน้าที่แนะนำการใช้ชุดฝึกอบรมให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ส่วนประกอบต่างๆ ในหลักสูตร เทคนิควิธีการใช้งานของเนื้อหา แบบฝึกหัด แบบทดสอบ และสื่อประกอบการบรรยาย เป็นต้น หลังจากแนะนำจนครบทั้งหมด ให้วิทยากรศึกษารายละเอียดต่างๆ ของชุดฝึกอบรมแล้วทำการซ้อมสอนหรือซ้อมบรรยายในแต่ละหัวข้อ โดยมีผู้วิจัยทำหน้าที่การสอนกรีธา คอยแนะนำปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ

3. เก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้เพื่อหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมายที่คัดเลือกไว้ จำนวน 30 คน โดยดำเนินการตามตารางการฝึกอบรมที่สร้างไว้และดำเนินกิจกรรมในห้องบรรยาย ตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ในแต่ละหัวข้อ เรื่องให้ใกล้เคียงมากที่สุด

4. การวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากเสร็จสิ้นการอบรมแล้ว ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการวิเคราะห์หาค่าทางสถิติเพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรการฝึกอบรมอาจารย์อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีธา ที่ผู้วิจัยออกแบบพัฒนาขึ้น

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เชิงคุณภาพพร้อมกับการวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดจำแนกตามระยะวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์แบบสอบถามสภาพ ความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรม อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีธา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏฉบับสมบูรณ์มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) จากนั้นหาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของมาตรฐานหรือสิ่งที่ควรจะเป็นกับสภาพที่เป็นจริง จัดอันดับความต้องการจำเป็นจากค่าเฉลี่ยของ

ส่วนต่างที่คำนวณได้จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการจัดอันดับด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมพัทธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman's Rank Correlation)

2. การสังเคราะห์แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ดำเนินการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) แล้วนำมาสังเคราะห์ร่วมระหว่างข้อมูลเชิงปริมาณกับเชิงคุณภาพ

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ใน 2 ส่วน คือ

1. วิเคราะห์คุณภาพหลักสูตร โดยใช้การหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด

2. วิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือวัดและประเมินผลซึ่งดำเนินการตรวจสอบ

- ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence)

- ความยากง่าย โดยพิจารณาจาก ค่าสัดส่วนของคนที่ตอบถูกต้องคนที่ตอบผิด

- ค่าอำนาจจำแนก โดยพิจารณาจากค่า corrected Item total correlation

- ความเชื่อมั่น โดยพิจารณาจาก สัมประสิทธิ์แอลฟา ของ ครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient)

ขั้นตอนที่ 3 หาค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมฯ ด้วยการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความรู้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมโดยใช้สถิติทดสอบดังนี้

1) การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ก่อนและหลังการฝึกอบรม ใช้สถิติทดสอบที่ (t-test) แบบ Dependent Sample t-test

2) การวิเคราะห์ความพึงพอใจ ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา
กวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย
ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการแปลความหมายและการวิเคราะห์
ข้อมูลเพื่อให้นำเสนอผลการวิจัย

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
f	แทน	จำนวนความถี่
%	แทน	ร้อยละ
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (T-Distribution)
p-value	แทน	ค่าความน่าจะเป็น
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนการวิจัย โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน
ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพ ความต้องการความจำเป็นในการ
ฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา กวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์การสำรวจสภาพ ความต้องการ และความจำเป็นในการฝึกอบรม
อาจารย์ผู้สอนรายวิชา กวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งแบ่งการวิเคราะห์เป็น 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา
กวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสรุปผลการวิเคราะห์ที่ได้ดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา
กวีรีทา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมด้วยแบบสอบถามจากกลุ่ม
ตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีรีทา จำนวน 30 คน จากผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 30)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	22	73.33
หญิง	8	26.67
รวม	30	100.00
อายุ		
อายุต่ำกว่า 20 ปี		
อายุ 21 – 30 ปี	4	13.33
อายุ 31 – 40 ปี	14	46.67
อายุ 41 – 50 ปี	10	33.33
อายุ 51 ปีขึ้นไป	2	6.67
รวม	30	100.00
วุฒิการศึกษา		
ปริญญาตรี	5	16.67
ปริญญาโท	23	76.67
ปริญญาเอก	2	6.66
รวม	30	100.00
ตำแหน่งทางวิชาการ		
อาจารย์	26	86.67
ผู้ช่วยศาสตราจารย์	4	13.33
รองศาสตราจารย์	-	-
รวม	30	100.00
ประสบการณ์ในการสอน		
ต่ำกว่า 5 ปี	13	43.33
6 - 10 ปี	14	46.67
10 ปีขึ้นไป	3	10.00
รวม	30	100.00

จากตาราง 2 พบว่า อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็น เพศชาย จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 มีวุฒิการศึกษายู่ในระดับปริญญาโท จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 76.67 ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นอาจารย์ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 86.67 และประสบการณ์ในการสอนรายวิชากรีฑา ระยะเวลา 6 - 10 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.67

ตอนที่ 2 แสดงสภาพและความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าและเบี่ยงเบนมาตรฐาน สภาพและความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภาพรวมทุกด้าน (n=30)

สภาพและความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรม	สภาพที่เป็นจริง			ความต้องการความจำเป็น		
	\bar{X}	S	แปลผล	\bar{X}	S	แปลผล
1.ด้านองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีฑา	3.61	0.81	มาก	4.37	0.62	มากที่สุด
2.ด้านการจัดการเรียนการสอน	3.46	0.85	มาก	4.41	0.63	มากที่สุด
3.ด้านบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน	3.40	0.76	ปานกลาง	4.41	0.57	มากที่สุด
4.ด้านจรรยาบรรณ	3.52	0.87	มาก	4.41	0.58	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	3.50	0.82	มาก	4.40	0.60	มากที่สุด

จากตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าและเบี่ยงเบนมาตรฐาน สภาพและความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภาพรวมรายด้านพบว่า อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีสภาพในการจัดการเรียนการสอน

รายวิชากรีฑาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก และมีความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าและเบี่ยงเบนมาตรฐาน สภาพ และความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีฑา (n=30)

ด้านองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีฑา	สภาพที่เป็นจริง			ความต้องการความจำเป็น		
	\bar{X}	S	แปลผล	\bar{X}	S	แปลผล
1. จุดมุ่งหมาย						
(1) มีการกำหนดจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬากรีฑา	3.97	0.93	มาก	4.60	0.50	มากที่สุด
2) มีการกำหนดจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีทักษะและพัฒนาการทางด้านการเล่นกีฬากรีฑา	3.80	0.89	มาก	4.33	0.61	มากที่สุด
3) ผู้เรียนสามารถเล่น และดูการแข่งขันกรีฑาได้	3.73	0.83	มาก	4.50	0.63	มากที่สุด
4) ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการเล่นกรีฑา	3.40	0.77	มาก	4.37	0.49	มากที่สุด
5) ผู้เรียนสามารถแนะนำผู้อื่นเกี่ยวกับการเล่นกรีฑาได้	3.27	0.58	มาก	4.37	0.49	มากที่สุด
.2) วัตถุประสงค์						
1) วัตถุประสงค์ตรงกับจุดมุ่งหมายการผลิตบัณฑิต (3.70	0.79	มาก	4.20	0.76	มาก
(2) วัตถุประสงค์เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด	3.63	0.89	มาก	4.47	0.82	มากที่สุด
.3) โครงสร้างหลักสูตรการเรียนการสอน						
(1) โครงสร้างหลักสูตรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	3.57	0.77	มาก	4.37	0.49	มากที่สุด
(2) จำนวนหน่วยกิต รวมตลอดหลักสูตรมีความเหมาะสม	3.40	0.81	ปานกลาง	4.17	0.83	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.61	0.81	มาก	4.37	0.62	มากที่สุด

จากตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพและความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีฑา พบว่า อาจารย์ผู้สอนมีการดำเนินการด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีฑา ในภาพรวมมีการดำเนินการอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 (S = 0.81) และความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 (S=0.62) โดยมีองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีฑา 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านจุดมุ่งหมาย ซึ่งมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ มีการกำหนดจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬากรีฑา มีการกำหนดจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีทักษะและพัฒนากายทางด้านการเล่นกีฬากรีฑา ผู้เรียนสามารถเล่น และดูการแข่งขันกรีฑาได้ ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการเล่นกรีฑา และผู้เรียนสามารถแนะนำผู้อื่นเกี่ยวกับการเล่นกรีฑาได้ 2) ด้านวัตถุประสงค์ มีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ วัตถุประสงค์ตรงกับจุดมุ่งหมายการผลิตบัณฑิต และวัตถุประสงค์เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด และด้านโครงสร้างหลักสูตรการเรียนการสอน มีองค์ประกอบได้แก่ โครงสร้างหลักสูตรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และจำนวนหน่วยกิต รวมตลอดหลักสูตรมีความเหมาะสม

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับของสภาพและความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านการจัดการเรียนการสอน (n=30)

ด้านการจัดการเรียนการสอน รายวิชากรีฑา	สภาพที่เป็นจริง			ความต้องการ ความจำเป็น		
	\bar{X}	S	แปลผล	\bar{X}	S	แปลผล
1. เนื้อหาในการเรียนการสอนกรีฑา						
1) ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬากรีฑา เช่น ประวัติ ความหมาย ประโยชน์ และประเภทของกีฬากรีฑา	3.43	0.82	มาก	4.27	0.69	มากที่สุด
2) การฝึกการเตรียมความพร้อมการอบอุ่นร่างกายเพื่อการเล่นกรีฑา	3.50	1.07	มาก	4.33	0.61	มากที่สุด

ตาราง 5 (ต่อ)

ด้านการจัดการเรียนการสอน รายวิชากรีฑา	สภาพที่เป็นจริง			ความต้องการ ความจำเป็น		
	\bar{X}	S	แปลผล	\bar{X}	S	แปลผล
3) การฝึกทักษะการเคลื่อนไหว เบื้องต้น และการเล่นกรีฑาอย่าง ปลอดภัย	3.53	1.07	มาก	4.53	0.73	มากที่สุด
4) การฝึกทักษะการเดิน การวิ่ง การวิ่งข้ามรั้ว และการวิ่งผลัด	3.77	0.57	มาก	4.47	0.51	มากที่สุด
5) การฝึกทักษะการ กระโดดไกล	3.33	0.76	ปานกลาง	4.50	0.63	มากที่สุด
6) การฝึกทักษะการทุ่มน้ำหนัก	3.37	0.76	ปานกลาง	4.53	0.63	มากที่สุด
7) การฝึกทักษะการพุ่งแหลน	3.67	0.80	มาก	4.73	0.45	มากที่สุด
8) การฝึกทักษะการขว้างจักร	3.30	0.84	ปานกลาง	4.43	0.63	มากที่สุด
2. วิธีการเรียนการสอน						
1) ศึกษาเอกสารประกอบ การ สอน	3.20	0.96	ปานกลาง	4.17	0.53	มาก
2) บรรยายสรุปโดยผู้สอน	3.60	0.93	มาก	4.23	0.68	มากที่สุด
3) การศึกษาจากกรณีศึกษา	3.43	0.77	มาก	4.20	0.66	มาก
4) การแบ่งกลุ่มแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ระหว่างนักศึกษา	3.60	0.97	มาก	4.63	0.49	มากที่สุด
5) การศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์ สรุปด้วยตนเอง	3.30	0.79	ปานกลาง	4.40	0.81	มากที่สุด
6) ฝึกปฏิบัติจริง	3.53	1.07	มาก	4.27	0.78	มากที่สุด
7) แบบฝึกหัดทำยบท	3.30	0.60	ปานกลาง	4.23	0.68	มากที่สุด
8) การสรุปทบทวนความรู้	3.53	0.73	มาก	4.63	0.49	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	3.46	0.85	มาก	4.41	0.63	มากที่สุด

จากตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพและความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่า อาจารย์ผู้สอนมีการดำเนินการด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านการจัดการเรียนการสอน ในภาพรวมมีการดำเนินการอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 ($S = 0.85$) และความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 ($S=0.63$) โดยมีองค์ประกอบหลักด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาในการเรียนการสอนการศึกษา ซึ่งมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬาการศึกษา เช่น ประวัติ ความหมาย ประโยชน์ และประเภทของกีฬาการศึกษา การฝึกการเตรียมความพร้อมการอบอุ่นร่างกายเพื่อการออกกำลังกาย การฝึกทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้น และการเล่นกีฬาอย่างปลอดภัย การฝึกทักษะการเดิน การวิ่ง การวิ่งข้ามรั้ว และการวิ่งผลัด การฝึกทักษะการกระโดดไกล การฝึกทักษะการทุ่มน้ำหนัก การฝึกทักษะการพุ่งแหลน และการฝึกทักษะการขว้างจักร 2) ด้านวิธีการเรียนการสอน และมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ ศึกษาเอกสารประกอบการสอน บรรยายสรุปโดยผู้สอน การศึกษาจากกรณีศึกษา การแบ่งกลุ่มแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างนักศึกษา การศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์ สรุปด้วยตนเอง ฝึกปฏิบัติจริง แบบฝึกหัดทำยบพ และการสรุปทบทวนความรู้

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับของสภาพและความต้องการ ความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนรายวิชาการศึกษา ($n=30$)

ด้านบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนรายวิชา การศึกษา	สภาพที่เป็นจริง			ความต้องการ ความจำเป็น		
	\bar{X}	S	แปลผล	\bar{X}	S	แปลผล
1. การพัฒนาองค์ความรู้และทักษะทางปัญญา						
1) การสอนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติ มนุษย์ วิถีชีวิต และการดำเนินชีวิตเพื่อการดำรงตนใจ สังคม	3.47	0.63	มาก	4.37	0.49	มากที่สุด
2) การสอนให้มีความรู้ความเข้าใจด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และคณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวัน	3.00	0.59	ปานกลาง	4.17	0.65	มาก
3) การสอนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความงาม ทางศิลปะ	3.47	0.68	มาก	4.27	0.87	มากที่สุด

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านบทบาทหน้าที่ในการพัฒนา ผู้เรียนรายวิชากรีกษา	สภาพที่เป็นจริง			ความต้องการ ความจำเป็น		
	\bar{X}	S	แปลผล	\bar{X}	S	แปลผล
(4การสอนให้มีความรู้ในการใช้ ภาษาและศิลปะในการสื่อสาร	3.37	0.76	มาก	4.40	0.50	มากที่สุด
(5การสอนให้มีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการเสริมสร้างสุขภาพกายใจ	3.57	0.97	มาก	4.60	0.50	มากที่สุด
(6การสอนให้สามารถระบุปัญหา เสนอแนะแนวทางการดำเนินการอย่าง เหมาะสมและสร้างสรรค์	3.47	0.68	มาก	4.27	0.58	มากที่สุด
(7การสอนให้มีความสามารถและ ทักษะการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ตีความและประเมินค่า และนำไปใช้ อย่างมีวิจารณญาณ	3.43	0.77	มาก	4.30	0.60	มากที่สุด
2. การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม						
1) การสอนเพื่อสร้างจิตสำนึกและ ตระหนักในคุณธรรม จริยธรรม	3.40	0.93	ปานกลาง	4.67	0.48	มากที่สุด
(2การสอนถึงการมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์สุจริต และ เคารพต่อกฎกติกาของสังคม	3.47	0.86	มาก	4.67	0.48	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	3.40	0.76	ปานกลาง	4.41	0.57	มากที่สุด

จากตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพและความต้องการ
ความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านบทบาท
หน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนรายวิชากรีกษา พบว่า อาจารย์ผู้สอนมีการดำเนินการด้านการจัดการ
เรียนการสอนรายวิชากรีกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านการพัฒนาผู้เรียน ในภาพรวมมีการ

ดำเนินการอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 ($S = 0.76$) และความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 ($S=0.57$) โดยมีองค์ประกอบหลักด้านบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนรายวิชากรีกษา 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ด้านการพัฒนาองค์ความรู้และทักษะทางปัญญา มีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ การสอนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ วิถีชีวิต และการดำเนินชีวิตเพื่อการดำรงตนใจสังคม การสอนให้มีความรู้ความเข้าใจด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และคณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวัน การสอนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความงามทางศิลปะ การสอนให้มีความรู้ในการใช้ภาษาและศิลปะในการสื่อสาร การสอนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเสริมสร้างสุขภาพกายใจ การสอนให้สามารถระบุปัญหา เสนอแนะแนวทางการดำเนินการอย่างเหมาะสมและสร้างสรรค์ และการสอนให้มีความสามารถและทักษะการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ตีความและประเมินค่า และนำไปใช้อย่างมีวิจารณญาณ 2) ด้านการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม มีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ การสอนเพื่อสร้างจิตสำนึกและตระหนักในคุณธรรม จริยธรรม และการสอนถึงการมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์สุจริต และเคารพต่อกฎกติกาของสังคม

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับของสภาพและความต้องการ ความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านจรรยาบรรณ

ด้านจรรยาบรรณ	สภาพที่เป็นจริง			ความต้องการ ความจำเป็น		
	\bar{X}	S	แปลผล	\bar{X}	S	แปลผล
1. อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้มีคุณธรรมและ จริยธรรมอันดีงาม	3.47	0.78	มาก	4.37	0.49	มากที่สุด
2. อาจารย์ผู้สอนมีการดำรงตนให้เป็น แบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์และบุคคลทั่วไป ทั้งด้าน ความประพฤติส่วนตัวและการปฏิบัติงาน	3.43	0.94	มาก	4.43	0.50	มากที่สุด
3. อาจารย์ผู้สอนสอนศิษย์อย่างเต็ม ความสามารถด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่ปิดบัง ความรู้ทางวิชาการ ช่วยเหลือและปฏิบัติต่อ ศิษย์อย่างเมตตาและเป็นธรรม	3.50	0.63	มาก	4.00	0.79	มาก

ตาราง 7 (ต่อ)

ด้านจรรยาบรรณ	สภาพที่เป็นจริง			ความต้องการ ความจำเป็น		
	\bar{X}	S	แปลผล	\bar{X}	S	แปลผล
4. อาจารย์ผู้สอนหมั่นศึกษา ค้นคว้า ติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและ รอบรู้ในรายวิชาการี่ทาและวิชาพล ศึกษาอย่างต่อเนื่อง	3.53	1.14	มาก	4.73	0.45	มากที่สุด
5. อาจารย์ผู้สอนใช้วิชาชีพลศึกษาใน การปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลังด้วย ความซื่อสัตย์สุจริตโปร่งใส ตรวจสอบ ได้ มีความรับผิดชอบ เสียสละ ตรงต่อ เวลา อุดหนุน เสมอภาคและปราศจาก อคติ	3.67	0.88	มาก	4.53	0.68	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	3.52	0.87	มาก	4.41	0.58	มากที่สุด

จากตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพและความต้องการ
ความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการี่ทา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านนักศึกษา
พบว่า อาจารย์ผู้สอนมีการดำเนินการด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการี่ทาในมหาวิทยาลัย
ราชภัฏ ด้านนักศึกษา ในภาพรวมมีการดำเนินการอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 (S
= 0.86) และความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ
4.47 (S=0.55) โดยมีองค์ประกอบด้านจรรยาบรรณ ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้มีคุณธรรมและ
จริยธรรมอันดีงาม อาจารย์ผู้สอนมีการดำรงตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์และบุคคลทั่วไป ทั้ง
ด้านความประพฤติส่วนตัวและการปฏิบัติงานอาจารย์ผู้สอนสอนศิษย์อย่างเต็มความสามารถด้วย
ความบริสุทธิ์ใจ ไม่ปิดบังความรู้ทางวิชาการ ช่วยเหลือและปฏิบัติต่อศิษย์อย่างเมตตาและเป็นธรรม
อาจารย์ผู้สอนหมั่นศึกษา ค้นคว้า ติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและรอบรู้ในรายวิชาการี่ทา
และวิชาพลศึกษาอย่างต่อเนื่อง และอาจารย์ผู้สอนใช้วิชาชีพลศึกษาในการปฏิบัติหน้าที่อย่าง
เต็มกำลังด้วยความซื่อสัตย์สุจริตโปร่งใส ตรวจสอบได้ มีความรับผิดชอบ เสียสละ ตรงต่อเวลา
อุดหนุน เสมอภาคและปราศจากอคติ

ตอนที่ 3 ความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ตาราง 8 แสดงความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (n = 30)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานะการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมในการสอนรายวิชากรีกา		
เคย	11	36.67
ไม่เคย	19	63.33
รวม	30	100.00
2. ความต้องการให้มีการจัดอบรมการสอนในรายวิชากรีกา		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3. เนื้อหาหลักสูตรรายวิชากรีกาที่อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการจัดอบรม		
3.1 การสร้างแนวคิดและทัศนคติในการสอน		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.2 การสื่อสารเพื่อใช้ในการสอน		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00

ตาราง 8 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
3.3 การเขียนแผนการสอนในรายวิชากรีกษา		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.4 เทคนิคการสอนในรายวิชากรีกษา		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.5 การประยุกต์ใช้สื่อการสอน		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.6 การเตรียมความพร้อมในการจัดการเรียน การสอน		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.7 การฝึกปฏิบัติทักษะการสอนวิชากรีกษา		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.7.1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬากรีกษาประเภท ลาน		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00

ตาราง 8 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
3.7.2 การฝึกการเตรียมความพร้อมเพื่อการเล่น กรีฑาประเภทลาน		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.7.3 การฝึกทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นและ การเล่นกรีฑาอย่างปลอดภัย		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.7.4 การฝึกทักษะการกระโดดไกล		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.7.5 การฝึกทักษะการเขย่งกว้างกระโดด		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.7.6 การฝึกทักษะการทุ่มน้ำหนัก		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.7.7 การฝึกทักษะการพุ่งแหลน		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00

ตาราง 8 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
3.7.8 การฝึกทักษะการขว้างจักร		
ขว้างค้อน		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00
3.7.9 การฝึกทักษะการกระโดดค้ำ		
ต้องการ	30	100.00
ไม่ต้องการ.	-	-
รวม	30	100.00

จากตาราง 8 แสดงจำนวน และร้อยละความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่เคยการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมในการสอนวิชากรีฑา จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 63.33 ซึ่งทำให้อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการเข้ารับการอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมในการสอนวิชากรีฑา จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยเนื้อหาหลักสูตรวิชากรีฑาที่อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการจัดอบรม ได้แก่ การสร้างแนวคิด และทัศนคติในการสอน การสื่อสารเพื่อใช้ในการสอน การเขียนแผนการสอนในรายวิชากรีฑา เทคนิคการสอนในรายวิชากรีฑา การประยุกต์ใช้สื่อการสอน การเตรียมความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน การฝึกปฏิบัติทักษะการสอนวิชากรีฑา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬากรีฑาประเภทลาน การฝึกการเตรียมความพร้อมเพื่อการเล่นกรีฑาประเภทลาน การฝึกทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นและการเล่นกรีฑาประเภทลานอย่างปลอดภัย การฝึกทักษะการกระโดดไกล การเขย่งกว้างกระโดด การฝึกทักษะการทุ่มน้ำหนัก การฝึกทักษะการพุ่งแหลน การฝึกทักษะการขว้างจักร ขว้างค้อน และการฝึกทักษะการกระโดดค้ำ โดยคิดเป็นร้อยละ 100

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างสภาพที่เป็นจริง ทั้ง 4 ด้าน กับความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้วยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน ได้ผลดังตาราง 8

ตาราง 9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการสภาพที่เป็นจริง ทั้ง 4 ด้าน กับความต้องการและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (n=30)

ด้านที่ประเมิน	r	p-value
1. ด้านองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีกา	.239**	.008
2. ด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา	.304**	.005
3. วัดและประเมินผลการเรียนการสอนทางพลศึกษา	.218**	.002
4. ด้านบทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ใน การพัฒนาผู้เรียนรายวิชากรีกา	.228**	.006

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 01.

จากตาราง 9 พบว่า อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกามีความคิดเห็นต่อสภาพที่เป็นจริง กับความต้องการและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เป็นไปในทิศทางเดียวกันซึ่งแสดงจากค่าประสิทธิสัมพันธ์ที่มีค่าเป็นบวกทุกค่า โดยพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 4 ด้าน คือ ด้านองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีกา ด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา ด้านบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนรายวิชากรีกา และด้านจรรยาบรรณ

1.2 ผลการสังเคราะห์การศึกษาสิ่งทีควรมีสิ่งทีต้องได้รับการพัฒนาและแนวทางในการพัฒนาการสอนรายวิชากรีกา จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ด้วยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา จำนวน 5 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสังเคราะห์ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกาดังกล่าว กับข้อค้นพบทีได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ พบว่ามีความสอดคล้องกันกับแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญทีมีต่อแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยสามารถสรุปผลการสังเคราะห์เนื้อหาทีได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญได้ดัง ตาราง 10 - 11

ตาราง 10 แสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อสิ่งที่ควรมี สิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนา และ แนวทางการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรบอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏว (n=5)

ประเด็นการพิจารณา	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (จำนวนคน)		
	สิ่งที่ควรมี	สิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนา	แนวทางการพัฒนา
1. ด้านองค์ความรู้ในสาขาวิชา การศึกษาที่จำเป็นต่อการจัดการ เรียนการสอนรายวิชาการศึกษา	1. การเขียนแผนการเรียน การสอน 2. ทักษะการเขียนแผน 3. หลักสูตร	1. แผนและวิธีการสอน 2. วิธีการเขียนแผน 3. หลักสูตร	1. ควรจะมีการจัด ฝึกอบรบ 2. หาความรู้เพิ่มเติม ด้วยตัวเอง
2. ด้านการจัดการเรียนการ สอนรายวิชาการศึกษา	1. ทักษะการสื่อสาร 2. วิธีการสอน 3. ทักษะการฝึกปฏิบัติ 4. จิตวิทยา	1. ทักษะการสื่อสาร 2. วิธีการสอน 3. ทักษะการฝึกปฏิบัติ 4. จิตวิทยา	1. ควรจะมีการจัด ฝึกอบรบ 2. หาความรู้เพิ่มเติม ด้วยตัวเอง
3. วัดและประเมินผลการ เรียนรู้ทางพลศึกษา	1. หลักการการวัดและ ประเมินผลทางพลศึกษา 2. วิธีการ กระบวนการ รูปแบบ การวัดและ ประเมินผลทางพลศึกษา	1. ความรู้ด้านการวัดและ ประเมินผล 2. วิธีการกระบวนการ รูปแบบ การวัดและ ประเมินผลทางพลศึกษา 3. เครื่องมือวัดและ ประเมินผลการเรียนรู้	1. ควรจะมีการจัด ฝึกอบรบ 2. หาความรู้เพิ่มเติม ด้วยตัวเอง
4. ด้านบทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ คุณลักษณะที่ พึงประสงค์ในการพัฒนา ผู้เรียนรายวิชาการศึกษา	1. บทบาทการเป็น ตัวอย่าง 2. บทบาทการช่วย สนับสนุนให้นักศึกษา แก้ปัญหาในชั้นเรียน 3. บทบาทการประเมินที่ แม่นยำ 4. มีความรับผิดชอบ 5. เคารพศรัทธาวิชาชีพ 4. มีความเมตตาไม่ ลำเอียง	1. บทบาทการเป็นตัวอย่าง 2. บทบาทการช่วย สนับสนุนให้นักศึกษา แก้ปัญหาในชั้นเรียน 3. บทบาทการประเมินที่ แม่นยำ 4. มีความรับผิดชอบ	1. ควรจะมีการจัด ฝึกอบรบ 2. ต้องมีการจัดการ ความรู้ KM

ตาราง 11 แสดงเนื้อหา ความสามารถ ของอาจารย์ผู้สอนที่ควรมีในหลักสูตรฝึกอบรมผู้ฝึกสอนวิชา
กรีฑา

เนื้อหา	ความสามารถในการดูแลให้คำปรึกษา	ทักษะ
1. การจัดทำแผนการเรียนรู้ รายวิชากรีฑาตามหลักสูตร แกนกลาง พ.ศ.2551	1. ความสามารถในการดูแลให้คำปรึกษาในเรื่องการ จัดทำแผนการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักสูตรได้ อย่างถูกต้อง 2. ความสามารถในการสังเกตการจัดทำแผนการเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดการพัฒนารูปแบบ	1. ทักษะการจัดทำแผนการ เรียนรู้วิชากรีฑา โดยใช้ความรู้ ทางจิตวิทยาเพื่อกระตุ้นให้ นักศึกษาเกิดการพัฒนา
2. การจัดการเรียนการสอน วิชากรีฑา	1. ความสามารถในการจัดการเรียนการสอน ภาคทฤษฎีวิชากรีฑาได้อย่างถูกต้อง 2. ความสามารถในการจัดการเรียนการสอน ภาคปฏิบัติวิชากรีฑาได้อย่างถูกต้อง 3. ความสามารถในการกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดการ พัฒนารูปแบบ	1. ทักษะการจัดการเรียนการ สอนและการสื่อสารเพื่อถ่ายทอด ความรู้ภาคทฤษฎีและ ภาคปฏิบัติ รวมถึงการใช้ความรู้ ทางจิตวิทยาเพื่อกระตุ้นให้ นักศึกษาเกิดการพัฒนา
3. การวัดและประเมินผล การเรียนรู้ทางพลศึกษา	1. ความสามารถในการดูแลให้คำปรึกษาในเรื่องการ สร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลการเรียนรู้วิชากรีฑา ได้อย่างถูกต้อง 2. ความสามารถในการสังเกต การสร้างเครื่องมือวัด และประเมินผลการเรียนรู้วิชากรีฑาเพื่อกระตุ้นให้ นักศึกษาเกิดการพัฒนารูปแบบ	1. ทักษะการให้คำแนะนำการ สร้างเครื่องมือวัดและประเมินผล ทางพลศึกษาโดยใช้ความรู้ทาง จิตวิทยาเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษา เกิดการพัฒนา
4. บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ ของอาจารย์ผู้สอน	1. การติดตามความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของนักศึกษา เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษามีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง 2. ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในการแก้ปัญหาด้วยตนเอง 3. ความสามารถในการพัฒนางานที่มีความเชื่อมโยง กับสาขาวิชากรีฑาและสาขาที่เกี่ยวข้อง	1. ทักษะการสร้างปฏิสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลและการสื่อสาร

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนที่ 1 เกี่ยวกับสภาพ และความต้องการความเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยได้ดำเนินการนำข้อมูลดังกล่าวมาเป็นข้อมูลเพื่อใช้ในการสร้างร่างหลักสูตรฝึกอบรมฯ ดังนี้

1. ผลการสังเคราะห์ข้อมูลการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ (workshop) กับผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เพื่อสร้างและพัฒนาร่างหลักสูตร คู่มือการใช้หลักสูตร และเครื่องมือการประเมินหลักสูตร ซึ่งจากการประชุมสามารถสรุปการสร้างและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้ดังนี้

โครงสร้างพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบไปด้วยหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วย ประกอบด้วย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1	การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีกา	เวลา	3.0 ชั่วโมง	
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2	การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา	เวลา	9.0 ชั่วโมง	
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3	การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนทางพลศึกษา	เวลา	3.0 ชั่วโมง	
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4	บทบาทหน้าที่และจรรยาบรรณของอาจารย์	เวลา	1.0 ชั่วโมง	
			รวมระยะเวลา	16.0 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร กำหนดดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาต่อไปนี้
 - 1.1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีกา
 - 1.2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา
 - 1.3 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชากรีกา
 - 1.4 บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน
2. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีทักษะการปฏิบัติในเรื่องต่อไปนี้
 - 2.1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีกา
 - 2.2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา
 - 2.3 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนทางพลศึกษา
3. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีเจตคติที่ดีในเรื่องบทบาทหน้าที่และจรรยาบรรณของอาจารย์ผู้สอน

ดำเนินการฝึกอบรมในห้องอบรม โดยวิธีการฝึกอบรมใช้แบบการบรรยาย และฝึกปฏิบัติตามแผนการฝึกอบรมที่กำหนด มีระยะเวลา 2 วัน (16 ชั่วโมง) ดังรายละเอียด ตาม ตาราง 12-15

ตาราง 12 แสดงกรอบโครงสร้างของหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชา กวีฑา ระยะเวลา 3 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย	เนื้อหา	วิธีการฝึกอบรม	สื่อ	การวัดและประเมินผล
1. เพื่ออธิบายหลักการและองค์ประกอบและกระบวนการจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชา	1. หลักการและองค์ประกอบและกระบวนการจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชา	1. วิทยากรซักถามปัญหาเรื่องการจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชา กวีฑา โดยให้ผู้เข้าอบรมอภิปราย และวิทยากรสรุปแนวความคิด	1. เอกสารประกอบบรรยาย และ Power point	1. แบบทดสอบความรู้เรื่องการจัดการเรียนรู้เพื่อศึกษา
2. เพื่อออกแบบแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชา	2. ออกแบบแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชา	2. วิทยากรบรรยาย เรื่องหลักการและองค์ประกอบและกระบวนการจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชา กวีฑา (20 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (10 นาที)	2. ใบกิจกรรม	2. แบบประเมินผลการปฏิบัติงาน
3. การเขียนแผน การจัดการเรียนการสอนรายวิชา	3. การเขียนแผน การจัดการเรียนการสอนรายวิชา	3. วิทยากรบรรยาย เรื่องการออกแบบ และการเขียนแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชา กวีฑา (30 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (10 นาที)	3. อุปกรณ์สำนักงาน เช่น กระดาษฟลิปชาร์ต ปากกาเคมี เป็นต้น	
4. ดำเนินการแบ่งกลุ่มผู้เข้ารับการอบรมโดยมอบหมายงานฝึกปฏิบัติจริงเกี่ยวกับการออกแบบและเขียนแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชา กวีฑา โดยลงมือปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งมีผู้ช่วยวิทยากรให้คำแนะนำประจำกลุ่ม (60 นาที)		4. ดำเนินการแบ่งกลุ่มผู้เข้ารับการอบรมโดยมอบหมายงานฝึกปฏิบัติจริงเกี่ยวกับการออกแบบและเขียนแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชา กวีฑา โดยลงมือปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งมีผู้ช่วยวิทยากรให้คำแนะนำประจำกลุ่ม (60 นาที)		
5. ดำเนินการนำเสนอผลการฝึกปฏิบัติ โดยให้แต่ละกลุ่มนำเสนอที่ละกลุ่มและวิทยากรจะให้คำแนะนำหลังจากนำเสนอครบทุกกลุ่ม (40 นาที)		5. ดำเนินการนำเสนอผลการฝึกปฏิบัติ โดยให้แต่ละกลุ่มนำเสนอที่ละกลุ่มและวิทยากรจะให้คำแนะนำหลังจากนำเสนอครบทุกกลุ่ม (40 นาที)		
6. วิทยากรร่วมกับผู้เข้าอบรมสรุปองค์ความรู้ในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชา กวีฑา (10 นาที)		6. วิทยากรร่วมกับผู้เข้าอบรมสรุปองค์ความรู้ในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชา กวีฑา (10 นาที)		

ตาราง 13 แสดงกรอบโครงสร้างของหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา
ระยะเวลา 9 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย	เนื้อหา	วิธีการฝึกอบรม	สื่อ	การวัดและประเมินผล
1. เพื่ออธิบายหลักการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติรายวิชาการศึกษา	1. หลักการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติรายวิชาการศึกษา	1. วิทยากรซักถามปัญหาเรื่องการจัดการเรียนรู้รายวิชาการศึกษาให้ผู้เข้าอบรมอภิปราย และวิทยากรสรุปแนวความคิด (20 นาที)	1. เอกสารประกอบบรรยายและ Power point	1. แบบทดสอบความรู้เรื่องการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา
2. เพื่ออธิบายองค์ประกอบกระบวนการ และเทคนิคจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา	2. การจัดเตรียมองค์ประกอบ อุปกรณ์ และสื่อการสอน	2. วิทยากรบรรยาย หลักการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติรายวิชาการศึกษา (30 นาที)	2. อุปกรณ์การศึกษาประเภทลาน โทระ (เครื่องขยายเสียงขนาดเล็ก) กระดานไวท์บอร์ด ปากกาเคมี ฯลฯ	2. แบบประเมินผลการฝึกปฏิบัติ
	3. เทคนิคการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติรายวิชาการศึกษา	3. วิทยากรบรรยาย เรื่อง องค์ประกอบ กระบวนการ และเทคนิคจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา (30 นาที)		
	4.การบริหารชั้นเรียน	4. วิทยากรบรรยายเรื่องการเตรียมอุปกรณ์และสื่อการสอน (30 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (10 นาที)		
		5. วิทยากรบรรยายเรื่องเทคนิคการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติจริงเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา โดยลงมือปฏิบัติการตามกิจกรรม (540 นาที)		
		6. วิทยากรบรรยาย เรื่องการบริหารชั้นเรียน (30 นาที)		
		6. วิทยากรร่วมกับผู้เข้าอบรมสรุปองค์ความรู้ในเรื่องการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา (20 นาที)		

ตาราง 14 แสดงกรอบโครงสร้างของหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ทางพลศึกษา ระยะเวลา 3 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย	เนื้อหา	วิธีการฝึกอบรม	สื่อ	การวัดและประเมินผล
1. เพื่ออธิบายหลักการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา	1. หลักการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา	1. วิทยากรซักถามปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษาให้ผู้เข้าอบรมอภิปราย และวิทยากรสรุป (25 นาที)	1. เอกสารประกอบบรรยายและ Power point	1. แบบทดสอบความรู้เรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา
2. เพื่อทราบแนวทาง วิธีการ และเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล การเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา	2. วิธีการ และเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล การเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา	2. วิทยากรบรรยายหลักการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา (30 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (10 นาที)	2. ใบกิจกรรม 3. วัสดุเครื่องมือสำนักงาน เช่น ปากกาเมจิก กระดาษ ฟลิปชาร์ต เป็นต้น	2. แบบประเมินผล การปฏิบัติงาน
3. เพื่อฝึกปฏิบัติการวัดและประเมินผล	3. การประเมินผล การเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา	3. วิทยากรบรรยายเกี่ยวกับแนวทาง วิธีการ และเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา (30 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (10 นาที)		
		4. วิทยากรสรุปการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา (10 นาที)		
		5. แบ่งกลุ่ม มอบหมายงานฝึกปฏิบัติจริงเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา โดยลงมือปฏิบัติการตามกิจกรรม ซึ่งมีผู้ช่วยวิทยากรให้คำแนะนำประจำกลุ่ม (10 นาที)		
		6. ดำเนินการนำเสนอผลการฝึกปฏิบัติ โดยให้แต่ละกลุ่มนำเสนอที่ละกลุ่มและวิทยากรจะให้คำแนะนำหลังจากนำเสนอครบทุกกลุ่ม (45 นาที)		
		7. วิทยากรร่วมกับผู้เข้าอบรมสรุปองค์ความรู้ในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา (10 นาที)		

ตาราง 15 แสดงกรอบโครงสร้างของหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน ระยะเวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย	เนื้อหา	วิธีการฝึกอบรม	สื่อ	การวัดและประเมินผล
1. เพื่อเข้าใจบทบาทหน้าที่ของอาจารย์ผู้สอนกรีกา	1. จรรยาบรรณของอาจารย์ 2. บทบาทหน้าที่ของอาจารย์	1. วิทยากรบรรยาย เรื่องจรรยาบรรณของอาจารย์ผู้สอนกรีกา (15) 2. วิทยากรบรรยาย เรื่องบทบาทหน้าที่ของอาจารย์ผู้สอนกรีกา (15)	1. เอกสารประกอบการบรรยายและ Power point	1. แบบประเมินตัวเอง
2. เพื่อเข้าใจถึงจรรยาบรรณและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอนกรีกา	3. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอนกรีกา	3. วิทยากรบรรยาย เรื่องคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอนกรีกา (15) 3. ร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความรู้ วิทยากรร่วมกับผู้เข้าอบรม สรุปองค์ความรู้บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอนกรีกา (15)		
3. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเป็นอาจารย์ผู้สอนกรีกา				

2. ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชา
กวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่สร้างขึ้นจากการประชุมเชิงปฏิบัติการ (workshop) ของ
ผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวมาประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรม
อาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน สรุปผลได้ดัง
ตาราง 16

ตาราง 16 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตร
ฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (n=5)

ประเด็นการประเมิน	\bar{x}	S.D	ผลการประเมิน
1. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑามีจุดมุ่งหมายของสอดคล้องกับ หลักการและแนวทางการจัดการเรียนการสอน	4.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
2. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑา มี วัตถุประสงค์สอดคล้องกับ หน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วย	4.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
3. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑามีหน่วยการเรียนรู้ของเนื้อหา ครบถ้วนและครอบคลุม	4.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
4. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑามีเนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการ อ่านเข้าใจง่าย และมีรูปแบบการนำเสนอมีความน่าสนใจ	3.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
5. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑามีหน่วยการเรียนรู้ตามโครงร่าง เรียงลำดับได้อย่างเหมาะสม	3.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
6. วิธีการฝึกปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการฝึกอบรมฯ มีความ ครอบคลุมและเข้าใจง่าย	3.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
7. สื่อที่ใช้ในการฝึกอบรมครอบคลุมและเหมาะสมกับเนื้อหา	3.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
8. วิธีการประเมินในหลักสูตรมีความถูกต้อง เหมาะสม และสามารถประเมินได้จริง	3.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
9. ระยะเวลาการฝึกอบรมเหมาะสมกับหลักสูตร	3.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
10. เอกสารคู่มือประกอบการฝึกอบรมตามหลักสูตรมีความเหมาะสม สามารถ นำไปใช้ได้จริง	3.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
11. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑาเป็นประโยชน์ต่อผู้เข้ารับการ อบรม	4.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
12หลักสูตรฝึกอบรม .อาจารย์ผู้สอนรายวิชากวีฑามีความเหมาะสมสามารถ นำไปใช้ปฏิบัติจริงได้	4.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
รวม	3.88	0.26	ผ่านเกณฑ์

หมายเหตุ เกณฑ์การผ่าน คือค่าเฉลี่ยเท่ากับหรือมากกว่า 3.00 ($S \leq 1.00$)

จากตาราง 16 พบว่า ผลการประเมินคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พบว่า ในภาพรวมผ่านเกณฑ์การประเมินที่กำหนด ($\bar{x} = 3.88, S = 0.26$) และเมื่อพิจารณาในรายประเด็น พบว่า ทุกประเด็นผ่านการประเมิน ($3.80 \leq \bar{x} \leq 4.00, 0.00 \leq S \leq 0.45$) โดยพบว่าประเด็น การประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด 5 ลำดับแรก คือ หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกามีจุดมุ่งหมายของสอดคล้องกับหลักการและแนวทางการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกามีวัตถุประสงค์สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วย หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกามีหน่วยการเรียนรู้ของเนื้อหาครบถ้วนและครอบคลุม หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกาเป็นประโยชน์ต่อผู้เข้ารับการอบรม และหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกามีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ปฏิบัติจริงได้ ($\bar{x} = 4.00, S = 0.00$)

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองและประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

จากข้อมูลในขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้นำร่างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มาทำการจัดอบรมเพื่อทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ราชภัฏ จำนวน 30 คน เพื่อวิเคราะห์หาข้อมูลดังนี้

1. ผลการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเข้ารับการฝึกอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ สรุปผลได้ดังตาราง 17

ตาราง 17 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้อของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน (n=15)

หน่วยการเรียนรู้	คะแนนเต็ม	ก่อน		หลัง		t	p-value
		\bar{x}	S	\bar{x}	S		
1. การจัดทำแผนการเรียนรู้รายวิชากรีกา	6	3.21	1.52	8.38	1.67	8.561**	<.001
2. การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา	20	10.09	0.97	17.69	0.47	11.690**	<.001
3. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน	8	3.42	1.74	6.03	1.43	9.112**	<.001
4. บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน	6	3.37	1.50	5.64	1.36	7.486**	<.001
รวม	40	20.09	5.73	37.74	4.93	17.942**	<.001

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 17 พบว่า คะแนนความรู้เฉลี่ยโดยรวมของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีก่อนเข้ารับการฝึกอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 20.09 (S=5.73) และภายหลังจากเข้ารับการฝึกอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ 37.74 (S=4.93) ซึ่งเมื่อดำเนินการทดสอบทางสถิติพบว่า หลังการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีก่อนของมหาวิทยาลัยราชภัฏหลักสูตร มีความรู้เพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาแต่ละหน่วยการเรียนรู้ พบว่าเป็นไปในทำนองเดียวกัน โดยมีระดับนัยสำคัญในการทดสอบทางสถิติที่ .01

2. ผลการประเมินความพึงพอใจหลักสูตรการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีก่อนของมหาวิทยาลัยราชภัฏ กับอาจารย์ผู้สอนกรีก่อนที่เข้ารับการอบรมฯ สรุปผลได้ดังตาราง 18

ตาราง 18 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีก่อนของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายหลังจากเข้ารับการอบรมหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีก่อนของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (n=30)

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
	\bar{X}	S	ระดับ
1. เนื้อหาวิชาหลักสูตร			
1) มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการเรียนการสอนรายวิชากรีก่อน	4.53	0.61	มากที่สุด
2) มีความสอดคล้องกับภาระหน้าที่ที่ดำเนินการจริง	4.33	0.78	มาก
3) สามารถตอบสนองกับความต้องการของท่านได้มากเพียงใด	4.28	0.69	มาก
4) เนื้อหาครบถ้วนและครอบคลุมกับหลักสูตรที่กำหนด	4.42	0.64	มากที่สุด
5) เนื้อหาเกี่ยวกับการวางแผนการสอน และการฝึกซ้อมก็มีความเหมาะสม	4.44	0.67	มากที่สุด
6) การจัดลำดับความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชาที่สอนอย่างเหมาะสม	4.33	0.79	มาก
2. เนื้อหาการสอน			
2.1 กระโดดไกลและเขย่งก้าวกระโดด	4.39	0.68	มาก
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนกระโดดไกลและเขย่งก้าวกระโดด	4.52	0.65	มากที่สุด
2.2 กระโดดสูง	4.51	0.66	มากที่สุด
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนกระโดดสูง	4.50	0.75	มากที่สุด
2) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนกระโดดสูงภาคทฤษฎี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหา ของหลักสูตร	4.43	0.61	มากที่สุด
3) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนกระโดดสูงภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหา ของหลักสูตร	4.46	0.78	มากที่สุด
4) การให้ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้จิตวิทยาในการสอนกระโดดสูงเพื่อให้ผู้เรียน เข้าใจในเนื้อหา	4.42	0.65	มากที่สุด
5) เนื้อหาการกำหนดแนวทางในการประเมินผลการเรียนกระโดดสูงของผู้เรียน	4.45	0.66	มากที่สุด

ตาราง 18 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
	\bar{x}	S	ระดับ
2.3 ทุ่มน้ำหนัก			
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนทุ่มน้ำหนัก	4.37	0.72	มาก
2) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนทุ่มน้ำหนักภาคทฤษฎี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหา ของหลักสูตร	4.39	0.74	มาก
3) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนทุ่มน้ำหนักภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหา ของหลักสูตร	4.47	0.62	มากที่สุด
4) การให้ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้จิตวิทยาในการสอนทุ่มน้ำหนักเพื่อให้ผู้เรียน เข้าใจในเนื้อหา	4.56	0.64	มากที่สุด
5) เนื้อหาการกำหนดแนวทางในการประเมินผลการเรียนช่วงจักรของผู้เรียน	4.47	0.74	มากที่สุด
2.4 ขว้างจักร	4.48	0.69	มากที่สุด
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนพุ่งแหลน	4.52	0.75	มากที่สุด
2) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนขว้างจักรภาคทฤษฎี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของ หลักสูตร	4.49	0.70	มากที่สุด
3) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนขว้างจักรภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของ หลักสูตร	4.39	0.59	มาก
4) การให้ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้จิตวิทยาในการสอนขว้างจักรเพื่อให้ผู้เรียน เข้าใจในเนื้อหา	4.41	0.70	มาก
5) เนื้อหาการกำหนดแนวทางในการประเมินผลการเรียนช่วงจักรของผู้เรียน	4.39	0.67	มาก
2.5 พุ่งแหลน			
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนพุ่งแหลน	4.47	0.66	มากที่สุด
2) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนพุ่งแหลน ภาคทฤษฎี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของ หลักสูตร	4.52	0.68	มากที่สุด
3) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนพุ่งแหลน ภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของ หลักสูตร	4.43	0.78	มากที่สุด
4) การให้ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้จิตวิทยาในการสอนพุ่งแหลน เพื่อให้ผู้เรียน เข้าใจในเนื้อหา	4.37	0.61	มาก

ตาราง 18 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
	\bar{X}	S	ระดับ
5) เนื้อหาการกำหนดแนวทางในการประเมินผลการเรียนพ่วงแหล่งของผู้เรียน	4.44	0.65	มากที่สุด
2.5 การวางแผนการฝึกซ้อม			
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนเรื่องการวางแผนการฝึกซ้อม	4.49	0.70	มากที่สุด
2) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนการวางแผนการฝึกซ้อมภาคทฤษฎี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร	4.51	0.65	มากที่สุด
3) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนการวางแผนการฝึกซ้อมภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร	4.44	0.78	มากที่สุด
4) การให้ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้จิตวิทยาในการสอนการวางแผนการฝึกซ้อม เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหา	4.39	0.64	มาก
5) เนื้อหาการกำหนดแนวทางในการประเมินผลการเรียนเรื่องการวางแผนการฝึกซ้อมของผู้เรียน	4.42	0.65	มากที่สุด
3. ความรู้ ความเข้าใจในการฝึกอบรม			
3.1 ท่านคิดว่าได้รับความรู้ ความเข้าใจเพิ่มขึ้นเพียงใด	4.68	0.79	มากที่สุด
3.2 ท่านคิดว่าความรู้ ความเข้าใจที่ได้รับจากการอบรม จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานของท่านได้มากเพียงใด	4.71	0.82	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.45	0.69	มากที่สุด

จากตาราง 18 ผลการประเมินความพึงพอใจหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า อาจารย์ผู้สอนที่เข้ารับการอบรมหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.45$, $S = 0.69$) ซึ่งเมื่อพิจารณารายการประเมินความพึงพอใจหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก ดังนี้ ด้านเนื้อหาวิชาหลักสูตร ได้แก่ มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา มีความสอดคล้องกับภาระหน้าที่ที่ดำเนินการจริง สามารถตอบสนองกับความต้องการของท่านได้มากเพียงใด เนื้อหาครบถ้วนและครอบคลุมกับหลักสูตรที่กำหนด เนื้อหาเกี่ยวกับการวางแผนการสอน และการฝึกซ้อมก็พามีความเหมาะสม และการจัดลำดับความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชาที่สอนอย่างเหมาะสม ด้านเนื้อหาการสอน ได้แก่ วิธีการนำเข้าสู่บทเรียน วิธีการสอน และเทคนิคการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ การให้ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้จิตวิทยา เนื้อหาการกำหนดแนวทางในการประเมินผลการเรียน การวางแผนการ

ฝึกซ้อม ของกรีฑาประเภทลาน ประกอบด้วย กระโดดไกลและเขย่งก้าวกระโดด กระโดดสูง พุ่งน้ำหนัก ขว้างจักร พุ่งแหลน และด้านความรู้ความเข้าใจในการฝึกอบรม เป็นต้น

จากการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ในครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถได้กำหนดรายละเอียดของหลักสูตรของการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้ดังนี้

1. หลักการ

ครูผู้สอนเป็นผู้ที่มีความสำคัญยิ่งในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษาวิชาชีพ เครื่องมือที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะถ่ายทอดให้นักศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจในการศึกษาเล่าเรียน การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาเป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนเนื่องจากเป็นพื้นฐานวิชาของการเคลื่อนไหวร่างกาย และการนำไปใช้ในการพัฒนาศักยภาพและสุขภาพของตนเองได้เป็นอย่างดี

2. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร กำหนดดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาต่อไปนี้

- 1.1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา
- 1.2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา
- 1.3 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา
- 1.4 บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของ

อาจารย์ผู้สอน

2. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีทักษะการปฏิบัติในเรื่องต่อไปนี้

- 2.1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา
- 2.2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา
- 2.3 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนทางพลศึกษา

3. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีเจตคติที่ดีในเรื่องบทบาทหน้าที่และ

จรรยาบรรณของอาจารย์ผู้สอน

3. โครงสร้างของหลักสูตร

โครงสร้างพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกีตา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบไปด้วยหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วย ประกอบด้วย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีกีตา	เวลา 3.0 ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกีตา	เวลา 9.0 ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนทางพลศึกษา	เวลา 3.0 ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 บทบาทหน้าที่และจรรยาบรรณของอาจารย์	เวลา 1.0 ชั่วโมง
รวมระยะเวลา 16.0 ชั่วโมง	

4. วิธีการฝึกอบรมและกิจกรรม

ดำเนินการฝึกอบรมในห้องอบรม โดยวิธีการฝึกอบรมภาคทฤษฎีใช้แบบการบรรยาย และการฝึกปฏิบัติกิจกรรมตามแผนการฝึกอบรมที่กำหนด มีระยะเวลา 2 วัน (16 ชั่วโมง)

5. สื่อประกอบการฝึกอบรม

5.1 เอกสารประกอบการอบรม
5.2 คอมพิวเตอร์ พร้อมเครื่องวีดีโอโปรเจคเตอร์ (VDO Projector) โดยใช้โปรแกรม Power point ประกอบการบรรยาย

5.3 ใบเนื้อหา/ใบงาน/แบบทดสอบ

5.4 อุปกรณ์กรีกีตาประเภทลาน

6. การวัดและประเมินผลหลักสูตร

6.1 ประเมินด้านความรู้

6.2 ประเมินด้านทักษะ

6.3 ประเมินด้านเจตคติ

7. คุณสมบัติของผู้เข้ารับการอบรม : เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

8. ระยะเวลาในการฝึกอบรม : หลักสูตรได้กำหนดระยะเวลาในการฝึกอบรม จำนวน 2 วัน

9. จำนวนผู้เข้าอบรม: จำนวนผู้เข้ารับการอบรม ครั้งละไม่เกิน 20 คน

10. กำหนดการฝึกอบรม

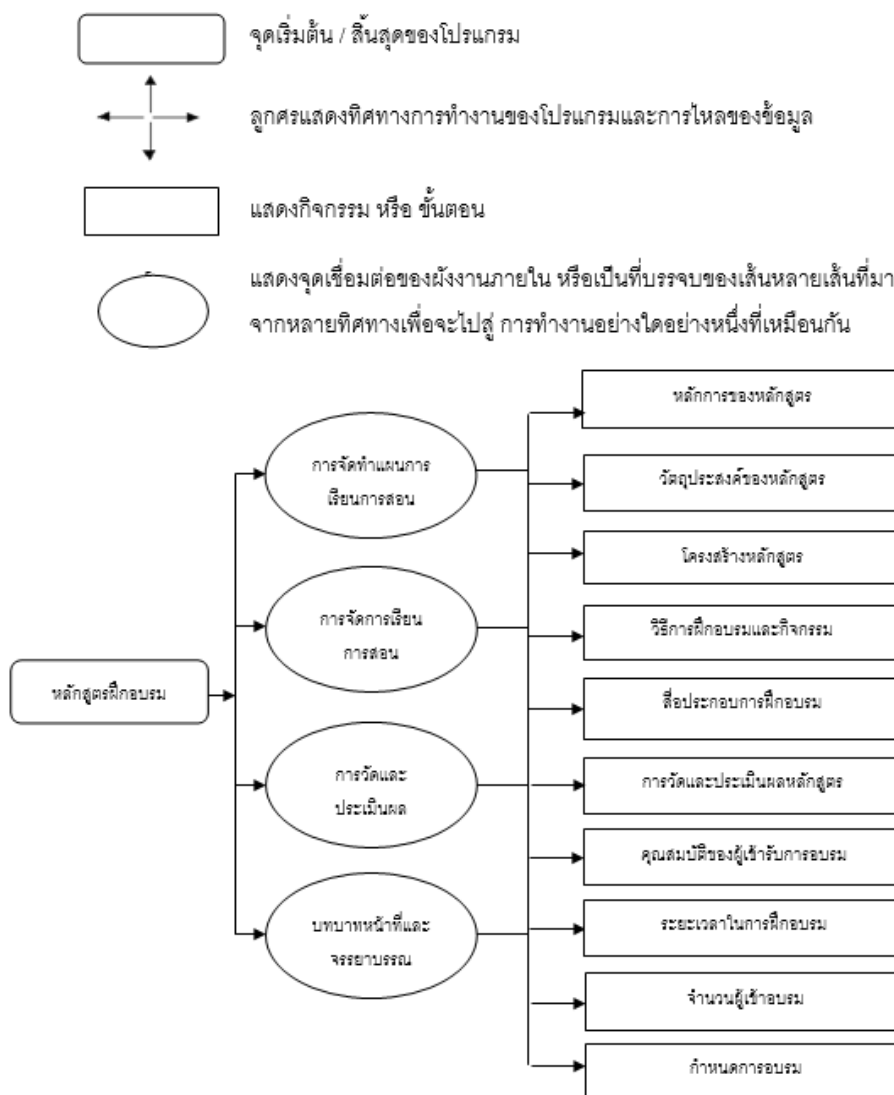
ตาราง 19 กำหนดการฝึกอบรมหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

วันที่	เวลา	เนื้อหา	นาที
1	08.00 -08.30	ลงทะเบียน/พิธีเปิด	
	08.30-09.00	ทดสอบก่อน	30
	09.00-09.45	หลักการและแนวคิดในการการเขียนแผนการจัดการเรียนการสอน	30
	09.45 -10.30	การฝึกปฏิบัติการเขียนแผนการจัดการเรียนการสอน	30
	10.30-10.45	พักรับประทานอาหารว่าง	15
	10.45-11.30	องค์ประกอบ กระบวนการ และเทคนิคจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา	30
	11.30-12.00	การจัดเตรียมอุปกรณ์และสื่อการสอน	30
	12.00-13.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน	60
	13.00-15.00	เทคนิคการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา - กระโดดไกล - เขย่งก้าวกระโดด - กระโดดสูง	120
	15.00-15.10	พักรับประทานอาหารว่าง	10
	15.10-18.00	เทคนิคการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา - กระโดดไกล - เขย่งก้าวกระโดด - กระโดดสูง	150
			รวม

ตาราง 19 (ต่อ)

วันที่	เวลา	เนื้อหา	นาที
2	08.00 -08.30	ลงทะเบียน/พิธีเปิด	
	08.30-10.30	เทคนิคการจัดการเรียนการสอนรายวิชา กรีฑา - ขว้างจักร - พุ่งน้ำหนัก - พุ่งแหลน	120
	10.30-10.45	พักรับประทานอาหารว่าง	15
	10.30-12.00	เทคนิคการจัดการเรียนการสอนรายวิชา กรีฑา - ขว้างจักร - พุ่งน้ำหนัก - พุ่งแหลน	150
	12.00-13.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน	60
	13.00-13.45	การประเมินผลทางพลศึกษาการวัดผล พลศึกษาตามสภาพความเป็นจริง	30
	13.45-15.15	การฝึกปฏิบัติการวัดประเมินผลการจัดการ เรียนการสอน	30
	15.15-15.30	บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณและคุณลักษณะ ที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน	30
	16.30-17.30	พักรับประทานอาหารว่าง	30
	17.30-18.00	ทดสอบวัดผลหลังอบรม	60
18.00-18.30	พิธีปิดการอบรม	480	

ซึ่งจากผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยได้นำเสนอเป็นแผนผังโครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยใช้สัญลักษณ์ในการนำเสนอ ดังนี้

ภาพประกอบ 13 โครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา
ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) ซึ่งใช้การวิจัยแบบผสม (Mixed method) โดยมีความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นในการสอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เพื่อสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ และเพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ จากการศึกษาสามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. การศึกษาความต้องการจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ สังเคราะห์ และสรุปผลได้ดังนี้

1.1 ผลการศึกษาการสำรวจสภาพ ความต้องการและความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยได้ทำการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานหรือสิ่งที่ควรจะเป็นและสภาพที่เป็นจริงในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ด้วยแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จากอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา จำนวน 30 คน จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นด้วยการหาค่าความต่างระหว่างมาตรฐานหรือสิ่งที่ควรเป็นกับสภาพที่เป็นจริงแล้วดำเนินการวิเคราะห์จัดอันดับของความต้องการจำเป็น (Priority Setting) ซึ่งผลการวิเคราะห์สภาพ และความต้องการจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็น เพศชาย จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 มีวุฒิการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 76.67 ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นอาจารย์ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 86.67 และประสบการณ์ในการสอนรายวิชากรีฑา ระยะเวลา 6 - 10 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.67 โดยอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ และความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ดังนี้

1.1.1 ด้านองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีฑา พบว่า อาจารย์ผู้สอนมีการดำเนินการด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีฑา ในภาพรวมมีการดำเนินการอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 ($S = 0.81$) และความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 ($S=0.62$)

1.1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่า อาจารย์ผู้สอนมีการดำเนินการด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านการจัดการเรียนการสอนในภาพรวมมีการดำเนินการอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 ($S = 0.85$) และความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 ($S=0.63$)

1.1.3 ด้านบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนรายวิชากรีฑา พบว่า อาจารย์ผู้สอนมีการดำเนินการด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านการพัฒนาผู้เรียน ในภาพรวมมีการดำเนินการอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 ($S = 0.76$) และความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 ($S=0.57$)

1.1.4 ด้านนักศึกษา พบว่า อาจารย์ผู้สอนมีการดำเนินการด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้านนักศึกษา ในภาพรวมมีการดำเนินการอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 ($S = 0.86$) และความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 ($S=0.55$)

1.2 ผลการศึกษาความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่เคยการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมในการสอนวิชากรีฑา จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 63.33 ซึ่งทำให้อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการเข้ารับการอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมในการสอนวิชากรีฑา จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยเนื้อหาหลักสูตรวิชากรีฑาที่อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการจัดอบรม ได้แก่ การสร้างแนวคิด และทัศนคติในการสอน การสื่อสารเพื่อใช้ในการสอน การเขียนแผนการสอนในรายวิชากรีฑา เทคนิคการสอนในรายวิชากรีฑา การประยุกต์ใช้สื่อการสอน การเตรียมความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน การฝึกปฏิบัติทักษะการสอนวิชากรีฑาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬาประเภทลาน การฝึกการเตรียมความพร้อมเพื่อการเล่นกีฬาประเภทลาน การฝึกทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นและการเล่นกีฬาประเภทลานอย่างปลอดภัย การฝึกทักษะ

การกระโดดไกล การแข่งกว้างกระโดด การฝึกทักษะการทุ่มน้ำหนัก การฝึกทักษะการพุ่งแหลน การฝึกทักษะการขว้างจักร ขว้างค้อน และการฝึกทักษะการกระโดดค้ำ โดยคิดเป็นร้อยละ 100

2. ผลการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า หลักสูตรประกอบด้วย 4 หน่วยการเรียนรู้ คือ การจัดทำแผนการเรียนรู้รายวิชา การจัดการเรียนการสอนรายวิชา การวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชา และบทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน การฝึกอบรมจำนวน 16 ชั่วโมง มีผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ได้ทำการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งจากการประเมิน พบว่า ในภาพรวมผ่านเกณฑ์การประเมินที่กำหนด ($\bar{x} = 3.88$, $S = 0.26$) และเมื่อพิจารณาในรายประเด็น พบว่า ทุกประเด็นผ่านการประเมิน ($3.80 \leq \bar{x} \leq 4.00$, $0.00 \leq S \leq 0.45$) โดยพบว่าประเด็น การประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด 5 ลำดับแรก คือ หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา มีจุดมุ่งหมายของสอดคล้องกับหลักการและแนวทางการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา มีวัตถุประสงค์สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วย หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา มีหน่วยการเรียนรู้ของเนื้อหาครบถ้วนและครอบคลุม หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาเป็นประโยชน์ต่อผู้เข้ารับการอบรม และหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ปฏิบัติจริงได้ ($\bar{x} = 4.00$, $S = 0.00$)

3. ผลการประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งผู้วิจัยได้นำหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ไปทดลองและประเมินผลการใช้ สรุปผลได้ดังนี้

3.1 การประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้วยการนำหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ไปทดลองใช้กับอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา รวมจำนวน 30 คน จากนั้นทำการเปรียบเทียบความรู้ ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในหลักสูตร ฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า อาจารย์ผู้สอนรายวิชาศึกษาก่อนเข้ารับการฝึกอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 20.09 ($S=5.73$) และภายหลังจากเข้ารับการฝึกอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ 37.74 ($S=4.93$) ซึ่งเมื่อดำเนินการทดสอบทางสถิติพบว่า หลังการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏหลักสูตร มีความรู้เพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

และเมื่อพิจารณาแต่ละหน่วยการเรียนรู้ พบว่าเป็นไปในทำนองเดียวกัน โดยมีระดับนัยสำคัญในการทดสอบทางสถิติที่ .01

3.2 การประเมินความพึงพอใจหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า อาจารย์ผู้สอนที่เข้ารับการอบรมหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.45$, $S = 0.69$) ซึ่งเมื่อพิจารณารายการประเมินเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ผู้เข้ารับการอบรมได้รับความรู้ ความเข้าใจที่ได้รับจากการอบรม จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงาน ($\bar{X} = 4.71$, $S = 0.82$) ผู้เข้ารับการอบรมได้รับความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.68$, $S = 0.79$) และหลักสูตรการฝึกอบรมมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.53$, $S = 0.61$)

อภิปรายผล

จากการศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยตามความมุ่งหมายของการวิจัยได้ดังนี้

1. การศึกษาความต้องการจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา จากผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ประกอบด้วย ด้านองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีกา ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนรายวิชากรีกา และด้านนักศึกษา ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากรายวิชากรีกาเป็นวิชาที่มีเนื้อหาเป็นจำนวนมาก ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาอาจารย์ผู้สอนจะต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญ และความชำนาญในการสอนวิชาที่สอนอย่างถ่องแท้ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้และเกิดประโยชน์สูงสุดในการนำไปใช้ได้จริง จึงส่งผลให้อาจารย์ผู้สอนในรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีความต้องการจำเป็นในการที่จะเข้ารับการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ในด้านต่างๆ อาทิ ความรู้ที่จำเป็นต่อการสอนรายวิชากรีกา ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนรายวิชากรีกา และด้านนักศึกษา สอดคล้องกับพิสิฐ เมธาภัก (2549) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเป็นการจัดมวลงประสพการณ์หรือกิจกรรมทั้งหมด เพื่อให้ผู้เรียนได้ผ่านมวลงประสพการณ์หรือกิจกรรมนั้น ๆ แล้วเกิดการพัฒนาทางด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัยสามารถประกอบอาชีพและดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข สำหรับในส่วนของความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างไม่เคยการเข้ารับการ

ฝึกอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมในการสอนวิชากรีกา ซึ่งทำให้อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการเข้ารับการอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมในการสอนวิชากรีกา โดยเนื้อหาหลักสูตรวิชากรีกาที่อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการจัดอบรม ได้แก่ การสร้างแนวคิด และทัศนคติในการสอน การสื่อสารเพื่อใช้ในการสอน การเขียนแผนการสอนในรายวิชากรีกา เทคนิคการสอนในรายวิชากรีกา การประยุกต์ใช้สื่อการสอน การเตรียมความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน การฝึกปฏิบัติทักษะการสอนวิชากรีกาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬากรีกาประเภทลาน การฝึกการเตรียมความพร้อมเพื่อการเล่นกรีกาประเภทลาน การฝึกทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นและการเล่นกรีกาประเภทลานอย่างปลอดภัย การฝึกทักษะการกระโดดไกล การเขย่งกว้างกระโดด การฝึกทักษะการทุ่มน้ำหนัก การฝึกทักษะการพุ่งแหลน การฝึกทักษะการขว้างจักร ขว้างค้อน และการฝึกทักษะการกระโดดค้ำที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากปัจจุบันหลักสูตรฝึกอบรมเฉพาะการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกาให้กับอาจารย์ผู้สอนในระดับอุดมศึกษายังมีไม่มากนัก ซึ่งส่วนใหญ่ที่จัดอบรมกรีกานั้นจะมีลักษณะการอบรมในส่วนของผู้ฝึกสอนกรีกา หรือการอบรมผู้ตัดสินกรีกา ที่สมาคมกรีกาแห่งประเทศไทย หรือหน่วยงานที่เกี่ยวกับกีฬาเป็นผู้ดำเนินการจัดขึ้น ดังนั้นจึงทำให้อาจารย์ผู้สอนวิชากรีกามีความต้องการให้มีหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏที่มีเนื้อหาการอบรมเกี่ยวกับครอบคลุมถึงเนื้อหา กระบวนการ แนวทางหรือรูปแบบการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา สอดคล้องกับน้อย ศิริโชติ (2524) กล่าวว่า การฝึกอบรมเป็นกระบวนการอย่างใดอย่างหนึ่งที่จัดขึ้นเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะให้แก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรม และทัศนคติ อันเหมาะสมจนสามารถก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมและทัศนคติ เพื่อการปฏิบัติงานในหน้าที่ และยกมาตรฐานการปฏิบัติงานให้อยู่ในระดับสูงขึ้นและทำให้นักบุคลากรมีความเจริญก้าวหน้าในงาน และยังสอดคล้องกับสุเทพ สังข์เพชร (2536) กล่าวว่า การฝึกอบรมมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพของบุคลากร เพื่อให้ทำงานให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพสูงขึ้น การฝึกอบรมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในด้านความรู้ ทักษะ ทัศนคติ และพฤติกรรมเกี่ยวกับหลักการ วิธีการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญขององค์กร ซึ่งพงษ์เอก สุกใส (2552) ได้กล่าวไว้ว่า แนวทางการส่งเสริมการทำหน้าที่ของครูให้เกิดประสิทธิภาพควรจะต้องมีการอบรม แลกเปลี่ยน และสร้างเครือข่ายความรู้ จะช่วยให้ครูไม่จำกัดเพียงวิธีการสอนของตนเองเท่านั้นแต่ยังเปิดใจรับวิธีการสอนอื่นๆ มาประยุกต์ใช้กับบริบทของตนเอง

2. ผลการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า หลักสูตรประกอบด้วย 4 หน่วยการเรียนรู้ คือ การจัดทำแผนการเรียนรู้อย่างรายวิชากรีกา การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา การวัดและประเมินผลการเรียนรู้อย่างรายวิชากรีกา และ

บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน การฝึกอบรมจำนวน 15 ชั่วโมง โดยเนื้อหาในหลักสูตรการฝึกอบรมฯ ทั้งหมด 4 ด้าน ทุกๆ ด้านล้วนมีความสำคัญต่อการพัฒนาความรู้ความสามารถของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ซึ่งสาระสำคัญดังนี้

2.1 ด้านการจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีกา ซึ่งประกอบไปด้วยเนื้อหาที่เกี่ยวกับหลักการและองค์ประกอบและกระบวนการจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา การออกแบบแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา และการเขียนแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกาจึงมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการอบรมในเรื่องของการจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีกา เพื่อจะสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติได้อย่างแท้จริง ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากคุณภาพของผู้เรียนเป็นผลที่เกิดจากการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอน โดยคุณภาพของการเรียนการสอนมาจากการออกแบบแผนการสอนหรือแผนการเรียนรู้ที่ดีและนำไปใช้กับผู้เรียนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด การออกแบบแผนการเรียนการสอนจึงนับได้ว่าเป็นตัวชี้วัดสมรรถภาพที่สำคัญของผู้ประกอบวิชาชีพครู สอดคล้องกับ นรวิทย์ ผึ้งเชียร (2561) กล่าวว่า แผนการสอนหรือแผนจัดการเรียนรู้ คือเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนในทุกระดับชั้นเปรียบเสมือนแผนที่นำทางที่ช่วยให้ครูสามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนได้เหมาะสม ตรงตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ โดยการจัดทำแผนการสอนนั้น ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของหลักสูตรแกนกลางและหลักสูตรสถานศึกษาอย่างถ่องแท้ เพื่อให้สามารถออกแบบแผนการสอนได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องครบถ้วน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการจัดการศึกษาทั้งกับตัวผู้เรียนและตัวครูผู้สอนเอง โดยอาศัย โดยองค์ประกอบที่สำคัญของการออกแบบแผนการสอนนั้น จะต้องประกอบด้วย หัวเรื่อง สาระสำคัญหรือมโนทัศน์หลักหรือความคิดรวบยอดของการจัดการเรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ ซึ่งกำหนดเป็นภาพกว้างให้เห็นการเชื่อมโยงข้อมูลของสิ่งที่กำลังจะสอนมาตรฐานและตัวชี้วัด ซึ่งจะเป็นคุณลักษณะสำคัญของผู้เรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร โดยในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ จะหยิบยกมาเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาและคาดว่าจะเกิดกับผู้เรียน ซึ่งการที่ลักษณะของผู้เรียนเป็นไปตามมาตรฐานและตัวชี้วัดนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางและส่วนที่เพิ่มเติมให้หลักสูตรสถานศึกษา จุดประสงค์การเรียนรู้ โดยเป็นเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดกับตัวผู้เรียน หลังจากที่เราได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนที่ได้วางไว้แล้ว โดยในการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้นั้นจะต้องเกิดจากการวิเคราะห์มาตรฐานและตัวชี้วัดตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร สาระการเรียนรู้ คือเนื้อเรื่อง หรือองค์ความรู้ ทักษะ กระบวนการของผู้เรียนที่จะต้องเรียนรู้ในรายวิชา

นั้น ๆ การบวนการเรียนรู้นั้น เป็นการระบุกิจกรรมการเรียนรู้อันจัดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยแบ่งเป็น ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน ชั้นสอน และชั้นสรุป รวมถึงสื่อ/อุปกรณ์/แหล่งการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการเรียนรู้ที่ใช้ตามที่กำหนดในกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นการประเมินผลผู้เรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งควรระบุเครื่องมือวัดและเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งสามารถศึกษาได้จากคู่มือหลักสูตร และบันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้ โดยการบันทึกของครูผู้สอนจากสิ่งที่พบในการนำแผนจัดการเรียนรู้มาใช้ ซึ่งแบ่งเป็นผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ปัญหาและอุปสรรค และข้อเสนอแนะ เป็นต้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับเขียน เขียน วันทนียตระกูล (2551) กล่าวว่า การวางแผนการสอน เป็นภารกิจสำคัญของครูผู้สอน ทำให้ผู้สอนทราบล่วงหน้าว่าจะสอนอะไร เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใดเป็นการเตรียมตัวให้พร้อมก่อนสอน การที่ผู้สอนได้วางแผนการสอนอย่างถูกต้องตามหลักการย่อมช่วยให้เกิดความมั่นใจในการสอน ทำให้สอนได้ครอบคลุมเนื้อหา สอนอย่างมีแนวทางและมีเป้าหมาย และเป็นการสอนที่ให้คุณค่าแก่ผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญ ลักษณะ ขั้นตอนการจัดทำและหลักการวางแผนการสอน ตลอดจนลักษณะของแผนการสอนที่ดี เพื่อส่งผลให้การเรียนการสอนดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชากริธา จากผลการวิจัยพบว่าเนื้อหาของการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากริธา จะต้องมีจัดการเรียนการสอนรายวิชากริธาซึ่งประกอบไปด้วยเนื้อหาที่เกี่ยวข้องหลักการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติรายวิชากริธา การจัดเตรียมองค์ประกอบ อุปกรณ์และสื่อการสอน เทคนิคการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติรายวิชากริธา และการบริหารชั้นเรียน ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนนับว่าเป็นกระบวนการที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถเข้าใจในเนื้อหาที่ทำการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยรูปแบบของการจัดการเรียนการสอน จะต้องอยู่ภายใต้หลักการของแนวคิดพื้นฐานรวมถึงองค์ประกอบของการสอน ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา และทักษะที่ต้องการสอน ยุทธศาสตร์การสอน วิธีการสอน กระบวนการสอน ขั้นตอนและกิจกรรมการสอน การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับ Dusitkul (2012) กล่าวว่าไว้ว่าวิชาทางพลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาได้ครบทุกองค์ประกอบ ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา นอกจากจะเป็นการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนมีร่างกายแข็งแรงแล้ว ยังมีวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมที่สามารถทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในด้านอื่นๆ เพื่อให้นักเรียนมีความเป็นคนที่สมบูรณ์ควบคู่กันไปด้วยได้ และ

พงษ์เอก สุภาไส (2552) ยังได้กล่าวไว้ว่า ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในฐานะเป็นผู้ที่ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้แก่ศิษย์รวมทั้งเป็นผู้ที่สร้างสรรค์ภูมิปัญญา และปลูกฝังด้านคุณธรรม จริยธรรม ให้เป็นผู้ที่มีความพร้อมทั้งด้านความรู้ สติปัญญา ร่างกายและจิตใจ แต่จะเห็นได้ว่าครูในปัจจุบันมีความรับผิดชอบต่อนักเรียนน้อยลงขาดการดูแลเอาใจใส่ ขาดความเชี่ยวชาญในเนื้อหาวิชาการ และกระบวนการถ่ายทอดความรู้ของครูยังไม่สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในปัจจุบัน ดังนั้นครูในศตวรรษที่ 21 จึงจำเป็นจะต้องมีการปรับกระบวนการรูปแบบการสอน ครูต้องเป็นผู้ออกแบบกระบวนการเรียนรู้ที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Nirantranon W และ Niruntranon S (2007) ที่พบว่า คุณภาพของบัณฑิตครูพลศึกษา ต้องมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาหมโนทัศน์ หลักการ และทฤษฎีทางพลศึกษาอย่างลึกซึ้งและถูกต้อง มีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย สามารถบูรณาการการสอนพลศึกษาเข้ากับวิชาอื่นๆ มีทักษะในกีฬาไทย และกีฬาสากล มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพพลศึกษา มีความรู้ความสามารถในการจัดกิจกรรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความพิการ สามารถสื่อสารได้เป็นอย่างดี อย่างน้อย 2 ภาษา คือภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สามารถนำความรู้ด้านวิทยาการคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอนพลศึกษา และมีความสามารถในการพัฒนาหลักสูตร สถานศึกษาให้สอดคล้องและบรรลุตามเป้าหมายของการปฏิรูปการศึกษา

2.3 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑา จากผลการวิจัยพบว่าเนื้อหาของการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ควรจะต้องมีเนื้อหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑาเป็นสำคัญ ทั้งในเรื่องของหลักการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา วิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล และการประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนนั้นนับได้ว่าเป็นตัวชี้วัดถึงความสำเร็จของการเรียนการสอนได้อย่างแท้จริง และจะส่งผลสำเร็จในการที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถในการนำไปใช้ในการดำรงชีวิตและเป็นกำลังสำคัญต่อการพัฒนาประเทศชาติต่อไปได้ สอดคล้องกับนเรศ สุนทรชัย (2552) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลเป็นเครื่องมือชี้ถึงคุณภาพของการศึกษาและอนาคตของชาติ เพราะถ้าผู้เรียนประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ก็ย่อมนำไปสู่การประสบความสำเร็จในการประกอบกิจการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม อาจารย์พลศึกษาจึงจำเป็นต้องตระหนักถึงความสำคัญและสนใจต่อวิธีการวัดผลและประเมินผลโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการศึกษา เพราะการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นช่วงที่สร้างคนให้สำเร็จออกไปประกอบอาชีพการงาน ถ้าหากอาจารย์ผู้สอนละเลยไม่ให้ความสนใจหรือวิธีการวัดผลและประเมินผลไม่ถูกต้องและไม่สามารถ

ประเมินผลการเรียนการสอน ตรงตามวัตถุประสงค์แล้ว การเรียนการสอนนั้นย่อมไม่ประสบผลสำเร็จ อาจกล่าวได้ว่าเป็นความล้มเหลวทางการศึกษา ซึ่งเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ ซึ่งจากการศึกษาของพงษ์เอก สุกใส (2552) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องครูพลศึกษาในศตวรรษที่ 21 จากการศึกษพบว่า ปัจจุบันการสอนพลศึกษายังมีปัญหาอยู่หลายประการโดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของ การวัดและประเมินผล ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ครูผู้สอนมีประสบการณ์สอนและการวัดและประเมินผลน้อยจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่ตรงจุด ขาดความรู้ และทักษะในการสร้างสื่อ จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมีความต้องการที่อยากจะได้รับความรู้ในเรื่องของการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาเพิ่มเติม โดยต้องการให้มีอยู่ในหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

2.4 บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน จากผลการวิจัยพบว่าเนื้อหาของการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ควรจะต้องมีเนื้อหาเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากการเรียนการสอนวิชากรีฑาหรือวิชาที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเป็นวิชาที่ผู้สอนจะต้องมีความรู้ทั้งในภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ดังนั้นที่วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) ได้กล่าวว่า ครูผู้สอนทางพลศึกษาจะต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนการสอนในหลายๆ ด้าน ทั้งต้องสามารถอธิบายสาธิตเทคนิค ทักษะ ประวัติ ประโยชน์ กติกา แผนการเล่นตลอดจนการใช้อุปกรณ์ให้เป็นประโยชน์ ต้องจัดการบริหารชั้นเรียนสำหรับสอน การเล่นเกมประเมินผล และการแนะนำจูงใจมีพัฒนาทัศนคติของความมีน้ำใจนักกีฬา การจัดสภาพแวดล้อม และการสอนให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายอื่นๆ เป็นต้น และยังสอดคล้องกับพิพัฒน์ ตันวิบูลย์วงศ์ (2557) ยังได้กล่าวถึงจรรยาบรรณและคุณสมบัติของครูพลศึกษาไว้ว่า ควรเป็นผู้มีความประพฤติดี มีความรู้ดีในการที่จะประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่ผู้เรียน มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย พร้อมทั้งครูพลศึกษาต้องมีการเสียสละเวลาให้กับกิจกรรมต่างๆ ให้คำปรึกษากับนักเรียนเสมอ นอกจากนี้สอดคล้องกับ พงษ์เอก สุกใส (2552) ได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนาครูพลศึกษาในศตวรรษที่ 21 จะต้องมีการกำหนดนโยบายที่ชัดเจน มีระบบสนับสนุนการอบรมพัฒนาและการจัดการเรียนการสอน แต่อย่างไรก็ตามไม่เพียงแต่การสนับสนุนจากภายนอกเท่านั้นตัวครูพลศึกษาเองจะต้องพัฒนาตนเองไปสู่ครูพลศึกษาในศตวรรษที่ 21 ด้วยต้องปรับตัวรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น อีกทั้งต้องมีทักษะและความสามารถรอบด้านที่ตั้งอยู่บนศีลธรรม และความอดทนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ สามารถสร้างองค์ความรู้จากการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งต้องสร้างผู้เรียนให้มีทักษะชีวิต และการทำงาน

ตามบริบทของสังคมที่เปลี่ยนไป และสิ่งที่จำเป็นของครูพลศึกษาอีกด้านที่ขาดไม่ได้ คือการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาช่วยในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. ผลการประเมินคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็น bahwa หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ในภาพรวมผ่านเกณฑ์การประเมินที่กำหนด โดยเมื่อพิจารณาในรายประเด็น พบว่า ทุกประเด็นผ่านการประเมิน ประกอบด้วย หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑามีจุดมุ่งหมายของสอดคล้องกับหลักการและแนวทางการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา มีวัตถุประสงค์สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วย หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑามีหน่วยการเรียนรู้ของเนื้อหาครบถ้วนและครอบคลุม หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาเป็นประโยชน์ต่อผู้เข้ารับการอบรม และหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑามีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ปฏิบัติจริงได้ ซึ่งสอดคล้องกับสันต์ ธรรมบำรุง (2527) ได้กล่าวว่า ส่วนประกอบที่สำคัญของหลักสูตร เป็นการกำหนดหลักสูตรไปใช้ปฏิบัติรวมถึง กิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์การสอน แต่กิจกรรมที่สำคัญยิ่งคือการสอน หรืออาจกล่าวได้ว่าการสอนเป็นหัวใจของหลักสูตรทุกหลักสูตรจะมีลักษณะสมบูรณ์จะต้องมีองค์ประกอบครบถ้วน ได้แก่ จุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ เนื้อหาวิชาหรือรายละเอียดของหัวข้อวิชา วิธีการสอนหรือการกำหนดการฝึกสอน หรือปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการฝึกอบรมและการประเมินผล จึงสามารถทำให้ผู้เรียนหรือผู้เข้าร่วมฝึกอบรมเกิดการเรียนรู้ จนกระทั่งเปลี่ยนพฤติกรรมทั้ง 3 ด้าน คือ ความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติ และยังสอดคล้องกับ Tabá H (1962) ที่เสนอไว้ว่า หลักสูตรประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ส่วน คือ จุดมุ่งหมาย เป็นส่วนที่กล่าวถึงจุดมุ่งหมายทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะวิชา เนื้อหาวิชาโดยกล่าวถึงเนื้อหาวิชาที่จัดไว้ในหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนศึกษาจนมีคุณลักษณะตามจุดมุ่งหมาย กิจกรรมและรูปแบบการเรียนการสอนซึ่ง วิธีการ และกระบวนการที่จะทำให้ผู้เรียนได้รู้เนื้อหาวิชาอย่างมีประสิทธิภาพ และการประเมินผลซึ่งเป็นเสมือนเครื่องมือในการตรวจสอบว่าผู้เรียนได้บรรลุตามจุดมุ่งหมายเพียงใด

4. ผลการประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้วยการนำหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ไปทดลองใช้กับอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา รวมจำนวน 30 คน โดยการศึกษาเปรียบเทียบความรู้ เจตคติ และทักษะของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑาก่อนเข้ารับการฝึกอบรม

หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาที่ผู้วิจัยจัดขึ้น มีความรู้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 20.09 (S=5.73) และภายหลังจากเข้ารับการฝึกอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ 37.74 (S=4.93) ซึ่งเมื่อดำเนินการทดสอบทางสถิติพบว่า หลังการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏหลักสูตร มีความรู้เพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาแต่ละหน่วยการเรียนรู้ พบว่าเป็นไปในทำนองเดียวกัน โดยมีระดับนัยสำคัญในการทดสอบทางสถิติที่ .01 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากในหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นมีการกำหนดเนื้อหาการอบรมที่ครอบคลุมเนื้อหาที่ใช้ในการนำไปปฏิบัติจริงในการจัดการเรียนการสอนตามวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายของสถาบันการศึกษาที่กำหนด ดังนั้น ภายหลังจากที่ได้เข้ารับการอบรมเพิ่มเติมแล้ว อาจารย์ผู้สอนจึงมีความรู้ในเรื่องดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับ Jitrodjanarak (2013) ได้กล่าวไว้ว่า แนวทางการส่งเสริมการทำหน้าที่ของครูให้เกิดประสิทธิภาพ โดยครูผู้สอนจะต้องได้รับการอบรม แลกเปลี่ยน และสร้างเครือข่ายความรู้ ซึ่งจะช่วยให้ครูไม่จำกัดเพียงวิธีการสอนของตนเองเท่านั้น แต่ยังเปิดใจรับวิธีการสอนอื่นๆ มาประยุกต์ใช้กับบริบทของตนเอง

5. ผลการประเมินความพึงพอใจของอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายหลังจากเข้ารับการอบรมหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ จากการศึกษาพบว่า อาจารย์ผู้สอนที่เข้ารับการอบรมหลักสูตรฝึกอบรม อาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งเมื่อพิจารณารายการประเมินเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ผู้เข้ารับการอบรมได้รับความรู้ ความเข้าใจที่ได้รับจากการอบรม จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงาน ผู้เข้ารับการอบรมได้รับความรู้ ความเข้าใจเพิ่มขึ้น และหลักสูตรการฝึกอบรมมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการเรียนการสอน ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากหลักสูตรหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นหลักสูตรที่ได้ทำการศึกษาจากความต้องการของอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาอย่างแท้จริง เพื่อนำมาสร้างเป็นหลักสูตรในการฝึกอบรมโดยมีเนื้อหาที่ทำให้อาจารย์ผู้สอนสามารถนำไปใช้ปฏิบัติงานและพัฒนาตนเองได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของไพญาดา สังข์ทอง (2558) พบว่า การสร้างหลักสูตรที่เน้นการปฏิบัติจริงร่วมกับการให้ความรู้ จะส่งผลให้หลักสูตรมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งเหตุผลของการเกิดประสิทธิภาพส่วนหนึ่งมาจากการวัดกระบวนการเรียนรู้ในหลักสูตรที่เน้นการฝึกปฏิบัติ มีการวัดและประเมินทักษะที่จำเป็นอย่างเป็นรูปธรรม และกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่ม ซึ่งตอบสนองต่อความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม และยัง

สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนียา เทียนคำศรี (2557) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูเพื่อการออกแบบกิจกรรม พัฒนาทักษะชีวิตในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ของนักเรียนระดับประถมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาหลักสูตรในครั้งนี้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจและมีทักษะการออกแบบการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะชีวิตในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด โดยแผนการฝึกอบรมที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือแผนการฝึกอบรมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการวัดความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน โดยผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนรู้มากที่สุด อาจเป็นเพราะมีประสบการณ์การสอนมานาน มีการให้ความรู้เรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่คาดว่าจะจะเป็นประโยชน์และสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติได้ ดังนี้

1. ปัจจุบันยังไม่มีหลักสูตรในการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ดังนั้นหากมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีความต้องการที่จะพัฒนาศักยภาพของอาจารย์ผู้สอนสามารถนำหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ไปใช้ในการอบรมให้ความรู้แก่อาจารย์ที่สอนในรายวิชากรีกาได้ อันจะเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์ผู้สอนในรายวิชากรีกาได้ไม่น้อย เนื่องจากหลักสูตรดังกล่าวมีเนื้อหาครอบคลุมกับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชากรีกาอย่างแท้จริง
2. วิทยากรที่จะให้ความรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และความเชี่ยวชาญ ในการจัดการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา รวมถึงจะต้องมีความรู้เฉพาะทางที่เกี่ยวกับวิชากรีกาโดยเฉพาะ เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดประโยชน์สูงสุดในการอบรมหลักสูตรนี้
3. การจัดการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ จะต้องมีการเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมเพื่อให้การจัดอบรมเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ด้านสถานที่การจัดอบรม วัสดุอุปกรณ์การอบรม รวมถึงอุปกรณ์กรีกาที่ได้มาตรฐานและเพียงพอ เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมได้เรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ที่ถูกต้อง ซึ่งจะส่งผลเกิดการพัฒนาศักยภาพได้อย่างแท้จริง

4. การจัดการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ทุกครั้งจะต้องมีประเมินการจัดการอบรมอย่างเป็นรูปธรรม โดยอาจจะเป็นลักษณะของการประเมินความพึงพอใจในการจัดอบรมในด้านต่างๆ เช่น ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านวิทยากร ด้านเนื้อหาการอบรม เป็นต้น

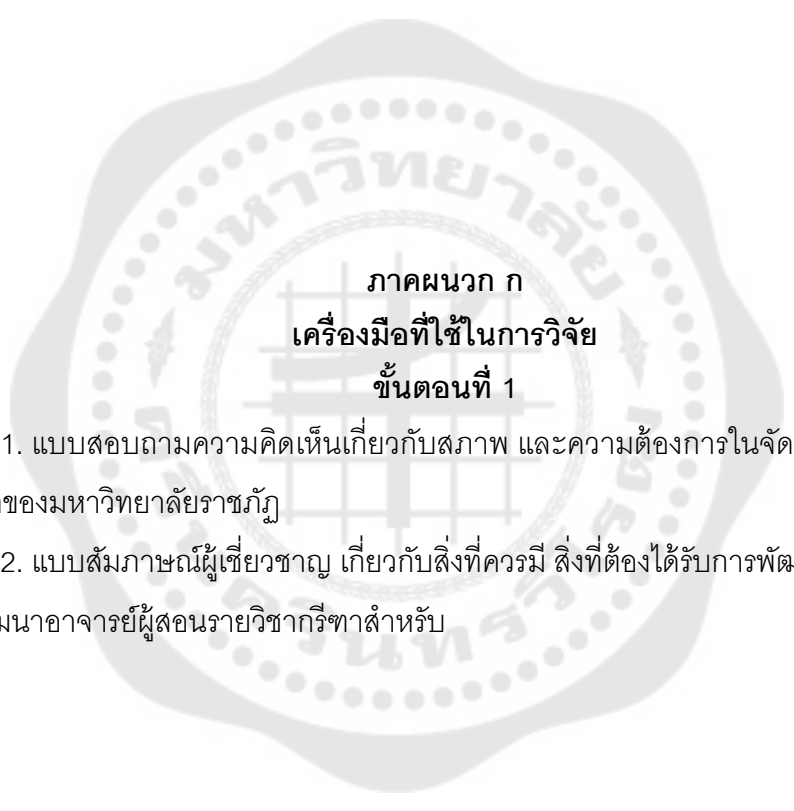
5. ภายหลังจากที่มีการจัดการอบรมแล้ว หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะดำเนินการติดตามประเมินผลการผู้เข้ารับการอบรมว่ามีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นหรือไม่

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ในครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยในรายวิชาการศึกษา เฉพาะกีฬาประเภทลานเท่านั้น ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเฉพาะเจาะจงการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ในส่วนของกีฬาประเภทลู่ เพื่อให้ครบถ้วนและครอบคลุมวิชาการศึกษาทั้งหมด อันจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเพิ่มมากขึ้นต่อไปได้

2. ควรมีการศึกษาวิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวกับความต้องการและความจำเป็นของการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพคณาจารย์สาขาวิชาพลศึกษา ในระดับอุดมศึกษา ตามแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของสภาพเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีในศตวรรษที่ 21 ซึ่งครูพลศึกษาต้องพัฒนาทักษะและบทบาทของตนให้สามารถจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาให้สอดคล้องกับผู้เรียนในศตวรรษ 21 และสามารถพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ต่อไปได้อย่างแท้จริง

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ขั้นตอนที่ 1

1. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ และความต้องการในการจัดการเรียนการสอน
วิชากรีกของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
2. แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับสิ่งที่ควรมี สิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนาและแนวทาง
ในการพัฒนาอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกสำหรับ

แบบสอบถาม
ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ และความต้องการในการจัดการเรียนการสอนวิชากริษา
ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ และความต้องการของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากริษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนวิชากริษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
2. แบบสอบถามฉบับนี้ ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 4 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากริษา
ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ และความต้องการในการจัดการเรียนการสอนวิชากริษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
ตอนที่ 3 ความต้องการหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนวิชากริษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
3. ขอความกรุณาให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบตามความคิดเห็นที่เป็นจริงของท่าน เพื่อการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนวิชากริษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ให้มีคุณภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียนต่อไป
4. การนำเสนอสื่อในการวิจัยครั้งนี้ จะนำเสนอในภาพรวม ไม่มีผลกระทบต่อการใช้ข้อมูลของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากริษา แต่อย่างใด

ด้วยความขอบคุณอย่างสูง
ผู้วิจัย นายธนัช ยอดดำเนิน
นิสิตหลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์และพลศึกษา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา

คำชี้แจง กรุณา ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความและเติมค่าในช่องว่างที่กำหนด
ที่ตรงกับสภาพที่เป็นจริงของท่าน

1. เพศ

1) ชาย

2) หญิง

2. อายุ

1) อายุต่ำกว่า 20 ปี

2) อายุ 21 – 30 ปี

3) อายุ 31 – 40 ปี

4) อายุ 41 – 50 ปี

5) อายุ 51 ปีขึ้นไป

3. วุฒิการศึกษา

1) ปริญญาตรี สาขาวิชา.....

2) ปริญญาโท สาขาวิชา.....

3) ปริญญาเอก สาขาวิชา.....

4) อื่นๆ ระบุ.....

4. ตำแหน่งทางวิชาการ

1) อาจารย์

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์

3) รองศาสตราจารย์

4) อื่นๆ ระบุ.....

5. ประสบการณ์ในการสอนวิชาการศึกษา จำนวน..... ปี

ตอนที่ 3 ความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏ

คำชี้แจง กรุณา ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความและเติมค่าในช่องว่างที่กำหนด
ที่ตรงกับสถานการณ์ที่เป็นจริงของท่าน

1. ท่านเคยเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมในการสอนวิชากรีฑาหรือไม่

- 1) เคย ระบุ.....ครั้ง 2) ไม่เคย

2. ท่านมีความต้องการให้มีการจัดอบรมการสอนในรายวิชากรีฑาหรือไม่

- 1) ต้องการ 2) ไม่ต้องการ.

3. ท่านมีความต้องการอบรมหลักสูตรวิชากรีฑาสำหรับอาจารย์ผู้สอนในเนื้อหาดังต่อไปนี้หรือไม่

1) การสร้างแนวคิด และทัศนคติในการสอน	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
2) การสื่อสารเพื่อใช้ในการสอน	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
3) การเขียนแผนการสอนในรายวิชากรีฑา	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
4) เทคนิคการสอนในรายวิชากรีฑา	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
6) การประยุกต์ใช้สื่อการสอน	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
7) การเตรียมความพร้อมในการจัดการเรียนการสอน	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
8) การฝึกปฏิบัติทักษะการสอนวิชากรีฑา	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
8.1) ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬากรีฑา	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
8.2) การฝึกการเตรียมความพร้อมเพื่อการเล่นกรีฑา	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
8.3) การฝึกทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นและ
การเล่นกรีฑาอย่างปลอดภัย	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
8.4) การฝึกทักษะการเดิน และการวิ่ง	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
8.5) การฝึกทักษะการวิ่งข้ามรั้ว และการวิ่งผลัด	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
8.6) การฝึกทักษะการกระโดดไกล	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
8.7) การฝึกทักษะการเขย่งก้าวกระโดด	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
8.8) การฝึกทักษะการทุ่มน้ำหนัก	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ
8.9) การฝึกทักษะการพุ่งแหลน	1) ☐ ต้องการ	2) ☐ ไม่ต้องการ

แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญทางพลศึกษา

เกี่ยวกับสิ่งที่คุณมี สิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนาและแนวทางในการพัฒนาอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา

ข้อมูลทั่วไป

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....ตำแหน่ง.....

วุฒิการศึกษา.....สถานที่ทำงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. เวลา.....น. สถานที่.....

ประเด็นการสัมภาษณ์

1. ด้านองค์ความรู้ในสาขาวิชากรีฑาที่จำเป็นต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา
2. ด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา
3. วัดและประเมินผลการเรียนรู้ทางพลศึกษา
4. ด้านบทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ในการพัฒนาผู้เรียนรายวิชา

กรีฑา

เริ่มสัมภาษณ์

1. แนะนำผู้วิจัย (แนะนำชื่อ – นามสกุล)
2. ชี้แจงเหตุผลและวัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์
3. อธิบายให้ผู้รับการสัมภาษณ์เข้าใจรายละเอียดการสัมภาษณ์
 - 3.1 ขออนุญาตบันทึกเทปและจดบันทึกการสัมภาษณ์
 - 3.2 ขอให้ผู้รับการสัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นได้เต็มที่เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา

หลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏในปัจจุบัน

ประเด็นการสัมภาษณ์

1. ด้านองค์ความรู้ในสาขาวิชาการศึกษาที่จำเป็นต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา

1.1 ท่านคิดว่าองค์ความรู้ของอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาในเรื่องการจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษาเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องได้รับการพัฒนาหรือไม่อย่างไร (ขอให้เรียงลำดับตามความสำคัญก่อนหลัง)

.....

.....

.....

1.2 ท่านคิดว่าอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ควรจะมีแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษาในด้านใด

.....

.....

.....

2. ด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา

2.1 ท่านคิดว่าอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ควรมีองค์ความรู้เรื่องใดบ้าง จึงจะทำให้การจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา ประสบความสำเร็จ (ขอให้เรียงลำดับตามความสำคัญก่อนหลัง)

.....

.....

.....

2.2 ท่านคิดว่าองค์ความรู้ของอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาในเรื่องใดบ้าง ที่เป็นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องได้รับการพัฒนา รวมถึงเรื่องใดที่อาจารย์ผู้สอนยังขาดความรู้หรือองค์ความรู้ในเรื่องการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา (ขอให้เรียงลำดับตามความสำคัญก่อนหลัง)

.....

.....

.....

.....

2.3 ท่านคิดว่าอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ควรจะมีแนวทางในการพัฒนาศักยภาพในการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาในด้านใด

.....

.....

.....

.....

3. วัดและประเมินผลการเรียนรู้ทางพลศึกษา

3.1 ท่านคิดว่าองค์ความรู้ของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑามีปัญหาในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ทางพลศึกษาหรือไม่อย่างไร (ขอให้เรียงลำดับตามความสำคัญก่อนหลัง)

.....

.....

.....

.....

3.2 ท่านคิดว่าอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ควรจะมีแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ทางพลศึกษาในด้านใด

.....

.....

.....

.....

4. ด้านบทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ในการพัฒนาผู้เรียนรายวิชากรีฑา

4.1 ท่านคิดว่าอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑามีปัญหาในเรื่องบทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และความประพฤติหรือไม่อย่างไร

.....

.....

.....

4.2 ท่านคิดว่าอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการีทาควรมีบทบาท จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในการเป็นผู้สอนอย่างไร (ขอให้เรียงลำดับตามความสำคัญก่อนหลัง)

.....

.....

.....

ปิดการสัมภาษณ์

ขอบคุณผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาสละเวลาและให้ข้อมูลที่สำคัญในการสัมภาษณ์

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนที่ 2

1.แบบประเมินความคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา

แบบประเมิน
แบบประเมินคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินหลักสูตรคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

3. ขอความกรุณาให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบตามความคิดเห็นที่เป็นจริงของท่าน เพื่อการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ให้มีคุณภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียนต่อไป

4. การนำเสนอข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ จะนำเสนอในภาพรวม ไม่มีผลกระทบต่อการใช้ข้อมูลของอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา แต่อย่างใด

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างด้านขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

โดยมีเกณฑ์ดังนี้

- 5 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของหลักสูตร อยู่ในระดับ มากที่สุด
- 4 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของหลักสูตรอยู่ในระดับ ค่อนข้างมาก
- 3 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของหลักสูตร อยู่ในระดับ พอใช้
- 2 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของหลักสูตร อยู่ในระดับ ควรปรับปรุง
- 1 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการประเมินสะท้อนถึงคุณภาพของหลักสูตร อยู่ในระดับ ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง

ด้วยความขอบคุณอย่างสูง
ผู้วิจัย นายธนัช ยอดดำเนิน
นิสิตหลักสูตรการศึกษาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ประเด็นการประเมิน	การประเมินผล				
	1	2	3	4	5
1. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกีทามีจุดมุ่งหมายของสอดคล้องกับหลักการและแนวทางการจัดการเรียนการสอน					
2. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกีทามีวัตถุประสงค์สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วย					
3. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกีทามีหน่วยการเรียนรู้ของเนื้อหาครบถ้วนและครอบคลุม					
4. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกีทามีเนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการอ่านเข้าใจง่าย และมีรูปแบบการนำเสนอมีความน่าสนใจ					
5. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกีทามีหน่วยการเรียนรู้ตามโครงสร้างเรียงลำดับได้อย่างเหมาะสม					
6. วิธีการฝึกปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการฝึกอบรมฯ มีความครอบคลุมและเข้าใจง่าย					
7. สื่อที่ใช้ในการฝึกอบรมครอบคลุมและเหมาะสมกับเนื้อหา					
8. วิธีการประเมินในหลักสูตรมีความถูกต้อง เหมาะสม และสามารถประเมินได้จริง					
9. ระยะเวลาการฝึกอบรมเหมาะสมกับหลักสูตร					
10. เอกสารคู่มือประกอบการฝึกอบรมตามหลักสูตรมีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้จริง					
11. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกีทาก่อนเป็นประโยชน์ต่อผู้เข้ารับการอบรม					
13. หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกีทามีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ปฏิบัติจริงได้					
รวม					

“ขอขอบคุณอาจารย์ที่กรุณาเสียสละเวลาตอบแบบประเมินฉบับนี้”

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ชั้นตอนที่ 3

1. แบบทดลองและประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
2. แบบประเมินความพึงพอใจหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

แบบทดลองและประเมินผล
การใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

คำชี้แจง

1. แบบวัดความรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีจำนวน 40 ข้อ
2. ให้พิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อละ 1 คำตอบ และทำเครื่องหมาย X หน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุดลงในกระดาษคำตอบที่แนบมา

1. แผนการสอนหรือโครงการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อใช้ในการปฏิบัติการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่ง เป็นการเตรียมการสอนอย่างเป็นระบบและเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้สอนพัฒนาการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้และจุดหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกี่ยวข้องกับข้อใด

ก. กำหนดการสอน	ข. แผนการสอน
ค. บันทึกการสอน	ง. วิธีสอน

2. การจัดทำแผนการสอนก่อนประโยชน์อย่างไร

- ก. ก่อให้เกิดการวางแผนและการเตรียมการล่วงหน้าเป็นการนำเทคนิควิธีการสอนการเรียนรู้ สื่อ เทคโนโลยีและจิตวิทยาการเรียนการสอนมาผสมผสานประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมต่างๆ
- ข. ส่งเสริมให้ผู้สอนผู้สอนค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรเทคนิคการเรียนการสอน การเลือกใช้สื่อ การวัดผลประเมินผลตลอดจนประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจำเป็น
- ค. เป็นคู่มือการสอนสำหรับผู้สอนผู้สอนและผู้สอนที่สอนแทนนำไปปฏิบัติการสอนอย่างมั่นใจ
- ง. ทุกข้อที่กล่าวมา

3. ในการจัดทำแผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนอกจากความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดทำและเขียนแผนการสอนแล้ว ผู้สอนผู้สอนต้องมีความรู้ในเรื่องใดต่อไปนี้

- ก. แนวคิดหลักการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- ข. เทคนิคการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- ค. การวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
- ง. ถูกทุกข้อ

4. ข้อความต่อไปนี้ เป็นข้อความที่อยู่ในส่วนใดของแผนการจัดการเรียนรู้
1. ลานอเนกประสงค์ หรือโรงฝึกพลศึกษา
 2. ใบความรู้ เรื่อง ความหมาย ความสำคัญ และรูปแบบของการเคลื่อนไหวร่างกาย
 3. ใบงาน เรื่อง ความหมาย ความสำคัญ และรูปแบบของการเคลื่อนไหวร่างกาย
 4. ใบงาน เรื่อง การเคลื่อนไหว
- ก. การวัดและประเมินผล
- ข. จุดประสงค์การเรียนรู้
- ค. สื่อและแหล่งการเรียนรู้
- ง. บันทึกผลหลังการสอน
5. “จุดประสงค์การเรียนรู้” หรือ “จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม” มีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบใดของแผนการจัดการเรียนรู้น้อยที่สุด
- ก. แหล่งการเรียนรู้
 - ข. การวัดและประเมินผล
 - ค. สาระสำคัญ
 - ง. บันทึกหลังการสอน
6. ข้อใดเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา
- ก. ร่างกายสมบูรณ์ แข็งแรง
 - ข. การมีทักษะทางสังคม
 - ค. ความรวดเร็วในการเคลื่อนไหว
 - ง. ทักษะในการตัดสินใจ
7. ข้อใดคือทฤษฎีพื้นฐานของการกระโดดไกล
- ก. การวิ่ง
 - ข. การลอยตัว
 - ค. การลงสู่พื้น
 - ง. ถูกทุกข้อ
8. ข้อใดไม่ใช่ท่าช่วงลอยตัวของการกระโดดไกล
- ก. ท่ากระตุกเหยียด
 - ข. ท่าตีลังกา
 - ค. ท่าเหวี่ยงสะโพก
 - ง. ท่าก้าวขาในอากาศ

9. ผู้ที่สามารถวิ่งกระโดดไกลได้ดี ควรมีคุณสมบัติตามข้อใด
- มีความคล่องตัวสูง รูปร่างใหญ่
 - มีความอดทนของร่างกาย
 - มีการสปริงข้อเท้าที่ดี
 - มีน้ำหนักตัวมาก
10. ขั้นตอนของทักษะการกระโดดไกล ข้อใดสำคัญที่สุด
- การวิ่งเข้ากระโดด
 - การกระโดดขึ้นจากพื้น
 - การลอยตัว
 - การลงสู่พื้น
11. ในการแข่งขันกระโดดไกล จะเริ่มวัดระยะทางจากกระดานเริ่มจนถึงส่วนใดของร่างกายนักกีฬา
- ส่วนก้นของนักกีฬา
 - ส่วนขาของนักกีฬา
 - ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายที่ไกลที่สุดจากกระดานเริ่ม
 - ส่วนมือของนักกีฬา
12. ข้อใดไม่ใช่ทักษะในการแข่งก้าวกระโดด
- การวิ่งซิกแซก
 - การก้าว
 - การกระโดด
 - การเขย่ง
13. จุดประสงค์การวิ่งเข้าหาไม้กระดานเริ่มของเขย่งก้าวกระโดด คือข้อใด
- เพื่อทำให้กระโดดขึ้นจากพื้นได้ด้วยความเร็วที่มากที่สุด
 - เพื่อให้ได้มุมของการกระโดดขึ้น
 - เพื่อให้เกิดความเร็วที่เหมาะสม
 - ถูกทุกข้อ
14. การฝึกยืนเขย่งก้าวกระโดดที่ถูกต้อง คือข้อใด
- ฝึกกระโดดช่วงที่สั้นที่สุด
 - ยืนเท้าซ้ายเขย่งไปข้างหน้าตามช่วงแล้วเดินกลับ
 - ยืนเท้าซ้ายเขย่งไปด้วยเท้าซ้าย แล้วก้าวด้วยเท้าขวาแล้วเดินกลับ
 - ถูกทุกข้อ

- 15 สำหรับนักกีฬาที่เริ่มฝึกหัดการแข่งกั้วกระโดด ควรให้เริ่มวิ่งเข้าหากระดานเริ่มจำนวนกี่กั้ว
- ก. 10 กั้ว
 - ข. 15 กั้ว
 - ค. 20 กั้ว
 - ง. 25 กั้ว
- 16 สิ่งสำคัญที่ต้องระวังการบาดเจ็บที่จะเกิดขึ้นกับนักกีฬามากที่สุด ในการฝึกแข่งกั้วกระโดดคือข้อใด
- ก. การบาดเจ็บบริเวณหัวเข่า
 - ข. การบาดเจ็บบริเวณมือ
 - ค. การบาดเจ็บบริเวณหัวไหล่
 - ง. การบาดเจ็บบริเวณแขน
- 17 ขั้นตอนของการกระโดดสูง ประกอบด้วยอะไรบ้าง
- ก. การวิ่งก่อนการกระโดด
 - ข. การเหยียบที่หมายก่อนการกระโดดขึ้น
 - ค. การลอยข้ามไม้พาด
 - ง. ถูกทุกข้อ
- 18 ข้อใด ไม่ใช่ ท่าทักษะการกระโดดสูง
- ก. แบบทำขึ้นม้า
 - ข. แบบทำขึ้นตรง
 - ค. แบบท่ากรรไกรเฉียง
 - ง. แบบทำขึ้นหลัง
- 19 ในการแข่งขันกระโดดสูง ท่าที่นิยมมากในปัจจุบันคือท่าใด
- ก. แบบทำขึ้นม้า
 - ข. แบบทำขึ้นตรง
 - ค. แบบท่ากรรไกรเฉียง
 - ง. แบบทำขึ้นหลัง
- 20 นักกีฬากระโดดสูงสามารถทำสถิติเป็นสถิติโลกและโอลิมปิกในปัจจุบันด้วยท่าใด
- ก. แบบทำขึ้นม้า
 - ข. แบบทำขึ้นหลัง
 - ค. แบบท่ากรรไกรเฉียง
 - ง. แบบทำขึ้นตรง

21. ข้อใดไม่ใช่คุณสมบัติของนักกีฬากระโดดสูง
- รูปร่างสูง น้ำหนักตัวน้อย
 - มีกล้ามเนื้อขาที่แข็งแรง
 - มีความคล่องตัวสูง
 - มีรูปร่างสูงใหญ่ น้ำหนักตัวมาก
22. ข้อใดไม่ใช่ขั้นตอนและวิธีการทุ่มลูกน้ำหนักต่างๆ
- การถือลูกน้ำหนัก
 - การยืนในท่าเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนที่
 - การวิ่งเพื่อจะขว้างลูกทุ่มน้ำหนัก
 - การเคลื่อนที่ทุ่มลูกน้ำหนัก
23. การถือลูกทุ่มน้ำหนักก่อนทุ่มให้พักไว้ที่ใด
- ชอกคอ
 - อุ้งมือ
 - ไหล่
 - อก
24. ท่าทรงพลัง (Power Position) คือท่าใดก่อนการทุ่มน้ำหนัก
- ท่าเริ่ม
 - ท่าสุดท้ายก่อนทุ่ม
 - ท่าหมุน
 - ถูกทุกข้อ
25. การทุ่มลูกน้ำหนักในท่าถอยหลังทุ่ม (O'Brien) มีทั้งหมดกี่ทักษะ
- 2 ทักษะ
 - 3 ทักษะ
 - 4 ทักษะ
 - 5 ทักษะ
26. ลูกน้ำหนักที่ใช้ในการแข่งขันระดับประชาชนทั่วไป ใช้ขนาดน้ำหนักใด
- ชาย 5.45 กก. , หญิง 4.00 กก.
 - ชาย 5.45 กก. , หญิง 3.65 กก.
 - ชาย 7.26 กก. , หญิง 4.00 กก.
 - ชาย 7.26 กก. , หญิง 3.65 กก.
27. ข้อใดคือคุณสมบัติของนักกีฬาพุ่งแหลน
- มีรูปร่างใหญ่ วิ่งและกระโดดได้ดี
 - แขนยาว นิ้วมือนิ้วยาว มีกำลังดิ่งและวาดแขนได้รวดเร็วและแรงมาก
 - มีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ
 - ความสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อและประสาทเร็วมาก

28. ข้อใดไม่ใช่แบบทักษะในการจับແหลນ

ก. แบบอังกฤษ	ข. แบบฟินนิช
ค. แบบอเมริกัน	ง. แบบฮังกาเรียน

29. ในการจับແหลນที่นิยมกันมากในปัจจุบัน คือการจับแบบใด

ก. แบบอังกฤษ	ข. แบบฟินนิช
ค. แบบอเมริกัน	ง. แบบฮังกาเรียน

30. เทคนิคการฟุ้งແหลນ คือข้อใด

ก. การวิ่ง	ข. การฟุ้ง
ข. การทรงตัว	ง. ถูกทุกข้อ

31. ข้อใดไม่ใช่ทักษะของการขว้างจักร

ก. การเหวี่ยง	ข. การหมุน
ค. การวิ่ง	ง. การขว้าง

32. จุดประสงค์ของการฝึกกลิ้งและโยนจักร คือข้อใด

ก. เพื่อให้สามารถเพิ่มแรงให้กับจักร
ข. เพื่อสามารถปล่อยจักรออกจากฝ่ามือโดยหลุดออกทางนิ้วชี้ได้
ค. เพื่อให้จักรหมุนแบบไซเคิลได้
ง. เพื่อให้ได้ระยะทางที่ไกลขึ้น

33. ข้อใดไม่ใช่คุณสมบัติของนักกีฬาขว้างจักร

ก. มีกล้ามเนื้อขาที่แข็งแรง	ข. มีรูปร่างบาง น้ำหนักตัวน้อย
ค. มีกล้ามเนื้อแขนที่แข็งแรง	ง. มีรูปร่างสูงใหญ่ น้ำหนักตัวมาก

34. ข้อใดกล่าวถูกต้องถึงหลักการวัดผลทางพลศึกษา

ก. สัดส่วนของคะแนนการวัดผลด้านทักษะปฏิบัติจะมีคะแนนที่มากที่สุด
ข. สัดส่วนของคะแนนการวัดผลด้านในแต่ละด้านจะต้องไม่เท่ากัน
ค. สัดส่วนของคะแนนการวัดผลด้านในแต่ละด้านจะต้องเท่ากัน
ง. สัดส่วนของคะแนนการวัดผลด้านเจตคติจะมีคะแนนน้อยที่สุด

35. ข้อใดไม่ใช่จุดมุ่งหมายของการวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา
- เพื่อให้คะแนนผลการเรียนหรือให้เกรด
 - เพื่อจำแนกความแตกต่างทางความสามารถของนักเรียน
 - เพื่อศึกษาพัฒนาการของผู้เรียนระหว่างการเรียนในแต่ละช่วง
 - เพื่อพิจารณาคุณภาพการเรียนสำหรับนักเรียนที่มีทักษะสูงเทียบเท่ากับนักกีฬา
36. สัดส่วนของคะแนนการวัดผลทางการศึกษาระหว่างกลางเทอมกับปลายเทอมข้อใดถูกต้องกับระยะเวลาเรียนแต่ละช่วงเท่ากับ 8 สัปดาห์
ก. 50 : 50	ข. 60 : 40
ค. 70 : 30	ง. 80 : 20
37. ข้อใดเป็นการประเมินผลพลศึกษาที่เรียกว่าการประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic Assessment)
- เด็กชายแดงยิงประตูในกีฬาบาสเกตบอลตรงเส้นโทษลงประตู 4 ครั้งใน 5 ครั้ง
 - เด็กชายดำเลี้ยงลูกฟุตบอลซ้อมหลักได้ 20 หลักในเวลา 15 วินาที
 - เด็กชายเอ ประเมินความสามารถตัวเอง โดยประเมินคะแนนระดับ ดี จากการประเมิน 5 ระดับ(ดีมาก ดี พอใช้ อ่อน อ่อนมาก)
 - เด็กชายตุ้มสอบข้อเขียนวิชาพลศึกษาได้ 25 คะแนน จาก 30 คะแนน
38. การวัดประเมินผลทางพลศึกษาในข้อใดถูกต้องน้อยที่สุด
- ผู้สอนผู้สอนจะใช้ข้อสอบมาตรฐานที่มีผู้ทำไว้แล้วมาใช้อย่างเดียว
 - ผู้สอนและนักเรียนพร้อมกันกำหนดตัวบ่งชี้พฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมที่จะใช้ประเมินผลให้คะแนน
 - ผู้สอนควรใช้วิธีการให้นักเรียนสอบข้อเขียนด้านเจตคติมากกว่าการสังเกตพฤติกรรม
 - ผู้สอนควรใช้วิธีการประเมินผลร่วมกับนักเรียนประเมินตนเองด้วย
39. ข้อใดเข้าใจถูกต้อง เกี่ยวกับสัดส่วนคะแนนการวัดผลทางพลศึกษา 80 : 20
- 80 คือคะแนนด้านสมรรถภาพทางกายกับทักษะปฏิบัติ
 - 20 คือคะแนนด้านความรู้ความเข้าใจ
 - 80 คือคะแนนทุกด้านยกเว้นด้านความรู้ความเข้าใจ
 - 80 และ 20 คือคะแนนที่ต้องมีคะแนนทุกๆด้าน ด้านละเท่าๆกัน

40. ข้อใดไม่ใช่ปัญหาของการวัดผลและประเมินผลทางการศึกษา

- ก. การวัดสมรรถนะในแต่ละด้านจะต้องวัดแบบองค์รวม คือ วัดครบทุกด้านและแต่ละด้านต้องสำคัญเท่าๆ กัน
- ข. นักเรียนที่เป็นนักกีฬา มักจะได้คะแนนสูงกว่านักเรียนที่มีทักษะไม่ดี
- ค. ผู้สอนมักใช้วิธีการจัดการเรียนรู้สลับกับการวัดผลไม่เช่นนั้นจะสอบทักษะที่ฟ้าที่สอนได้ไม่ครบ
- ง. ผู้สอนมักใช้เวลาในการสอบมากเกินไปจนต้องให้นักเรียนมาสอบนอกเวลา

เฉลย									
1.ก	2.ง	3.ง	4.ค	5.ก	6.ก	7.ง	8.ข	9.ค	10.ข
11.ค	12.ก	13.ค	14.ง	15.ค	16.ก	17.ง	18.ข	19.ง	20.ข
21.ง	22.ค	23.ก	24.ข	25.ค	26.ค	27.ข	28.ก	29.ค	30.ง
31.ค	32.ข	33.ข	34.ค	35.ง	36.ก	37.ก	38.ค	39.ง	40.ก

แบบประเมินความพึงพอใจ

หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจหลักสูตรอบรมผู้ฝึกสอนรายวิชาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
2. แบบสอบถามฉบับนี้ ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 4 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความพึงพอใจหลักสูตรอบรมผู้ฝึกสอนรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
 - ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
3. ขอความกรุณาให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบตามความคิดเห็นที่เป็นจริงของท่าน เพื่อการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ให้มีคุณภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียนต่อไป
4. การนำเสนอข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ จะนำเสนอในภาพรวม ไม่มีผลกระทบต่อการใช้ข้อมูลของอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา แต่อย่างใด

ด้วยความขอบคุณอย่างสูง

ผู้วิจัย นายธนัช ยอดดำเนิน

นิสิตหลักสูตรการศึกษาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาประเมินด้านซ้ายมือและ ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างด้านขวามือที่ตรง กับระดับความพึงพอใจของท่าน โดยมีเกณฑ์ดังนี้

- 5 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	1	2	3	4	5
1. เนื้อหาวิชาหลักสูตร					
1) มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการเรียนการสอนรายวิชากริธา					
2) มีความสอดคล้องกับภาระหน้าที่ที่ดำเนินการจริง					
3) สามารถตอบสนองกับความต้องการของท่านได้มากเพียงใด					
4) เนื้อหาครบถ้วนและครอบคลุมกับหลักสูตรที่กำหนด					
5) เนื้อหาเกี่ยวกับการวางแผนการสอน และการฝึกซ้อมกีฬาที่มีความเหมาะสม					
6) การจัดลำดับความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชาที่สอนอย่างเหมาะสม					
2. เนื้อหาการสอน					
2.1 กระโดดไกลและเขย่งก้าวกระโดด					
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนกระโดดไกลและเขย่งก้าวกระโดด					
2.2 กระโดดสูง					
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนกระโดดสูง					
2) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนกระโดดสูงภาคทฤษฎี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร					
3) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนกระโดดสูงภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร					
4) การให้ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้จิตวิทยาในการสอนกระโดดสูงเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหา					
5) เนื้อหาการกำหนดแนวทางในการประเมินผลการเรียนกระโดดสูงของผู้เรียน					

(ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	1	2	3	4	5
2.3 ทุ่มน้ำหนัก					
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนทุ่มน้ำหนัก					
2) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนทุ่มน้ำหนักภาคทฤษฎี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร					
3) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนทุ่มน้ำหนักภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร					
4) การให้ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้จิตวิทยาในการสอนทุ่มน้ำหนักเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหา					
5) เนื้อหาการกำหนดแนวทางในการประเมินผลการเรียนช่วงจักรของผู้เรียน					
2.4 ขว้างจักร					
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนพุงแหลน					
2) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนขว้างจักรภาคทฤษฎี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร					
3) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนขว้างจักรภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร					
4) การให้ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้จิตวิทยาในการสอนขว้างจักรเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหา					
5) เนื้อหาการกำหนดแนวทางในการประเมินผลการเรียนช่วงจักรของผู้เรียน					
2.5 พุงแหลน					
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนพุงแหลน					
2) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนพุงแหลน ภาคทฤษฎี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร					
3) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนพุงแหลน ภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร					
4) การให้ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้จิตวิทยาในการสอนพุงแหลน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหา					
5) เนื้อหาการกำหนดแนวทางในการประเมินผลการเรียนพุงแหลนของผู้เรียน					

(ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	1	2	3	4	5
2.5 การวางแผนการฝึกซ้อม					
1) วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนเรื่องการวางแผนการฝึกซ้อม					
2) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนการวางแผนการฝึกซ้อมภาคทฤษฎี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร					
3) วิธีการสอน และเทคนิคการสอนการวางแผนการฝึกซ้อมภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร					
4) การให้ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้จิตวิทยาในการสอนการวางแผนการฝึกซ้อมเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหา					
5) เนื้อหาการกำหนดแนวทางในการประเมินผลการเรียนเรื่องการวางแผนการฝึกซ้อมของผู้เรียน					
3. ความรู้ ความเข้าใจในการฝึกอบรม					
3.1 ท่านคิดว่าได้รับความรู้ ความเข้าใจเพิ่มขึ้นเพียงใด					
3.2 ท่านคิดว่าความรู้ ความเข้าใจที่ได้รับจากการอบรม จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานของท่านได้มากเพียงใด					

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

“ขอขอบคุณอาจารย์ที่กรุณาเสียสละเวลาตอบแบบประเมินฉบับนี้”

ภาคผนวก ง

หลักสูตรการฝึกอบรมผู้สอนวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

หลักสูตรการฝึกอบรมผู้สอนวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

1. หลักการ

ผู้สอนผู้สอนเป็นผู้ที่มีความสำคัญยิ่งในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษาวิชาชีพเครื่องมือที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะถ่ายทอดให้นักศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจในการศึกษาเล่าเรียน การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาเป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนเนื่องจากเป็นพื้นฐานวิชาของการเคลื่อนไหวร่างกาย และการนำไปใช้ในการพัฒนาศักยภาพและสุขภาพของตนเองได้เป็นอย่างดี

2. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร กำหนดดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาต่อไปนี้

- 1.1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีกา
- 1.2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา
- 1.3 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชากรีกา
- 1.4 บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน

2. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีทักษะการปฏิบัติในเรื่องต่อไปนี้

- 2.1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีกา
- 2.2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา
- 2.3 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนทางพลศึกษา

3. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีเจตคติที่ดีในเรื่องบทบาทหน้าที่และจรรยาบรรณของอาจารย์ผู้สอน

3. โครงสร้างของหลักสูตร

โครงสร้างพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบไปด้วยหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วย ประกอบด้วย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีกา เวลา 3.0 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกา เวลา 9.0 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนทางพลศึกษา เวลา 3.0 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 บทบาทหน้าที่และจรรยาบรรณของอาจารย์ เวลา 1.0 ชั่วโมง

รวมระยะเวลา 16.0 ชั่วโมง

4. วิธีการฝึกอบรมและกิจกรรม

ดำเนินการฝึกอบรมในห้องอบรม โดยวิธีการฝึกอบรมภาคทฤษฎีใช้แบบการบรรยาย และการฝึกปฏิบัติกิจกรรมตามแผนการฝึกอบรมที่กำหนด มีระยะเวลา 2 วัน (16 ชั่วโมง)

5. สื่อประกอบการฝึกอบรม

5.1 เอกสารประกอบการอบรม

5.2 คอมพิวเตอร์ พร้อมเครื่องวีดิโอโปรเจคเตอร์ (VDO Projector) โดยใช้โปรแกรม Power point ประกอบการบรรยาย

5.3 ใบเนื้อหา/ใบงาน/แบบทดสอบ

6. การวัดและประเมินผลหลักสูตร

8.1 ประเมินด้านความรู้

8.2 ประเมินด้านทักษะ

8.3 ประเมินด้านเจตคติ

7. คุณสมบัติของผู้เข้ารับการอบรม

เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

8. ระยะเวลาในการฝึกอบรม

หลักสูตรได้กำหนดระยะเวลาในการฝึกอบรม จำนวน 2 วัน

9. จำนวนผู้เข้าอบรม

จำนวนผู้เข้ารับการอบรม ครั้งละไม่เกิน 20 คน

10. กำหนดการฝึกอบรม

วันที่	เวลา	เนื้อหา	นาที	
1	08.00 -08.30	ลงทะเบียน/พิธีเปิด		
	08.30-09.00	ทดสอบก่อน	30	
	09.00-09.45	หลักการและแนวคิดในการการเขียนแผนการจัดการเรียนการสอน	30	
	09.45 -10.30	การฝึกปฏิบัติการเขียนแผนการจัดการเรียนการสอน	30	
	10.30-10.45	พักรับประทานอาหารว่าง	15	
	10.45-11.30	องค์ประกอบ กระบวนการ และเทคนิคจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา	30	
	11.30-12.00	การจัดเตรียมอุปกรณ์และสื่อการสอน	30	
	12.00-13.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน	60	
	13.00-15.00	เทคนิคการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา - กระโดดไกล - เขย่งก้าวกระโดด - กระโดดสูง	120	
	15.00-15.10	พักรับประทานอาหารว่าง	10	
	15.10-18.00	เทคนิคการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา - กระโดดไกล - เขย่งก้าวกระโดด - กระโดดสูง	150	
			รวม	480

(ต่อ)

วันที่	เวลา	เนื้อหา	นาที
2	08.00 -08.30	ลงทะเบียน/พิธีเปิด	
	08.30-10.30	เทคนิคการจัดการเรียนการสอนรายวิชา กรีฑา - ขว้างจักร - ทุ่มน้ำหนัก - ฟุ่งเหล็ก	120
	10.30-10.45	พักรับประทานอาหารว่าง	15
	10.30-12.00	เทคนิคการจัดการเรียนการสอนรายวิชา กรีฑา - ขว้างจักร - ทุ่มน้ำหนัก - ฟุ่งเหล็ก	150
	12.00-13.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน	60
	13.00-13.45	การประเมินผลทางผลศึกษาการวัดผล ผลศึกษาตามสภาพความเป็นจริง	30
	13.45-15.15	การฝึกปฏิบัติการวัดประเมินผลการจัดการ เรียนการสอน	30
	15.15-15.30	บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณและคุณลักษณะ ที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน	30
	16.30-17.30	พักรับประทานอาหารว่าง	30
	17.30-18.00	ทดสอบวัดผลหลังอบรม	60
	18.00-18.30	พิธีปิดการอบรม	480

คู่มือ

หลักสูตรฝึกอบรม
 อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา
 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

นายธนัช ยอดดำเนิน

หลักสูตรการศึกษาศุขวิทย์บัณฑิต (กศ.ด.) สาขาสุขศึกษาและพลศึกษา
 คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คู่มือ หลักสูตรการฝึกอบรมผู้สอนวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

คำนำ

คู่มือหลักสูตรการฝึกอบรมผู้สอนวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏฉบับนี้ ผู้วิจัยในฐานะ อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา และนิสิตปริญญาเอก หลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต (กศ.ด.) สาขา สุขศึกษาและพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้จัดทำขึ้นใช้เป็นคู่มือในการจัดอบรมฝึกสอนกรีกาให้กับอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกาของมหาวิทยาลัยราชภัฏได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้การดำเนินการจัดทำคู่มือเล่มนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยและได้ทำการสังเคราะห์ข้อมูล ซึ่งได้รับความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ด้านการเป็นผู้ฝึกสอนกรีกาเป็นผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย ซึ่งทำให้ได้คู่มือหลักสูตรการฝึกอบรมผู้สอนวิชากรีกา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏฉบับนี้

ขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการจัดทำคู่มือผู้ฝึกสอนกรีกาเล่มนี้จนสำเร็จลุล่วงด้วยดีและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคู่มือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมพัฒนาบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏให้สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนศักยภาพเพิ่มขึ้นต่อไปได้

นายณัฏช ยอดดำเนิน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง : การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากริษา

สิ่งที่มุ่งหวัง/วัตถุประสงค์

ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ

1. อธิบาย/อภิปราย ความสัมพันธ์เชื่อมโยงและแนวทางในการจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากริษาในประเด็นต่างๆ ต่อไปนี้ได้อย่างถูกต้อง
2. วิเคราะห์ สภาพปัญหาการกริษาจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากริษาเมื่อกำหนดสถานการณ์ตัวอย่างได้อย่างเหมาะสม
3. นำเสนอวิธีการกริษาจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากริษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์โดยใช้ทักษะในการเขียนแผนการเรียนรู้พลศึกษาได้อย่างเหมาะสม

กิจกรรมการอบรม

1. บรรยายโดยวิทยากร
2. อภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เข้าอบรมกับวิทยากร
3. การฝึกปฏิบัติในกิจกรรม
 - 3.1 การวิเคราะห์แผนการเรียนการสอนรายวิชากริษา
 - 3.2 การปรับปรุงและแก้ไขแผนการเรียนการสอนรายวิชากริษา ให้เหมาะสมถูกต้องตามหลักวิชาการ
4. การนำเสนอผลการปฏิบัติงาน
5. การให้ข้อเสนอแนะจากวิทยากร

วิธีการฝึกอบรม

1. วิทยากรซักถามปัญหาเรื่องกริษาจัดทำแผนกริษาจัดการเรียนการสอนรายวิชากริษา โดยให้ผู้เข้าอบรมอภิปราย และวิทยากรสรุปแนวความคิด
2. วิทยากรบรรยาย เรื่องหลักการและองค์ประกอบและกระบวนการกริษาจัดทำแผนกริษาจัดการเรียนการสอนรายวิชากริษา (20 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (10 นาที)
3. วิทยากรบรรยาย เรื่องกริษาออกแบบ และการเขียนแผนกริษาจัดการเรียนการสอนรายวิชากริษา (30 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (10 นาที)

4. ดำเนินการแบ่งกลุ่มผู้เข้ารับการอบรม โดยมอบหมายงานฝึกปฏิบัติจริงเกี่ยวกับการออกแบบและเขียนแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา โดยลงมือปฏิบัติการตามกิจกรรม ซึ่งมีผู้ช่วยวิทยากรให้คำแนะนำประจำกลุ่ม (60 นาที)

6. ดำเนินการนำเสนอผลการฝึกปฏิบัติ โดยให้แต่ละกลุ่มนำเสนอที่ละกลุ่มและวิทยากรจะให้คำแนะนำหลังจากนำเสนอครบทุกกลุ่ม (40 นาที)

7. วิทยากรร่วมกับผู้เข้าอบรมสรุปองค์ความรู้ในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา (10 นาที)

สาระสำคัญ

การจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญที่ผู้สอนต้องทำความเข้าใจซึ่งประกอบไปด้วยมิติใหม่ของการจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา การบริหารชั้นเรียน การเตรียมอุปกรณ์และสื่อการสอน ในขณะเดียวกันต้องใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติทั้งนี้เพื่อให้ผู้เข้าอบรมมีความรู้ มีทักษะและเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษา

สื่อที่ใช้ในการอบรม

1. ใบกิจกรรม
2. Power point
3. เอกสารประกอบการอบรม
4. อุปกรณ์สำนักงาน เช่น กระดาษฟลิปชาร์ต ปากกาเคมี เป็นต้น

แนวทางการประเมิน

1. การทดสอบความรู้
2. การประเมินผลงานจากกิจกรรม
3. การประเมินผลการนำเสนอ

เนื้อหาการจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา

ความหมาย

แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับผู้สอนในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผู้สอนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของการจัดการศึกษาของหลักสูตรที่กำหนดไว้ ผู้สอนจะต้องหากกลยุทธ์และวิธีการในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ครบถ้วนตามองค์ประกอบสำคัญว่าจัดทำแผนอย่างไร เพื่อใคร มีเทคนิคและวิธีการอย่างไร ผลที่ได้รับจะเป็นอย่างไร ดังนั้นแผนการจัดการเรียนรู้จึงเปรียบเสมือนเป้าหมายความสำเร็จที่ผู้สอนคาดหวังไว้

ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

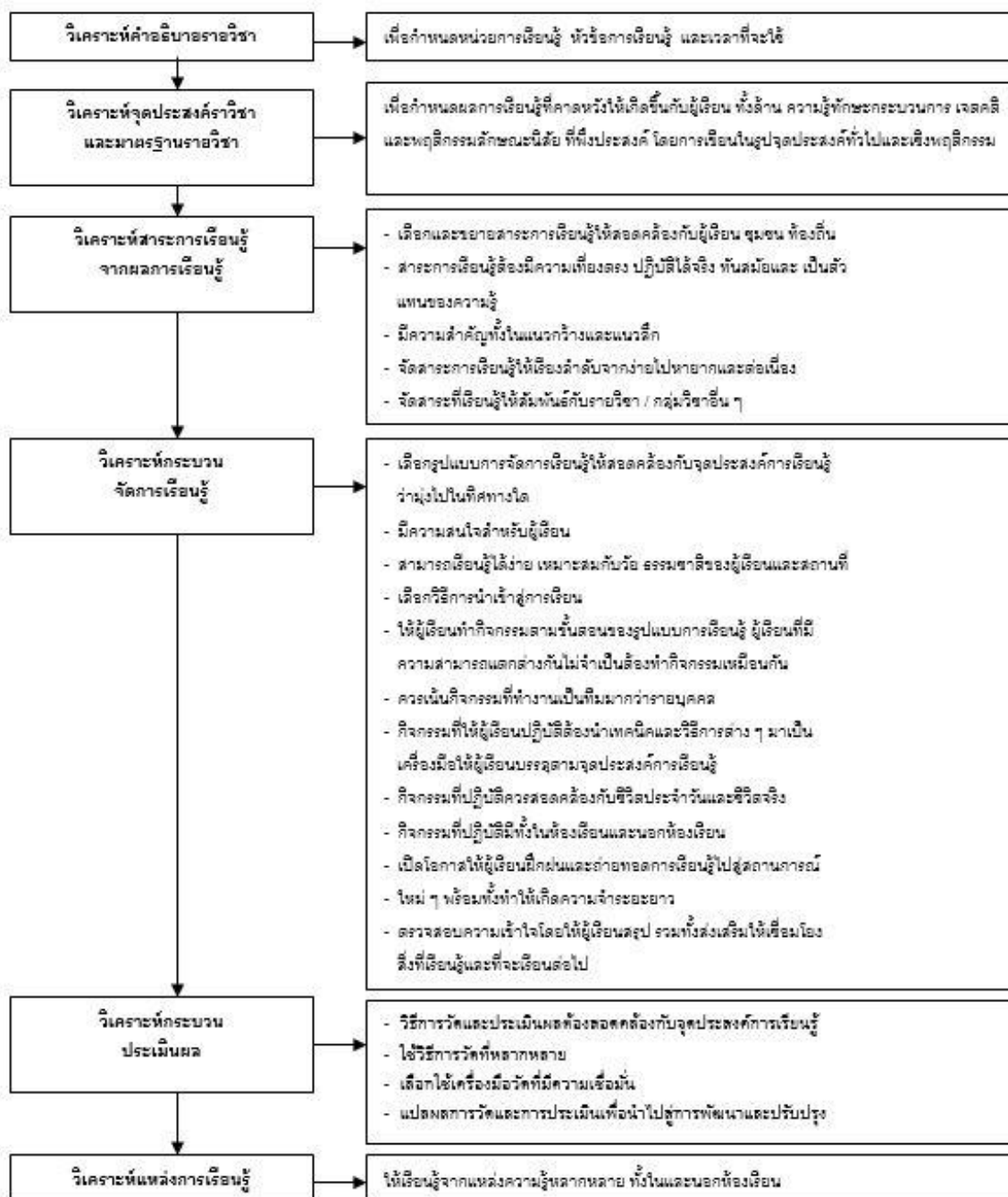
1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา เพื่อประโยชน์ในการกำหนดหน่วยการเรียนรู้และรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้
2. วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชาและมาตรฐานรายวิชา เพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ / กระบวนการ เจตคติและค่านิยม
3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น รวมทั้งวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน
4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ (กิจกรรมการเรียนรู้) โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

องค์ประกอบสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ อย่างน้อยต้องมีดังต่อไปนี้

1. สาระสำคัญ
2. จุดประสงค์การเรียนรู้
3. สาระการเรียนรู้
4. กิจกรรมการเรียนรู้

5. สื่อ / อุปกรณ์ / แหล่งการเรียนรู้
6. การวัดและประเมินผล
7. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

แผนภูมิ แสดงลำดับการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้
 สักแปลงจาก : กรมวิชาการการ , อ้างอิงในเอกสารกรม ใจเที่ยง , 2548

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ควรมีดังนี้

1. มีความละเอียด ชัดเจน มีหัวข้อและส่วนประกอบต่างๆ ครอบคลุมตามศาสตร์ของการสอนโดยสามารถตอบคำถามต่อไปนี้

1.1 สอนอะไร (หน่วย หัวเรื่อง ความคิดรวบยอดหรือสาระสำคัญ)

1.2 เพื่อจุดประสงค์อะไร (จุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งควรเขียนเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม)

1.3 ด้วยสาระอะไร (เนื้อหา / โครงร่างเนื้อหา)

1.4 ใช้วิธีการใด (กิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ)

1.5 ใช้เครื่องมืออะไร (วัสดุอุปกรณ์ สื่อและแหล่งการเรียนรู้)

1.6 ทราบได้อย่างไรว่าประสบความสำเร็จ (การวัดผลและประเมินผล)

2. แผนการจัดการเรียนรู้สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

3. ส่วนประกอบต่างๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องสัมพันธ์เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน เช่น

3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมสาระ / เนื้อหา และเป็นจุดที่พัฒนาผู้เรียนในด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการและเจตคติ

3.2 กิจกรรมการเรียนรู้ ควรสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา / สาระ

3.3 วัสดุอุปกรณ์ สื่อ และแหล่งการเรียนรู้ ควรสอดคล้องสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนรู้

3.4 การวัดผลและประเมินผล ควรสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีต้องเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนี้

1. มีการวิเคราะห์หลักสูตร จัดทำตารางวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา หรือวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ จัดทำหน่วยการเรียนรู้ และจัดทำกำหนดการสอนหรือโครงการสอน

2. มีการวิเคราะห์ผู้เรียน โดยการจัดกลุ่มผู้เรียนตามความรู้ ความสามารถ ความสนใจ และความถนัด แล้วนำไปเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามศักยภาพของผู้เรียนเพื่อเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

3. มีการกำหนดเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ศักยภาพของผู้เรียน และความต้องการของท้องถิ่น รวมทั้งการบูรณาการระหว่างวิชา

4. มีการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน มีการบูรณาการ เน้นการคิด (ทักษะการคิด ลักษณะการคิด และกระบวนการคิด) การฝึกทักษะ การปฏิบัติจริง และการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

5. มีการกำหนดสื่อ / นวัตกรรม/แหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง กิจกรรมการเรียนรู้ วัสดุและความสามารถของผู้เรียน และให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือก จัดหาและจัดทำสื่อ/แหล่งการเรียนรู้

6. มีการกำหนดการวัดผลและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและกิจกรรมการเรียนรู้ มีการวัดผลตามสภาพจริง ให้ครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ

7. มีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น เน้นคุณธรรม จริยธรรม และมีการบูรณาการตามความเหมาะสม

8. มีความสมบูรณ์ถูกต้อง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาด้านความรู้ ทักษะและเจตคติ

รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้สามารถเขียนได้ทั้งแบบความเรียงและแบบตาราง โดยมี ส่วนประกอบสำคัญดังนี้

ส่วนที่ 1 ส่วนนำ ประกอบด้วยรายละเอียดทั่วไป ได้แก่ ชื่อหลักสูตร ประเภทวิชา สาขาวิชา รหัสวิชา ชื่อวิชา หน่วยกิต จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ จุดประสงค์รายวิชา มาตรฐานรายวิชา และคำอธิบายรายวิชา

ส่วนที่ 2 โครงสร้างการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย ตารางวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา และการกำหนดหน่วยการเรียนรู้และเวลาที่ใช้

ส่วนที่ 3 แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ/อุปกรณ์/แหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และบันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ใบช่วยสอน

ใบช่วยสอน (Instruction Sheet) คือ สื่อประเภทสิ่งพิมพ์เฉพาะเรื่องที่ช่วยสอนหรือใช้เสริมให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ได้แก่

1. ใบความรู้ (Information Sheet) คือ ประเภทสิ่งพิมพ์เฉพาะเรื่องที่จะช่วยหรือใช้เสริมให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ได้แก่
2. ใบงาน (Job Sheet) เอกสารที่ระบุชนิดของงาน ซึ่งจะต้องนำไปปฏิบัติตามรูปแบบที่กำหนด โดยมีลำดับขั้นตอนการปฏิบัติงานไว้อย่างชัดเจน ส่วนใหญ่จะใช้กับการปฏิบัติงานด้านวิชาชีพ ส่วนการปฏิบัติงานทางด้านวิชาการอาจใช้ใบกิจกรรม (Activity Sheet)
3. ใบปฏิบัติงาน (Operation Sheet) เอกสารที่ให้รายละเอียดในขั้นตอนหนึ่งของการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน
4. ใบมอบหมายงาน (Assignment Sheet) เอกสารที่มอบหมายงานให้ผู้เรียนปฏิบัติ หรือค้นคว้าเพิ่มเติม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่.....

รายวิชา.....ชื่อวิชา.....
 มหาวิทยาลัย.....ชั้นปี.....ภาคเรียนที่.....ปีการศึกษา.....
 หน่วยที่.....เรื่อง.....เวลา.....ชม./คาบ.
 แผนการสอนเรื่อง.....ผู้สอน.....
 วันที่สอน: วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ.....

1. มาตรฐานการเรียนรู้

.....

2. ตัวชี้วัด

.....

3. สาระสำคัญ (ความเรียง)

.....

4. จุดประสงค์รายวิชา (เป็นข้อๆ ครอบคลุม 3 ด้าน ไม่ควรเกิน 8 ข้อ)

1.

2.

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1.

2.

6. คุณลักษณะที่พึงประสงค์

1.

2.

7. สาระการเรียนรู้ (เนื้อหา รายละเอียดที่ใช้สอนในคาบนั้นๆ)

8. กิจกรรมการเรียนรู้ (เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้วย วิธีการสอน เทคนิคการสอน กระบวนการสอน
 ที่หลากหลายเหมาะสมกับรายวิชา ควรบูรณาการเศรษฐกิจพอเพียงแผนใดแผนหนึ่งด้วย)

.....

.....

.....

9. สื่อและแหล่งการเรียนรู้ (สื่อสิ่งพิมพ์ นวัตกรรม สื่อไฮเทคต้นและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย
เหมาะสมกับเรื่องนั้นๆ ในส่วนนี้ใช้เป็นผลงานวิชาการได้ เช่น ผลงานวิชาการคือ เอกสาร
ประกอบการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย ใบความรู้, แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน-หน่วยเรียน-
แบบฝึกหัด-แบบฝึก, เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน-หน่วยเรียน-แบบฝึกหัด-แบบฝึก)

10. การวัดผลประเมินผล

จุดประสงค์	ชิ้นงาน/ ภาระงาน	วิธีการประเมิน	เครื่องมือการ ประเมิน	ผู้ประเมิน	เกณฑ์ ประเมิน
แยกเป็นแต่ ละด้าน (ตาม จุดประสงค์ที่ ได้ตั้งไว้)	ใบงาน/ แบบฝึกหัด/ การนำเสนอ/ การทดลอง ฯลฯ	ตรวจใบงาน/ สังเกต พฤติกรรม/ให้ คะแนน	แบบประเมินใบงาน/ แบบประเมิน พฤติกรรม	ผู้สอน/ นักเรียน / วิทยากร	ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80/ ระดับ 2

11. กิจกรรมเสนอแนะ/งานที่มอบหมาย

11.1 กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

11.2 งานที่มอบหมาย

.....

.....

.....

12. เอกสารอ้างอิง/บรรณานุกรม (ตามระเบียบวิธีใช้แนวทางของสถาบันใดก็ได้)

.....

.....

.....

13. บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้ (เป็นรายห้อง/กลุ่ม และเป็นรายครั้ง แยกแผ่นจากข้อ 8)

13.1 ผลการจัดการเรียนรู้ (คิดเป็นเปอร์เซ็นต์)

.....ให้บันทึกตามจุดประสงค์และข้อค้นพบ.....

13.2 ปัญหาและอุปสรรค

.....ปัญหาที่พบระหว่างการเรียนการสอน ทั้งภาพรวมและรายบุคคล.....

13.3 การแก้ไข

.....เป็นการแก้ปัญหาที่พบ ณ การเรียนการสอนคานั้น ๆ

13.4 ผลการแก้ไข

.....ผลจากการแก้ปัญหาในข้อ 14.3 พฤติกรรมนักเรียนเปลี่ยนแปลงอย่างไร...

13.5 แนวทางแก้ไข

.....แนวทางสำหรับแก้ปัญหาและป้องกันเพื่อไม่ให้เกิดปัญหานั้น ๆ อีก

ลงชื่อ.....ผู้สอนผู้สอน

ใบความรู้ที่

รหัสวิชา.....ชื่อวิชา..... (....) สอนครั้งที่.....

หน่วยที่.....ชื่อหน่วย..... เวลาชม.

สัปดาห์ที่.....ชื่อเรื่อง..... เวลา.....นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

สาระการเรียนรู้/เนื้อหา

1.
- 1.1
- 1.2
- 1.2.1
- 1).....
2.

<p>อาจมีรูปภาพ ประกอบเนื้อหา</p>

แบบฝึกหัด / คำถาม / ปัญหา

.....

.....

.....

.....

เอกสารอ้างอิง / เอกสารค้นคว้าเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ใบงานที่

รหัสวิชา.....ชื่อวิชา..... (....) สอนครั้งที่.....

หน่วยที่.....ชื่อหน่วย..... เวลา ...ชม.

สัปดาห์ที่.....ชื่องาน..... เวลา.....นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

.....

วัสดุ/อุปกรณ์

.....

ลำดับขั้นตอนการปฏิบัติงาน

ขั้นที่ 1

ขั้นที่ 2

ขั้นที่ 3

<p>อาจมีรูปภาพประกอบ ข้อควรระวัง ข้อเสนอแนะ</p>
--

การประเมินผล

.....

เอกสารอ้างอิง / เอกสารค้นคว้าเพิ่มเติม

.....

ใบกิจกรรมที่

รหัสวิชา.....ชื่อวิชา..... (....) สอนครั้งที่.....

หน่วยที่.....ชื่อหน่วย..... เวลา...ชม.

สัปดาห์ที่.....ชื่อกิจกรรม..... เวลา.....นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

วัสดุ/อุปกรณ์

.....

.....

.....

.....

.....

คำสั่ง

1.
2.
3.

<p>อาจมีรูปภาพประกอบ ข้อความระวาง ข้อเสนอแนะ</p>
--

การประเมินผล

.....

.....

.....

.....

ข้อแนะนำในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้	ข้อแนะนำการเขียน
1. ชื่อหน่วยการเรียนรู้/หัวข้อเรื่อง	เขียนให้ชัดเจน กะทัดรัด เหมาะสมครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้และเวลาที่กำหนด
2. สาระสำคัญ	เขียนให้กะทัดรัด เป็นหัวข้อย่อยหรือความเรียงก็ได้ แต่ต้องสอดคล้องกับชื่อหน่วย/หัวข้อเรื่อง เน้นให้รู้ว่าจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับอะไรและเรื่องนั้นสำคัญอย่างไร
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	กำหนดสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยให้ครอบคลุมหัวข้อเรื่อง เน้นพฤติกรรมและจิตพิสัย โดยเขียนเป็นข้อ ๆ เรียงตามลำดับ แบ่งเป็นจุดประสงค์ทั่วไปและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
4. สาระการเรียนรู้	กำหนดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ เวลา ระดับความรู้ของผู้เรียน จึงเรียงลำดับอย่างเหมาะสมจากง่ายไปหายาก โดยเขียนเน้นเฉพาะประเด็นที่สำคัญ (รายละเอียดอยู่ในใบความรู้)
5. กิจกรรมการเรียนรู้	ระบุกิจกรรมที่เลือกตามบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน โดยเขียนให้ชัดเจนในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนรู้ และเหมาะสมกับเวลา หากมีหลายกิจกรรมต้องเป็นกิจกรรมต่อเนื่องตามลำดับที่ต้องการให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้
6. สื่อการเรียนรู้	กำหนดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ และเวลา โดยทั่วไปจะแบ่งเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ (เอกสาร ตำรา ใบช่วยสอน) และสื่อโสตทัศน
7. การวัดประเมินผล	ต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์และเวลา โดยกำหนดจำนวนครั้ง วิธีวัดและวิธีประเมินผลให้ชัดเจน ซึ่งโดยทั่วไปแบ่งเป็นการประเมินภาคทฤษฎี (ประเมินด้านพุทธิพิสัยและจิตพิสัย) และการประเมินภาคปฏิบัติ (ประเมินด้านทักษะพิสัย) รวมทั้งต้องกำหนดเครื่องมือที่ใช้วัดและเกณฑ์การประเมินให้ชัดเจน

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้	ข้อเสนอแนะการเขียน
8. งานมอบหมาย / กิจกรรมเสนอแนะ	กำหนดให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ โดยอาจเป็นงานที่ทำนอกเวลาเพื่อเสริมความรู้ความเข้าใจทักษะและประสบการณ์ หรือสิ่งที่ต้องเตรียมล่วงหน้า จึงต้องกำหนดเวลาส่งงานและเกณฑ์การให้คะแนนด้วย
9. เอกสารอ้างอิงหรือบรรณานุกรม	เขียนตามแบบที่นิยมรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์
10. บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้	ระบุถึงข้อดี ข้อด้อย ปัญหาอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้ และแนวทางแก้ไข

ใบกิจกรรมที่ 4
การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

คำสั่ง

1. ให้แบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ตามความสมัครใจ
2. ร่วมกันศึกษาและวิเคราะห์ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ตัวอย่าง แล้วสรุปตามประเด็นต่อไปนี้

ต่อไปนี้

จุดเด่น	
จุดที่ควรปรับปรุง	
ข้อคิดที่ได้	

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

คำถามเกี่ยวกับเป้าหมายของหลักสูตร

เป้าหมายทางเนื้อหา <ul style="list-style-type: none"> • เราจะได้เรียนอะไร • เราจะได้อะไร • เราอยากทำอะไร 	เป้าหมายทางทักษะ <ul style="list-style-type: none"> • เราจะสามารถทำอะไรได้ • เราอยากทำอะไรได้
เป้าหมายทางจิตพิสัย <ul style="list-style-type: none"> • เราจะเชื่ออะไร • เราจะรู้สึกอย่างไร • เราอยากจะทำอะไร 	เป้าหมายทางกระบวนการ <ul style="list-style-type: none"> • เราจะเรียนรู้ด้วยวิธีการใด • เราจะฝึกฝนให้เกิดความชำนาญได้อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวโน้มที่เปลี่ยนไปในการพัฒนาหลักสูตร

สอน	เรียน
ปัจจัยป้อนเข้า	ผลลัพธ์
การเรียนรู้ในสถานศึกษา	การเรียนรู้ตลอดชีวิต
การรวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลาง	การกระจายอำนาจ
การวัดหมวดหมู่ในการเรียน	การบูรณาการเรียนรู้อะเนาะ
การเรียนรู้ที่เน้น ความจำ	การเรียนรู้ที่เน้นการทำไปใช้
หลักสูตรคือเนื้อหาสาระ	หลักสูตรคือกระบวนการ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การเขียนแผนการสอน

- เป้าหมาย
- วัตถุประสงค์
- พื้นฐานที่จำเป็น
- วัสดุอุปกรณ์
- คำอธิบายแผนการเรียน
- ขั้นตอนการเรียนการสอน
- กิจกรรมต่อเนื่อง
- การวัดและประเมินผล

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

พุทธิพิสัย (Cognitive Domain)	ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)	จิตพิสัย (Affective Domain)
ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ การประเมินค่า	การยอมรับ การตอบสนอง ให้คุณค่า การจัดการ สร้างจนเป็นคุณลักษณะ	การเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวพื้นฐาน ความสามารถในการรับรู้ ความสามารถทางกาย การเคลื่อนไหวอย่างมีทักษะ

.....

.....

.....

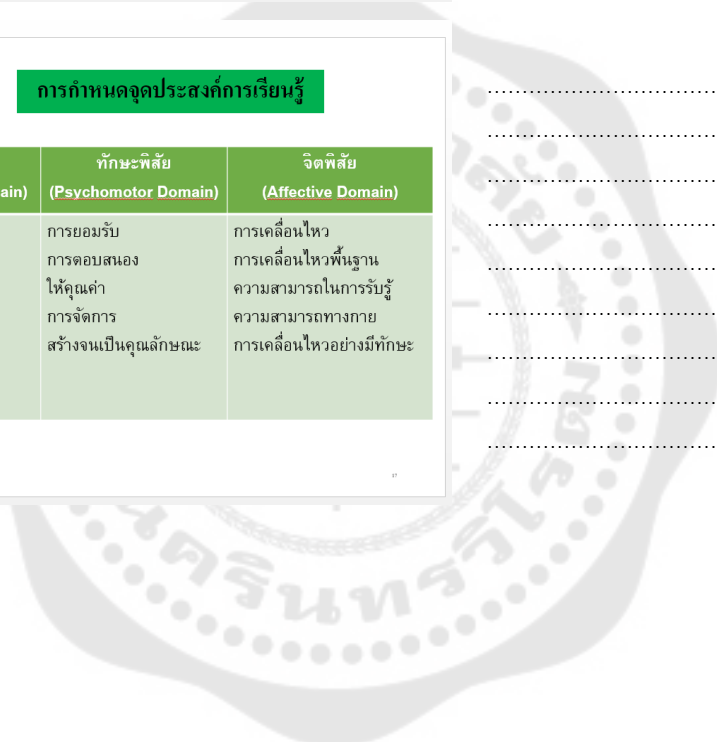
.....

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินทักษะ
หลักสูตรหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา

ชื่อ - นามสกุล.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านมีความคิดเห็นว่าสอดคล้องกับการพิจารณาของท่าน

ซึ่งแบบประเมินทักษะเชิงปฏิบัติกำหนดแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ประเมินเอกสารประกอบกิจกรรมทักษะเชิงปฏิบัติการ โดยกำหนดให้

3	คะแนน	หมายถึง ดี
2	คะแนน	หมายถึง พอใช้
1	คะแนน	หมายถึง ปรับปรุง

ส่วนที่ 2 ประเมินการนำเสนอผลงานจากการประกอบกิจกรรมทักษะเชิงปฏิบัติการ

ส่วนที่ 1 การประเมินเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ (10 คะแนน)

รายการ	ผลการพิจารณา			เกณฑ์การพิจารณา
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)	
1. ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ ทำเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ ได้อย่างถูกต้อง				ดี = ทำได้ถูกต้องมากกว่า 80 % พอใช้ = ทำได้ถูกต้อง 50-80 % ปรับปรุง = ทำได้ถูกต้องน้อยกว่า 50 %
2. ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ ทำเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ แต่แต่ละส่วนครบถ้วนสมบูรณ์				ดี = ทำอย่างครบถ้วน พอใช้ = ทำได้มากกว่าครึ่งของทั้งหมด ปรับปรุง = ทำได้น้อยกว่าครึ่งของทั้งหมด
3. เข้ารับการอบรมสามารถทำ เอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ ได้ ด้วยตนเอง				ดี = ทำด้วยตนเองทั้งหมด พอใช้ = ทำด้วยตนเองและขอความช่วยเหลือ จากเพื่อนเพียงบางส่วน ปรับปรุง = ขอความช่วยเหลือจากเพื่อน มากกว่าครึ่งของทั้งหมด
4. เข้ารับการอบรมสามารถ ทำ เอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ ได้ ทันต่อเวลาที่กำหนดไว้				1 คะแนน = เสร็จทันในเวลาที่กำหนด 0 คะแนน = เสร็จไม่ทันในเวลาที่กำหนด
รวมคะแนน				

ส่วนที่ 2 ประเมินงานและการนำเสนอผลงาน (20 คะแนน)

รายการ	ผลการพิจารณา			เกณฑ์การพิจารณา
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)	
1. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีรายละเอียดของเนื้อหาถูกต้อง				ดี = เนื้อหาถูกต้องมากกว่า 80 % พอใช้ = เนื้อหาถูกต้องมากกว่า 50-80 % ปรับปรุง = เนื้อหาถูกต้องน้อยกว่า 50-80 %
2. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีรายละเอียดของเนื้อหาครบถ้วนทุกองค์ประกอบ				ดี = เนื้อหาครบถ้วน พอใช้ = เนื้อหาไม่ครบขาดเพียงบางส่วน ปรับปรุง = เนื้อหาไม่ครบเกินกว่าครึ่งของเนื้อหาทั้งหมด
3. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีการสอดแทรกหลักการ/ทฤษฎี/ความคิดสร้างสรรค์อย่างเหมาะสม				ดี = มีการสอดแทรกได้อย่างเหมาะสม พอใช้ = มีการสอดแทรก ปรับปรุง = ไม่มีการสอดแทรก
4. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมสามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง				ดี = สามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง พอใช้ = สามารถนำไปใช้ได้แต่ต้องมีการปรับเนื้อหาบางส่วนให้เหมาะสมมากขึ้น ปรับปรุง = ไม่แนะนำนำไปใช้ในสถานการณ์จริง
5. การตอบคำถาม/ข้อสงสัย, ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ มีหลักการและชัดเจน				ดี = ตอบคำถามได้ถูกต้องตรงประเด็นและชัดเจน พอใช้ = ตอบคำถามได้ดี ปรับปรุง = ตอบคำถามไม่ได้เท่าที่ควร
6. วิธีการนำเสนอของผู้เข้ารับการอบรม				ดี = การนำเสนอน่าสนใจมากหรือมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนออย่างชัดเจน พอใช้ = การนำเสนอที่น่าสนใจหรือมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอเล็กน้อย ปรับปรุง = การนำเสนอไม่ชวนให้สนใจหรือไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอ
7. ผู้เข้ารับการอบรมมีทักษะในการใช้ภาษาสื่อสาร				2 คะแนน = ใช้ภาษาได้ดีถูกต้อง ไม่ติดขัด กระชับง่ายต่อการทำความเข้าใจ นำเสนอมีความมั่นใจ 1 คะแนน = ใช้ภาษาได้ไม่ค่อยดีนัก ติดขัดอยู่สม่ำเสมอ ไม่มีความมั่นใจในการนำเสนอ
รวมคะแนน				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง : การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา

สิ่งที่มุ่งหวัง/วัตถุประสงค์

ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ

1. ความสัมพันธ์เชื่อมโยงและแนวทางในการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาในประเด็นต่างๆ ต่อไปนี้ได้อย่างถูกต้อง

1.1 อธิบาย/อภิปรายหลักการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ รายวิชากรีฑา

1.2 อธิบาย/อภิปรายองค์ประกอบ กระบวนการ และเทคนิคจัดการเรียนการสอน รายวิชากรีฑา

1.3 อธิบาย/อภิปรายการจัดเตรียมอุปกรณ์และสื่อการสอน

1.4 อธิบาย/อภิปรายเทคนิคการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ รายวิชากรีฑา

5. ปฏิบัติจริงเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาภาคปฏิบัติ

6. อธิบาย/อภิปรายการบริหารชั้นเรียน

2. วิเคราะห์ สภาพปัญหาการจัดการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาเมื่อกำหนด

สถานการณ์ตัวอย่างได้อย่างเหมาะสม

3. นำเสนอวิธีการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาให้เหมาะสมกับสถานการณ์โดยใช้ทักษะในการเขียนแผนการเรียนรู้พลศึกษาได้อย่างเหมาะสม

กิจกรรมการอบรม

1. บรรยายโดยวิทยากร

2. อภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เข้าอบรมกับวิทยากร

3. การฝึกปฏิบัติในกิจกรรม

3.1 การวิเคราะห์แผนการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา

3.2 การปรับปรุงและแก้ไขแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา ให้เหมาะสม

ถูกต้องตามหลักวิชาการ

4. การนำเสนอผลการปฏิบัติงาน

5. การให้ข้อเสนอแนะจากวิทยากร

วิธีการฝึกอบรม

1. วิทยากรซักถามปัญหาเรื่องจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีกทำให้ผู้เข้าอบรม 1. วิทยากรซักถามปัญหาเรื่องจัดการเรียนรู้รายวิชากรีกทำให้ผู้เข้าอบรมอภิปราย และวิทยากรสรุปแนวความคิด (20 นาที)
2. วิทยากรบรรยาย หลักการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติรายวิชากรีก (30 นาที)
3. วิทยากรบรรยาย เรื่ององค์ประกอบ กระบวนการ และเทคนิคจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีก (30 นาที)
4. วิทยากรบรรยายเรื่องการจัดเตรียมอุปกรณ์และสื่อการสอน (30 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (10 นาที)
5. วิทยากรบรรยายเรื่องเทคนิคการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติรายวิชากรีก (30 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (10 นาที)
6. ผู้เข้ารับการอบรมทำการฝึกปฏิบัติจริงเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีกภาคปฏิบัติ โดยลงมือปฏิบัติการตามกิจกรรม (540 นาที)
7. วิทยากรบรรยาย เรื่องการบริหารชั้นเรียน (30 นาที)
8. วิทยากรร่วมกับผู้เข้าอบรมสรุปองค์ความรู้ในเรื่องการจัดการเรียนรายวิชากรีก (20 นาที)

สาระสำคัญ

การจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญที่ผู้สอนต้องทำความเข้าใจซึ่งประกอบไปด้วยมิติใหม่ของการจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชากรีก การบริหารชั้นเรียน การจัดเตรียมอุปกรณ์และสื่อการสอน ในขณะที่เดียวกันต้องใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติทั้งนี้เพื่อให้ผู้เข้าอบรมมีความรู้ มีทักษะและเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษา

สื่อที่ใช้ในการอบรม

1. ใบกิจกรรม
2. Power point
3. เอกสารประกอบการอบรม
4. อุปกรณ์สำนักงาน เช่น กระดาษฟลิปชาร์ต ปากกาเคมี เป็นต้น

แนวทางการประเมิน

1. การทดสอบความรู้
2. การประเมินผลงานจากกิจกรรม
3. การประเมินผลการนำเสนอ

เนื้อหาการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา

กระโดดไกล (Long jump)

เนื้อหา

1. คุณสมบัติของนักกีฬากระโดดไกล
2. ทักษะการกระโดดไกล
3. การกระโดดไกลทำต่างๆ
 - 3.1 กระตุกเหยียด (SAILED STYLE)
 - 3.2 เขวี้ยงสะโพก (HIP SWING)
 - 3.3 ก้าวขาในอากาศ (HITCH KICK OR RUNNING IN THE AIR)
4. เทคนิคการกระโดดไกล
5. การหาจุดที่หมายในการกระโดดไกล (CHECK MARK)
6. กติกาการแข่งขันกระโดดไกล

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายถึงคุณสมบัติของนักกีฬากระโดดไกลได้
2. อธิบายทักษะของท่ากระโดดไกลได้
3. สาธิตวิธีการกระโดดไกลทำต่าง ๆ ได้
4. อธิบายเทคนิคการกระโดดไกลได้
5. อธิบายการหาจุดที่หมายได้
6. อธิบายกติกาการแข่งขันกระโดดไกลได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

- 1.1 ผู้เรียนกลุ่มที่เป็นเวรประจำสัปดาห์จัดชั้นเรียนและเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ โดยมีอาจารย์เป็นที่ปรึกษา

- 1.2 ผู้เรียน หัวหน้าแต่ละกลุ่มตรวจจำนวนผู้มาเรียนแล้วแจ้งอาจารย์ทราบ
- 1.3 ทดสอบก่อนเรียน
- 1.4 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มระดมความคิด และส่งตัวแทนมาอธิบายให้เพื่อนฟังตามหัวข้อดังนี้
 - 1.4.1 กลุ่มที่ 1 เรื่องทักษะการกระโดดไกล
 - 1.4.2 กลุ่มที่ 2 เรื่องกระโดดไกลท่ากระตุกเหยียด
 - 1.4.3 กลุ่มที่ 3 กระโดดไกลท่าเหวี่ยงสะโพก
 - 1.4.4 กลุ่มที่ 4 กระโดดไกลท่าก้าวขาในอากาศ
- 1.5 ผู้เรียนอบอุ่นร่างกายโดยการวิ่งรอบสนาม 2 รอบ

สื่อการสอน

1. เอกสารประกอบการสอนวิชาการกีฬา
2. เครื่องโปรเจคเตอร์
3. ภาพทักษะการกระโดดไกลท่าต่าง ๆ

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของผู้เรียน
2. สังเกตการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน
3. การทำแบบฝึกหัดท้ายบท

การเข้าสู่บทเรียน

คุณสมบัติของนักกีฬาประเภทกระโดดไกล

ชัยสิทธิ์ สุริยจันทร์ และคณะ (2525 : 170 – 181) ได้รวบรวมคุณสมบัติของนักกีฬาประเภทกระโดดไกลไว้ดังนี้

1. วิ่งได้เร็วในการวิ่งระยะสั้นได้ดี การวิ่งได้เร็วก่อนกระโดดย่อมเป็นแรงเบื้องต้นที่จะช่วยให้ช่วงระยะเวลาของการลอยตัวในอากาศได้สูงและนาน การที่ร่างกายลอยตัวอยู่ในอากาศได้นานย่อมมีส่วนช่วยให้มีความไกลเพิ่มขึ้น
2. มีสปริงข้อเท้าดี สปริงข้อเท้ามีส่วนให้การวิ่ง การกระโดดได้ดี แรงผลักดันและข้อเท้าที่ส่งตัวขึ้นจากพื้นลอยตัวไปข้างหน้าอย่างแรง ทำให้มีช่วงการลอยตัวในอากาศนานเมื่อผสมกับการวิ่งด้วยความเร็ว จะทำให้ได้ระยะความไกลของการกระโดดมากขึ้น
3. มีน้ำหนักตัวสมดุลกับสัดส่วน การวิ่งก็ดี การกระโดดก็ดี ย่อมอาศัยแรงส่งจากเท้าและกำลังขาทั้งสอง หากน้ำหนักตัวมากย่อมเท่ากับเพิ่มภาระให้แก่เท้า และขาทั้งสองต้องแบกน้ำหนัก

ความอึดอ้ายเนื่องซ้ำจึงเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว การวิ่งและการกระโดดคนที่น้ำหนักตัวน้อยกว่าจะได้เปรียบเทียบกับคนหนึ่งที่มีน้ำหนักตัวมากกว่า ดังนั้น คนที่มีน้ำหนักตัวน้อยย่อมลอยตัวขึ้นจากพื้นได้ดีกว่าคนที่น้ำหนักตัวมาก

4. มีสมรรถภาพร่างกายที่ดี เช่น มีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อส่วนแขนขาและท้อง เป็นต้น ตลอดจนมีช่วงแขนและขายาว

5. การทำงานของกล้ามเนื้อกับระบบประสาท มีความสัมพันธ์กับนักกรีฑาบางคนวิ่งได้เร็วสปริงข้อเท้าดี แต่ไม่สามารถกระโดดได้ไกล ทั้งนี้เพราะระบบทำงานของร่างกายขาดความสัมพันธ์กันระหว่างประสาทกับกล้ามเนื้อ จึงไม่สามารถบังคับให้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเคลื่อนไหวอย่างนิ่มนวลและถูกต้อง ตามจังหวะที่ต้องการขณะที่ลอยตัวในระยะเวลาอันสั้นได้ แต่ถ้าหากการทำงานของกล้ามเนื้อและประสาท มีความสัมพันธ์กันดี ย่อมมีส่วนช่วยในการกระโดดได้ไกลมากขึ้น

6. มีสมาธิและความมั่นใจสูง ซึ่งมีผลต่อการแข่งขันมาก

ขวัญชัย เซาว์สุขโข และปรีดา รอดโพธิ์ทอง (2516 : 195 – 196) ได้เขียนถึงคุณสมบัติของนักกีฬาประเภทกระโดดไกล ไว้ดังนี้

1. น้ำหนักตัวน้อย เพราะการวิ่งก็ดี การกระโดดขึ้นก็ดี ย่อมอาศัยแรงส่งจากเท้าและกำลังขาทั้งสอง ดังนั้น หากน้ำหนักตัวมากย่อมเท่ากับเพิ่มภาระให้แก่เท้า และขาทั้งสองที่จะต้องแบก ทำให้กำลังส่วนหนึ่งใน 4 ถูกแบ่งออกไปใช้งานในหน้าที่แบบน้ำหนัก ความอึดอ้ายเนื่องซ้ำจะเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว ในด้านการลอยตัวก็เช่นกัน คนที่น้ำหนักน้อยย่อมลอยตัวขึ้นจากพื้นได้ดีกว่าคนที่น้ำหนักตัวมาก ด้วยสัมพันธ์ของการวิ่งและกระโดดนี้เอง คนที่น้ำหนักตัวน้อยกว่าจะได้เปรียบคนที่น้ำหนักตัวมาก

2. วิ่งได้เร็ว การวิ่งได้เร็วก่อนกระโดดย่อมเป็นแรงเบื้องต้น ที่จะช่วยให้ระยะเวลาของการลอยตัวสูง ๆ และนานกว่า จากการที่สามารถลอยตัวอยู่ได้นานกว่านี้เอง ย่อมมีส่วนช่วยให้ได้ความไกลเพิ่มขึ้น

ทักษะการกระโดดไกล

ไอ เอ เอ เอฟ (IAAF) (1990) ได้แยกขั้นตอนของทักษะและวิธีการฝึกทักษะการกระโดดไกลจากแบบฝึกง่าย ๆ ของแต่ละทักษะดังนี้

1. การวิ่งเข้าหาไม้กระดานเริ่มก่อนการกระโดด (APPROACH) มีความสำคัญอันดับ 2

2. การเหยียบที่หมายเพื่อการกระโดดขึ้นจากพื้น (TAKE OFF) มีความสำคัญอันดับ 1
3. การลอยตัว (FLIGHT) มีความสำคัญอันดับ 2 เหมือนกับการวิ่งเข้าหาไม้กระดานเริ่ม
4. การลงสู่พื้น (LANDING) มีความสำคัญอันดับ 3

ขั้นตอนของทักษะการกระโดดไกล

ไอ เอ เอ เอฟ (IAAF) (1990) ได้แยกขั้นตอนของทักษะและวิธีการฝึกทักษะการกระโดดไกลแบบฝึกง่ายๆของแต่ละทักษะดังนี้

1. การวิ่งเข้าหาไม้กระดานเริ่มก่อนการกระโดด (APPROACH)
2. การเหยียบที่หมายเพื่อการกระโดดขึ้นจากพื้น (TAKE OFF)
3. การลอยตัว (FLIGHT)
4. การลงสู่พื้น (Landing)

1. ขั้นตอนการวิ่งเข้าหาไม้กระดานเริ่มก่อนการกระโดด (APPROACH)

จุดประสงค์ : เพื่อให้เกิดความเร็วที่เหมาะสม

ไอ เอ เอ เอฟ (IAAF) (1990) ได้เขียนถึงการวิ่งเข้าหาไม้กระดานก่อนกระโดด ไว้ดังนี้ ลักษณะการวิ่งเข้าหาไม้กระดานเริ่มนั้นจะใช้ความเร็วเกือบเต็มที่ ลักษณะลำตัวจะตั้งตรงมากกว่าวิ่งระยะสั้น เข่ายกสูง และพยายามรักษาระดับของจุดศูนย์ถ่วงของร่างกายให้เคลื่อนที่ขนานไปกับพื้นจนก้าวสุดท้ายขึ้นจากพื้นกระดานเริ่มตลอดแนว การเคลื่อนที่ของจุดศูนย์ถ่วงลงเล็กน้อยด้วยการลดความยาวของก้าวสุดท้ายประมาณ 18-21 cm และย่อเข่าลงเตรียมกระโดดขึ้นจากพื้น

จำนวนการก้าวของการวิ่งเข้ากระโดดอยู่ระหว่าง 10 ก้าว สำหรับผู้เริ่มต้นหัดใหม่ จนถึง 20 ก้าวหรืออาจจะมากกว่าสำหรับนักกระโดดแนวหน้า ค่อย ๆ เร่งความเร็วอย่างต่อเนื่องจนถึงระดับความเร็วที่เหมาะสมที่จุดกระโดด เขาจะสูงกว่าการวิ่งระยะสั้นเล็กน้อย

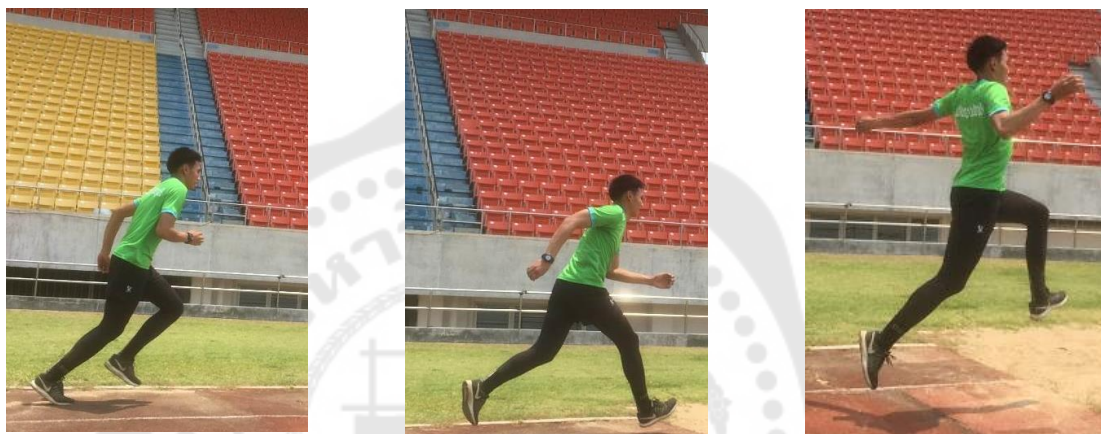
2. การเหยียบที่หมายเพื่อกระโดดขึ้นจากพื้น (TAKE OFF)

จุดประสงค์ : เพื่อทำให้กระโดดขึ้นจากพื้นได้ด้วยความเร็วที่มากที่สุด และสูญเสียความเร็วแนวราบให้น้อยที่สุด

เกอร์ฮาร์ ซิมลินสกี (1983: 213 ถึง 233) ได้อธิบายถึงวิธีการกระโดดขึ้นจากพื้นของการกระโดดไกลคือ การลงเท้าบนกระดานเริ่มจะลงในลักษณะเป็นฝ่าเท้า ลำตัวในลักษณะที่เท้าเริ่มสัมผัสกับพื้นไม้กระดานเริ่มตรงกับไม้กระดานแล้ว ในจุดนี้ก็จะเริ่มยกตัวขึ้นโดยจุดศูนย์ถ่วง

ของลำตัวเริ่มเคลื่อนที่ผ่านเท้าที่ใช้ในการกระโดดนั้นข้างอเล็กน้อย ต่อจากนั้นนำตัวก็จะเริ่มเคลื่อนที่ไปข้างหน้าในลักษณะยืดตัวขึ้นไป โดยมีมุมของการลอยตัวประมาณ 18-21 องศา

ลำตัวยืดตรง แอ่นหน้าอกเล็กน้อย ศีรษะตรงหรือเงยหน้าเล็กน้อย สายตามองตรงไปข้างหน้า ตะปบเท้าอย่างรวดเร็วและมีพลังด้วยสั้นเท้า - ปลายเท้า เวลาของการกระโดดต้องน้อยที่สุด เข่าของขาข้างที่ใช้กระโดดต้องงอเล็กน้อยที่สุดในจังหวะสุดท้ายของการกระโดดขึ้นจากพื้น ข้อเท้า เข่า และสะโพกจะเหยียดสุด

ภาพประกอบ 14 แสดงการกระโดดขึ้นจากพื้น (Take off)

3. การลอยตัวในอากาศ (FLIGHT)

จุดประสงค์ : เพื่อเตรียมความพร้อมให้ลงสู่พื้นอย่างมีประสิทธิภาพ
การกระโดดไกลท่าต่างๆ

1) การกระโดดไกลท่ากระตุกเหยียด (Sailed Style)

จุดประสงค์ : เพื่อเตรียมความพร้อมให้ลงสู่พื้นอย่างมีประสิทธิภาพ

ไอ เอ เอ เอฟ (IAAF) (1990) ได้รวบรวมวิธีการกระโดดในท่านี้ คือการกระโดดท่านี้เป็นวิธีการกระโดดแบบพื้นฐานสำหรับฝึกเด็กใหม่ๆ เมื่อทำซ้ำ (คนถนัดกระโดดเท้าซ้าย) สัมผัสบนไม้กระดานแล้วให้ยกลำตัวเอนไปข้างหน้า 76 ถึง 80 องศา เมื่อลำตัวเริ่มถ่านไม้กระดานเพิ่มขึ้นไปข้างหน้าให้ดึงเข้าของเท้าขวาขึ้นบนมาในลักษณะข้างอและเหยียดไปข้างหน้า เมื่อทำซ้ำที่ใช้ในการกระโดดขึ้นจากพื้นแล้วให้ดึงขึ้นมาข้างหน้าในลักษณะรวบรวมคู่กับเท้าหน้า ส่วนแขนทั้งสองอยู่ในลักษณะเอียงไปด้านหลังสัมผัสกับขา ซึ่งทั้งสองนี้จะช่วยในการส่งแรงและการทรงตัวด้วย

ภาพประกอบ 15 แสดงการลอยตัวท่ากระตุกเหยียด (Sailed Style)

2) การกระโดดไกลท่าเหวี่ยงสะโพก (HIP SWING)

จุดประสงค์ : เพื่อเตรียมความพร้อมให้ลงสู่พื้นอย่างมีประสิทธิภาพ

วอเตอร์ฮิลลิก และฮานส์ฮอตโต ครอยล์ (1993 : 42-43) ได้อธิบายถึงการกระโดดไกลในการเหวี่ยงสะโพกว่า การกระโดดไกลท่านี้จะใช้แรงส่งจากการวิ่งผสมกับการเหวี่ยงตัวในอากาศ วิธีการกระโดดในท่านี้จะเริ่มกระโดดขึ้นจากพื้นแล้วแขนทั้งสองข้างจะเหวี่ยงไปด้านหน้าจนผ่านขึ้นไปข้างบนทั้งสองข้างจึงจะช่วยให้การลอยตัวได้ดีขึ้น อีกทั้งเป็นการช่วยในการทรงตัวในขณะที่ลอยตัวอยู่ในอากาศในขณะลำตัวเริ่มลอยขึ้นไปนั้น ขาทั้งสองข้างจะเหวี่ยงไปด้านหลัง เช่นกัน โดยให้ลำตัวอยู่ในลักษณะการแตกตัวยืดออกขึ้นใช้กับกระโดดไปโหม่งบอลในอากาศ

ภาพประกอบ 16 แสดงการลอยตัวท่าเหวี่ยงสะโพก

3) การกระโดดไกลถ้าก้าวขาในอากาศ (running in the air)

จุดประสงค์ : เพื่อเตรียมความพร้อมให้ลงสู่พื้นอย่างมีประสิทธิภาพ

กอร์ฮาร์ท ซโมลินสกี (1983: 237-241) ได้อธิบายขั้นตอนการกระโดดในท่าก้าวขาในอากาศ โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือหลังจากที่ใช้เท้าขวาเริ่มสัมผัสไม้กระดานเริ่มแล้วให้ก้าวเท้าซ้ายเหวี่ยงนำขึ้นไปข้างหน้าเป็นก้าวแรกในลักษณะก้าวเหยียบเหมือนกับก้าววิ่ง หลังจากนั้นเท้าที่ใช้ในการกระโดดขึ้นจากพื้นเริ่มก้าวเหวี่ยงตามขึ้นไปกับขาซ้ายเป็นจังหวะที่ 2 และในจังหวะที่ 3 เป็น ใช้ในการก้าวขาให้ก้าวเท้าซ้ายมารวมชิดพร้อมที่จะลงสู่พื้น การเหวี่ยงขาทั้งสองข้างจุดหมุนจะอยู่บริเวณข้อต่อสะโพก ส่วนแขนทั้งสองข้างก็จะช่วยเบี่ยงรักษาความสมดุลในการเคลื่อนที่ในอากาศ

ภาพประกอบ 17 แสดงการลอยตัวท่าก้าวขาในอากาศ

4. การลงสู่พื้น (Landing)

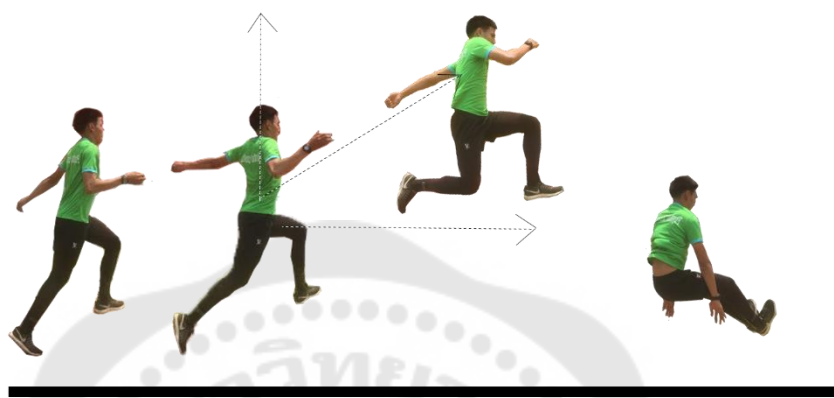
จุดประสงค์ : เพื่อให้สูญเสียความไกลน้อยที่สุด

เริ่มเหยียดขาทั้งสองไปข้างหน้าให้มากที่สุด โดยมีการพับเข่าและก้มตัวไปด้วย แขนทั้งสองข้างช่วยการทรงตัว หลังจากสัมผัสพื้นแล้วให้เริ่มงอเข่าทั้งสอง เพื่อเป็นการช่วยให้น้ำหนักตัวที่ลงมากกระทบกับพื้นผ่านเท้าทั้งสองข้างไป

ภาพประกอบ 18 แสดงการลงพื้น

ลักษณะการกระโดดลอยจากพื้น ควรให้จุดศูนย์ถ่วงของร่างกายสูงขึ้น เพื่อมุมจะได้สูงและไกลขึ้น

ภาพประกอบ 19 แสดงทิศทางการกระโดดลอยตัวขึ้น

เทคนิคการฝึกกระโดดไกล (LONG JUMP TECHNIQUE)

การกระโดดไกล แบ่งออกเป็น 4 ช่วงคือ

1. การวิ่งเข้าหากะดานเริ่ม
2. การกระโดดขึ้นจากพื้น (เหยียดกระดูกเริ่ม)
3. การลอยตัวในอากาศ
4. การลงสู่พื้น

ช่วงการลอยตัวในอากาศ มี 3 ท่า คือ

1. ท่าเหวี่ยงสะโพก
2. ท่ากระตุกเหยียด
3. ท่าก้าวขาในอากาศ

ภาพประกอบ 21 แสดงการกระโดดไกล

การหาจุดที่หมายในการกระโดดไกล (CHECK MARK)

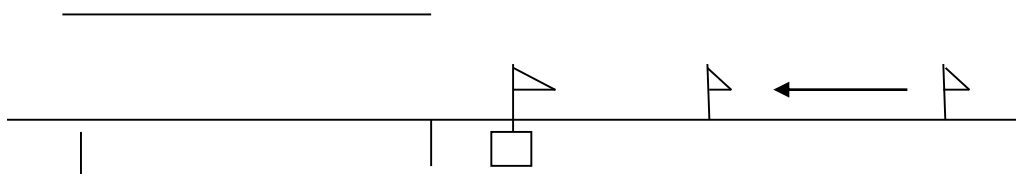
ชัยสิทธิ์ สุริยจันทร์ และคณะ (2525 : 170 – 181) ได้เขียนถึงหลักการหาจุดที่หมายในการวิ่งกระโดดไกลดังนี้ ในการวิ่งกระโดดไกลนักกีฬาจะใช้ระยะทางในการวิ่งประมาณ 30-40 เมตร เพราะฉะนั้นเพื่อความแน่ใจในการวิ่งเข้าหาไม้กระดานเริ่มให้ได้อย่างแม่นยำ และแน่นอน นักกีฬาคควรมีจุดที่หมายในการออกวิ่ง (CHECK MARK) ในการออกวิ่งได้ 2 จุด ดังนี้

จุดหมายที่ 1 อยู่จุดเริ่มต้นในการออกวิ่ง

จุดหมายที่ 2 อยู่จุดกึ่งกลางทางวิ่งห่างจากกระดานเริ่มกระโดด

จุดหมายที่ 1 อยู่บริเวณจุดเริ่มต้นออกวิ่ง การวางจุดนี้จะต้องดูว่านักกีฬาที่จะวิ่งนั้นมีความสามารถวิ่งตลอดระยะทางจนถึงกระดานเริ่มได้หรือไม่ นักกีฬาบางคนไม่มีความแข็งแรงพอก็อาจลดระยะทางวิ่งลง

จุดหมายที่ 2 วางไว้ตรงจุดที่เหลือระยะทางการวิ่งเข้าหาไม้กระดานเริ่ม 8 - 10 ก้าว สุดท้ายเพื่อที่จะสร้างความมั่นใจให้นักกีฬาว่า ระยะทางที่เหลือจากจุดหมายที่ 2 ถึงไม้กระดานเริ่มนั้นพอดีและยังเป็นจุดที่ทำให้นักกีฬารู้ว่าช่วงที่ 2 เป็นช่วงที่ต้องเร่งความเร็ว

ภาพประกอบ 22 แสดงการวางจุดที่หมาย

ที่มา : ชัยสิทธิ์ สุริยจันทร์ และคณะ. 2525.

เขย่งก้าวกระโดด (TRIPLE JUMP)

เนื้อหา

1. คุณสมบัติของนักกีฬาเขย่งก้าวกระโดด
2. การอบอุ่นร่างกายและฝึกกำลัง สำหรับเขย่งก้าวกระโดด
3. ทักษะการเขย่งก้าวกระโดด
4. เทคนิคการ เขย่งก้าวกระโดด
5. กติกาการแข่งขัน เขย่งก้าวกระโดด

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายคุณสมบัติของนักกีฬาเขย่งก้าวกระโดดได้
2. อธิบายการอบอุ่นร่างกายและการฝึกกำลังเพื่อการเขย่งก้าวกระโดดได้
3. อธิบายทักษะการเขย่งก้าวกระโดด ได้
4. สาธิตการเขย่งก้าวกระโดดได้
5. อธิบายกติกาการแข่งขันการเขย่งก้าวกระโดดได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

1.1 ผู้เรียนจัดชั้นเรียนและเตรียมอุปกรณ์การเรียนตามเวรประจำวันสัปดาห์โดยมีอาจารย์เป็นที่ปรึกษา

- 1.2 หัวหน้าแต่ละกลุ่มตรวจจำนวนผู้เรียน แจ้งอาจารย์ทราบ
- 1.3 ทดสอบก่อนเรียน
- 1.4 ผู้เรียนอธิบายคุณสมบัติของนักกีฬาเขย่งก้าวกระโดด

1.5 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มคิดแบบฝึกเขย่งก้าวกระโดดและให้ตัวแทนกลุ่มมาอธิบาย สาธิตให้

เพื่อนดู

1.6 ผู้เรียนอบอุ่นร่างกายโดยการวิ่งรอบสนาม 2 รอบ และยืดกล้ามเนื้อที่ใช้ในการฝึกเขย่งก้าวกระโดด

สื่อการสอน

1. เอกสารประกอบการสอนวิชาการกีฬา
2. เครื่องโปรเจคเตอร์
3. ม้ายาว

4. รั้วกระโดด
5. ลูกฟุตบอล
6. แผ่นภาพทักษะการเขย่งก้าวกระโดด

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของผู้เรียน
2. สังเกตการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน
3. การทำแบบฝึกหัดท้ายบท

การเข้าสู่บทเรียน

คุณสมบัติของนักกีฬาเขย่งก้าวกระโดด

ขวัญชัย เซาว์สุขโข และปรีดา รอดโพธิ์ทอง (2516 : 195 – 196) ได้รวบรวม คุณสมบัติของนักกีฬาเขย่งก้าวกระโดด ดังนี้

1. วิ่งได้ในการวิ่งระยะสั้นได้ดี
2. มีสปริงข้อเท้าดี
3. มีน้ำหนักตัวสมดุลกับสัดส่วน
4. มีสมรรถภาพทางร่างกายที่ดี
5. มีการทำงานของกล้ามเนื้อ และประสาทสัมพันธ์กันดี
6. มีสมาธิ และความมั่นใจสูง
7. มีความแข็งแรงของสะโพก และช่วงขา
8. มีการทรงตัวที่ดี

เขย่งก้าวกระโดด คือ การกระโดดต่อเนื่องกัน 3 ครั้งด้วยการเขย่ง ก้าว และกระโดด

เขย่ง คือ การกระโดดขึ้นด้วยเท้าข้างใดก็ลงพื้นด้วยเท้าข้างนั้น

ก้าว คือ การกระโดดขึ้นด้วยเท้าข้างหนึ่งแล้วลงพื้นด้วยเท้าอีกข้างหนึ่ง

กระโดด คือ การกระโดดขึ้นด้วยเท้าข้างใดข้างหนึ่งแล้วลงสู่พื้นด้วย 2 เท้า

ขั้นตอนของเขย่งก้าวกระโดด

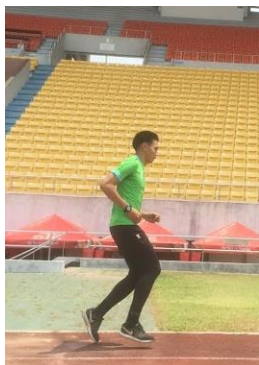
ไอ เอ เอ เอฟ (IAAF) (1990) ได้อธิบายถึงทักษะการเขย่งก้าวกระโดดดังนี้ คือ

1. การวิ่งเข้าหาไม้กระดานเริ่ม (APPROACH)

จุดประสงค์ : เพื่อให้เกิดความเร็วที่เหมาะสม

มีลักษณะคล้ายๆกับการกระโดดไกล คือ ต้องมีความเร็วในการวิ่งเกือบเต็มที่ (OPTIMUM) และจะต้องมี

จุดหมายที่ (CHECK MARK) 2 จุด เหมือนกัน ลักษณะของลำตัวก็จะต้องตรงยกเข้าสูง

ภาพประกอบ 23 แสดงการวิ่งเข้าหาไม้กระดานเริ่มกระโดด

2. การกระโดดขึ้นจากพื้น (TAKE – OFF)

จุดประสงค์: เพื่อให้การกระโดดขึ้นจากพื้นได้ด้วยความเร็วที่มากที่สุด และสูญเสียความเร็วแนวราบให้น้อยที่สุด

มีลักษณะคล้ายๆกับการขึ้นของการกระโดดไกล แต่มุมของการลอยตัวขึ้นจากพื้นนั้นจะน้อยกว่า คือ มุมประมาณ 14 – 15 องศา เพราะเขย่งก้าวกระโดดประเภทนี้ จะต้องมีการกระโดดต่อเนื่องถึง 3 ครั้ง ถ้ามุมกระโดดขึ้นจากพื้นมากเกินไป อาจทำให้ช่วงก้าวต่อไปทรุดลงไม่สามารถกระโดดก้าวต่อไปได้เท่าที่ควร

3. การเขย่ง (THE HOP)

จุดประสงค์ : เพื่อให้ได้มุมของการกระโดดขึ้นและได้ความไกลที่เหมาะสมโดยสูญเสียความเร็วในแนวราบน้อยที่สุด

การเขย่งก้าวกระโดดตั้งที่ทราบกันอยู่แล้วว่าต้องแบ่งช่วงการกระโดดออกเป็น 3 ช่วง เพราะฉะนั้นการกระโดด

จะต้องรักษาสภาพการทรงตัว และแรงส่งต่อเนื่องในการกระโดดขึ้นจากพื้นก้าวแรก (การเขย่ง) มุมจะต้องต่ำ และขาที่ใช้ในการกระโดด ควรจะเป็นขาที่แข็งแรงพลังจากการกระโดดขึ้นจากพื้นแล้วก็จะเข้าสู่การลอยตัวไปข้างหน้า ให้ยกขานำขึ้นไปข้างหน้าตามแรงส่งในลักษณะท่อนบนขนานกับพื้น ลำตัวเอนไปข้างหน้าเล็กน้อย และมีแขนทั้งสองข้างเคลื่อนที่อยู่ใกล้ลักษณะช่วงเหวี่ยงลำตัว และการทรงตัวด้วยการเคลื่อนที่ของแขนและขา ในขณะที่ลอยตัวไม่เกร็ง สวมขาที่เขย่งขึ้นมาก็จะอยู่ในตำแหน่งที่พอสมควร เพื่อให้เกิดความสมดุลของขาทั้งสองข้าง เมื่อขาที่

เขย่งเริ่มเข้าสู่พื้นดินให้พยายามเหยียดขาขึ้นไปข้างหน้าเพื่อให้ได้ระยะทางการกระโดดที่กำหนดไว้ และการลงข้อเท้าให้ลงในลักษณะเต็มฝ่าเท้า ขณะที่เท้าเข้าสู่พื้นแล้วน้ำหนักตัวจะเริ่มถ่ายไปด้านหน้าพร้อมที่จะเข้าสู่ช่วงต่อไป

ภาพประกอบ 24 แสดงการเขย่ง (The Hop)

1. การก้าวเท้า (THE STEP)

จุดประสงค์ : เพื่อกระโดดเชื่อมต่อการเขย่งด้วยความสูงและความไกลให้ใกล้เคียงกับการเขย่ง ช่วงก้าวเท้านี้เป็นช่วงกระโดดต่อการเขย่งและเป็นช่วงนักกีฬาจะกระโดดได้ระยะทางสั้นกว่าทั้งสามช่วง

การลอยตัวในจังหวะนี้เริ่มต้นตั้งแต่น้ำหนักตัวถ่ายเทผ่านแนวตั้งของขาที่ลงสู่พื้นไปด้านหน้า ในการส่งแรงของจังหวะการก้าวเท้า ต้องอาศัยแรงเหวี่ยงจากแขนทั้งสองข้างด้วย ซึ่งการเหวี่ยงของแขนทั้งสองข้างนี้จะเหวี่ยงในลักษณะแขนพร้อมกันหรือเหวี่ยงคล้ายกับการแกว่งแขนเหมือนการวิ่งก็ได้ ซึ่งแล้วแต่ความถนัดของแต่ละบุคคลมุมของการกระโดดลอยตัวช่วงการก้าวเท้าก็ยังคงอยู่ในลักษณะต่ำเหมือนเดิม การลงเท้าให้เต็มฝ่าเท้า หลังจากที่เท้าสัมผัสแล้วจะหวั่นพร้อมที่จะเหวี่ยงแขนส่งตัวไปด้านหน้าทันทีเวลาของเท้าสัมผัสพื้นแล้ว เวลาของที่สัมผัสพื้นพยายามทำอย่างรวดเร็ว หมายถึงการกระโดดจะต้องกระโดดขึ้นทันทีหลังจากลำตัวเริ่มผ่านมาแนวตั้งกับเท้าที่ใช้ในการกระโดดเมื่อเริ่มเข้าสู่จังหวะการลอยตัวให้ยกเข่าของขาหน้าขึ้นสูง (ขาที่ไม่ได้ใช้กระโดด) ขนานพื้นพร้อมยกยัดลำตัวขึ้น การลอยตัวในอากาศนี้ ผู้กระโดดต้องอยู่ในท่าเตรียมที่จะก้าวต่อไป

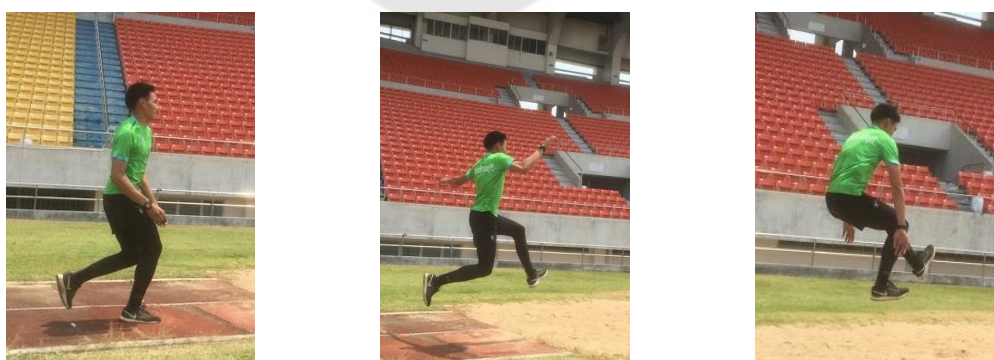
ภาพประกอบ 25 แสดงการก้าวเท้า (The step)

2. การกระโดด (THE JUMP)

จุดประสงค์ : เพื่อกระโดดขึ้นด้วยมุมที่เหมาะสม อย่างเต็มพลัง

การกระโดดช่วงนี้เป็นช่วงสุดท้ายก่อนจะลงสู่บ่อทราย และเป็นจังหวะคล้ายกับการกระโดดขึ้นจากพื้นของการ

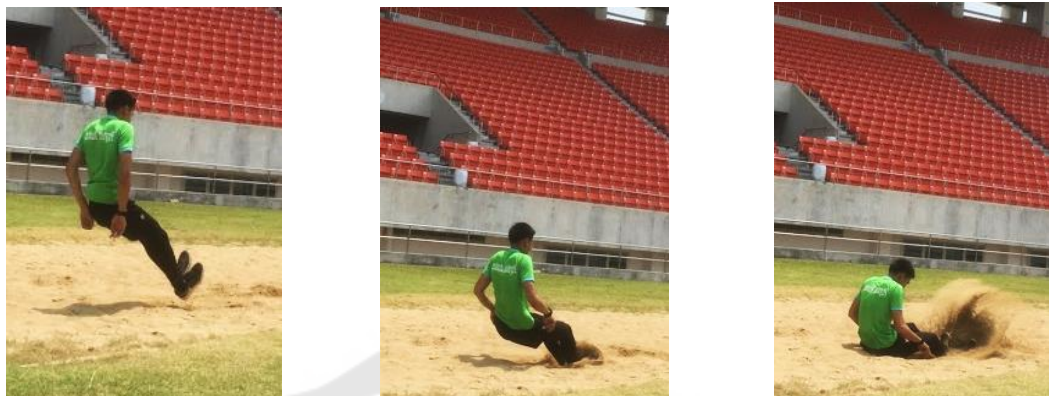
กระโดดไกล นักกีฬาจะมุ่งหวังให้ได้ระยะทางไกลที่สุดในการลอยตัวขึ้นจากพื้นต้องพยายามเหวี่ยงแขนทั้งสองข้าง และดึงขาไปข้างหน้าให้สูงและแรงเต็มที่ เพื่อที่จะทำให้เกิดการลอยตัวได้ดี ขาที่ดึงไปนั้นจะอบริเวณเข้าเมื่อขาทั้งสองเริ่มลอยตัวพ้นพื้นแล้ว นักกีฬาต้องรักษาสภาพการลอยตัวให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะการกระโดดก้าวสุดท้ายนั้น นักกีฬาจะไม่ค่อยมีแรงส่งมากเหมือนการกระโดดไกล นักกีฬาจึงไม่นิยมใช้ท่าการกระโดดช่วงสุดท้ายแบบก้าวขาในอากาศแต่ใช้มากในการกระโดดในท่าเหวี่ยงสะโพก (HIP SWING) เพราะเป็นท่าที่ทำให้การลอยตัวได้ดี อีกทั้งจังหวะการลงสู่พื้นจะสามารถเพิ่มแรงเหวี่ยงสะโพกได้ดีมาก

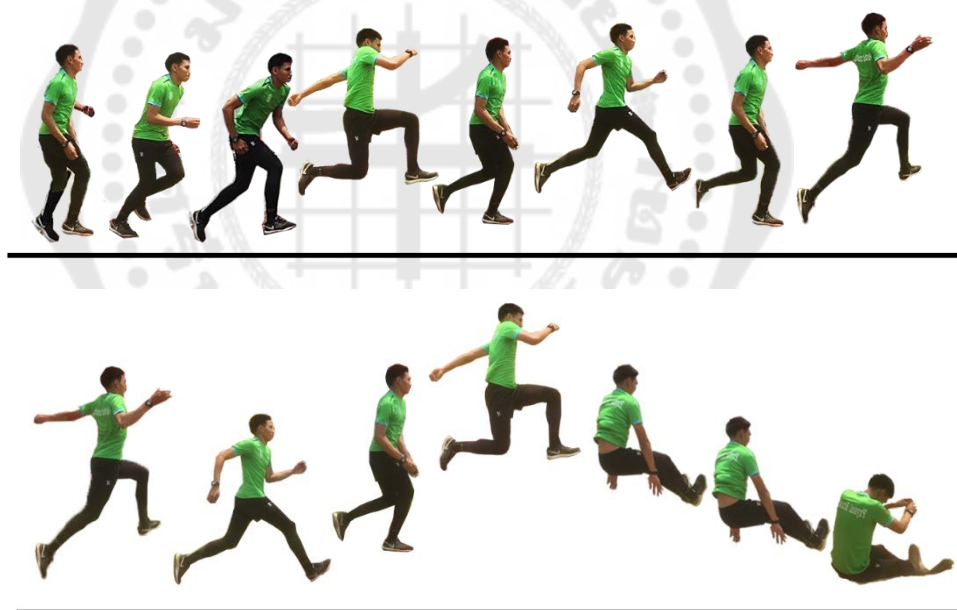
ภาพประกอบ 26 แสดงการกระโดด (The Hop)

3. การลงสู่พื้น (LANDING)

จุดประสงค์ : เพื่อให้สูญเสียความไกลน้อยที่สุดเหมือนกับการกระโดดไกล

ภาพประกอบ 27 แสดงการลงสู่พื้น (Landing)

ภาพประกอบ 28 แสดงการกระโดดและการลงสู่พื้น

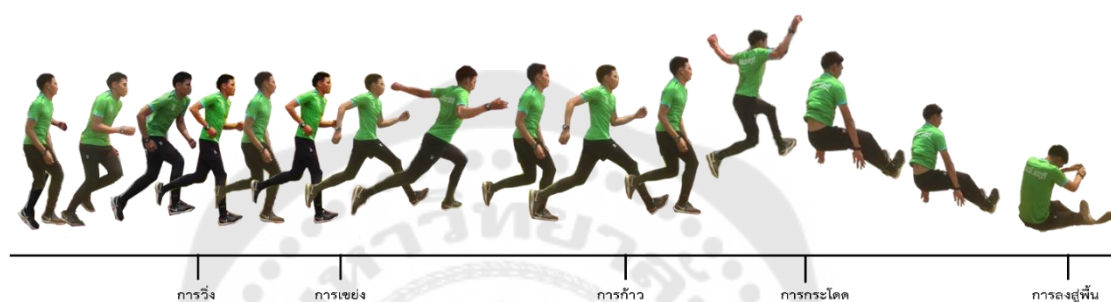
การฝึกยืนเขย่งก้าว

- ฝึกกระโดดช่วงที่สั้นที่สุด
- ยืนเท้าซ้ายเขย่งไปข้างหน้าตามช่วงแล้วเดินกลับ
- ยืนเท้าซ้ายเขย่งไปด้วยเท้าซ้าย แล้วก้าวด้วยเท้าขวาแล้วเดินกลับ

- ยืนเท้าซ้าย เขย่งไปอีกช่วง ก้าวไปอีกช่วง และกระโดดออกไปแล้วเดินกลับไปเปลี่ยนสลับเท้า นำ จากซ้ายเป็นขวา จะทำให้รู้ว่าตนเองถนัดเท้าใดจะเริ่มก่อน

เทคนิคการเขย่ง ก้าว กระโดด

การเขย่งก้าวกระโดด จะแบ่งเป็นขั้นตอนดังนี้ คือ การวิ่ง การเขย่ง การก้าว การกระโดด และการลงสู่พื้น

ภาพประกอบ 29 แสดงเทคนิคเขย่งก้าวกระโดด

- การวิ่งเข้าหากระดานเริ่มขึ้นขึ้นอยู่กับความสารถของแต่ละบุคคล สำหรับเด็กใหม่ 10 ก้าวนักกีฬา 20 ก้าว
- เพิ่มความเร็วจนถึงการเหยียบกระดานเริ่มเพื่อการกระโดด

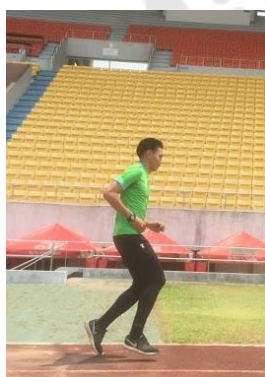
ภาพประกอบ 30 แสดงการวิ่งเข้ากระดานเริ่ม

- เท้าที่เหยียบกระดานเริ่มต้องรวดเร็ว เหยียดเท้าตามขึ้นให้ขนานพื้น ตรงไปข้างหน้า
 - ช่วยการเขย่ง ให้ก้าวเท้าที่เหยียบกระดานเริ่มไปข้างหน้าและตกลง เท้าที่เหยียดลง
- ด้านหลัง
- ลำตัวตั้งตรง

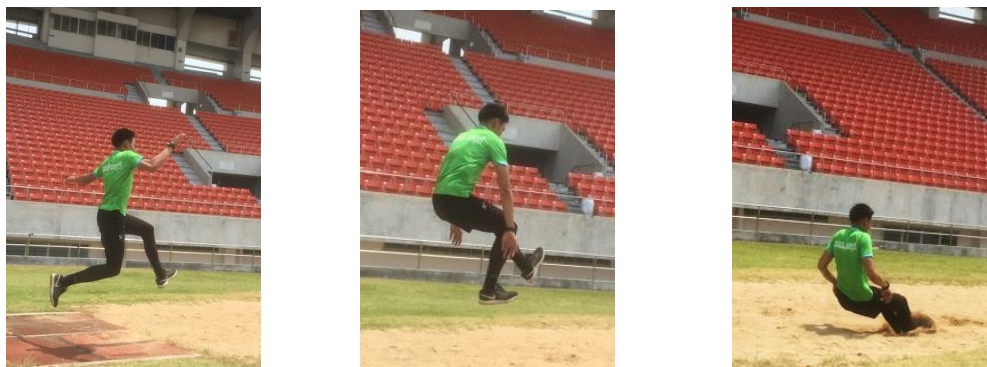
ภาพประกอบ 31 แสดงการเขย่ง

- ตบเท้าอย่างรวดเร็ว เหยียดข้อเท้า หัวเข่า และสะโพก เหยียดเท้าให้ขนานพื้น
 - ระหว่างการก้าว เท้าที่จะลงพื้นที่ต้องหนักแน่น เพื่อเตรียมจะกระโดด โดยตบไป
- ข้างหน้าและลงพื้น

ภาพประกอบ 32 แสดงการก้าว

- ตบเท้าอย่างรวดเร็ว เหยียดขานำให้ขนาดพื้น
- ลอยตัวขึ้นคล้ายกระโดดไกล
- ดึงลำตัวไปข้างหน้าลงสู่พื้น เหยียดแขนไปข้างหน้า

ภาพประกอบ 33 แสดงการกระโดด

- ลงพื้นด้วยเท้าทั้งสองข้าง
- ให้ลำตัวกระทบกับพื้นทรายตามแนวของเท้าที่ลงพื้น

ภาพประกอบ 34 แสดงการลงสู่พื้น

กระโดดสูง (HIGH JUMP)

เนื้อหา

1. คุณสมบัติของนักกระโดดสูง
2. การอบอุ่นร่างกาย
3. ขั้นตอนของการกระโดดสูง
4. การกระโดดสูงท่าขึ้นหน้า (STRADDLE) และแบบฝึก
5. การกระโดดสูงท่ากรรไกรเฉียง (SCISSOR) และแบบฝึก
6. การกระโดดสูงท่าขึ้นหลัง (FOSBURY FLOP) และแบบฝึก
7. กติกาการแข่งขันกระโดดสูง

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. บอกถึงคุณสมบัติของนักกาะระโดดสูงได้
2. สาธิตการอบอุ่นร่างกายของร่างกายของนักกีฬากระโดดสูงได้
3. อธิบายวิธีการกระโดดสูงท่าต่าง ๆ
4. อธิบายกติกาการแข่งขันกระโดดสูง

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ชั้นเตรียม
 - 1.1 ผู้เรียนร่วมมือกันจัดชั้นเรียนและเตรียมอุปกรณ์การเรียนโดยมีอาจารย์เป็นที่ปรึกษา
 - 1.2 หัวหน้ากลุ่มทุกกลุ่มตรวจจำนวนผู้เรียนแล้วรายงานอาจารย์
 - 1.3 ทดสอบก่อนเรียน
 - 1.4 ผู้เรียนชมวีดิทัศน์ ทักษะกระโดดสูงแต่ละแบบ อาจารย์ให้คำแนะนำ
 - 1.5 ผู้เรียนระดมความคิดแบบฝึกหัดกลุ่ม 2 แบบ และส่งผู้แทนมาอธิบายสาธิตให้กลุ่ม

อื่นฝึกตาม

- 1.6 ผู้เรียนอบอุ่นร่างกายโดยการวิ่งรอบสนาม 2 รอบ และยืดกล้ามเนื้อที่ใช้ในการฝึก

กระโดดสูง

สื่อการสอน

1. เอกสารประกอบการสอนวิชาการกีฬา
2. เครื่องโปรเจคเตอร์
4. แผนภาพทักษะการกระโดดสูง
5. เบาะไม้พาดและเสากระโดดสูง
6. เชือก

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของผู้เรียน
2. สังเกตจากการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน
3. ประเมินจากแบบทดสอบท้ายหน่วยการเรียนรู้

การเข้าสู่บทเรียน

คุณสมบัติของนักกีฬากระโดดสูง

ขวัญชัย เซาว์สุโข และปรีดา รอดโพธิ์ทอง (2516 : 16) ได้รวบรวมถึงคุณสมบัติของนักกีฬาที่เหมาะสมกับการกระโดดสูง ดังนี้

1. มีรูปร่างสูง น้ำหนักน้อย
2. มีสปริงข้อเท้าดี และกล้ามเนื้อขาที่แข็งแรง เพราะจะมีส่วนช่วยในการส่งตัวลอยขึ้นพื้น
3. มีความคล่องตัวสูง เพราะการลอยตัวขึ้นไปก่อนจะข้ามไม้พาดไปนั้น นักกีฬาต้องมีการเปลี่ยนแปลงร่างกาย โดยเฉพาะกำลังจะข้ามไม้พาด
4. มีระบบประสาทส่งงาน ดี นอกจากจะใช้แรงในการกระโดดแล้ว ยังต้องอาศัยประสาทส่งงานไปทั่วร่างกาย เริ่มตั้งแต่การเริ่มกระโดดขึ้นจากพื้น การเหวี่ยงแขน และขณะที่ลำตัวกำลังผ่านไม้พาด ระบบประสาทต้องมีการสั่งงานทุกอริยบท

การอบอุ่นร่างกายของนักกีฬากระโดดสูง

นอกเหนือจากการอบอุ่นร่างกายทั่ว ๆ ไปแล้ว ความอ่อนตัวมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการ

ขั้นตอนของการกระโดดสูง

เกอร์ฮาร์ดท์ ชโมลินสกี (GERHARDT SCHMOLINSKY) (1983 : 229 – 234) ได้รวบรวมขั้นตอนการกระโดดสูง ดังนี้

1. การวิ่งก่อนการกระโดด (APPROACH)
2. การเหยียบที่หมายก่อนการกระโดดขึ้น (TAKE - OFF)
3. การลอยข้ามไม้พาด (BAR CLEARANCE)
4. การลงสู่พื้น (LANDING)

การกระโดดทำขึ้นม้า (STRADDLE)

จุดประสงค์ : เพื่อกระโดดด้วยเท้าด้านใน คล้ายกับการจะขึ้นขี่ม้า

ไอ เอ เอ เอฟ (IAAF) (1990) ได้อธิบายขั้นตอนการกระโดดในท่าขึ้นม้านี้ ศึกษากการวิ่งจะวิ่งเฉียงเข้าหาไม้พาด คล้ายกับการวิ่งกระโดดในท่ากรรไกรเฉียง แต่การกระโดดขึ้นจากพื้นจะใช้เท้าตรงกันข้ามกับท่ากรรไกรเฉียงคือนักกีฬาที่ถนัดกระโดดด้วยเท้าขวาจะวิ่งเฉียงเข้าหาไม้พาดทางด้านขวามือ และนักกีฬาที่ถนัดกระโดดด้วยเท้าซ้ายก็จะวิ่งเฉียงเข้าหาไม้พาดทางด้านซ้ายมือ

1. การวิ่ง (APPROACH)

จุดประสงค์ : เพื่อให้ได้ความเร็วที่เหมาะสม สำหรับการที่จะกระโดดขึ้นจากพื้น

การวิ่งนักกีฬาจะวิ่งประมาณ 10 - 12 ก้าว มุมของการวิ่งเข้าหาไม้พาดประมาณ 26 - 30 องศา ลักษณะของการวิ่งเข้าหา

หากจุดกระโดดนั้น จะวิ่งในลักษณะยกเข้าสูงคล้ายกับการวิ่งเหยาะๆ จากจุดหมายที่ 1 ไปยังจุดหมายที่ 2 ความเร็วพอสมควรจากจุดหมายที่ 2 ไปยังจุดหมายที่ 3 อีกประมาณ 4 - 5 ก้าว นั้น จะใช้ความเร็วในการวิ่งเพิ่มขึ้นจากเดิม

ภาพประกอบ 35 แสดงการวิ่งเพื่อเตรียมกระโดด

2. การเหยียบที่หมายก่อนการกระโดดขึ้น (TAKE OFF)

จุดประสงค์ : เพื่อเตรียมที่จะกระโดดขึ้นจากพื้น

จังหวะสุดท้ายในการก้าวเท้าเข้าหาจุดกระโดด ช่วงก้าวช่วงนี้จะสั้นกว่าปกติเล็กน้อย โดยมีการถ่ายเทน้ำหนักตัว

และแขนทั้งสองข้างเหวี่ยงมาด้านหลัง เช่น นักกีฬานักกระโดดขึ้นจากพื้นด้วยเท้าซ้าย เมื่อก้าวสุดท้ายได้สัมผัสด้วยสันเท้าจะเป็นจังหวะเดียวกันกับการเริ่มเตะขาขวานำขึ้นเหนือไม้พาด คืออยู่ด้านซ้ายของไม้พาด (หันหน้าเข้าหาไม้พาด) แขนทั้งสองเริ่มเหวี่ยงมาด้านหน้าโดยมีแขนขวาเหวี่ยงขึ้นสูงตามเท้าขวานำขึ้นไป ส่วนแขนซ้ายจะช่วยเหวี่ยงขึ้นมาในลักษณะช่วยการประคองตัว เมื่อเท้าขวาได้เริ่มเตะนำขึ้นไปข้างบน ลำตัวก็จะเริ่มเอนมาด้านหลัง และจะเริ่มลอยตัวขึ้นไปบนไม้พาด

ภาพประกอบ 36 แสดงการกระโดดขึ้นจากพื้น

3. การลอยตัวข้ามไม้พาด (BAR CLEARANCE)

จุดประสงค์ : เพื่อลอยตัวข้ามไม้พาด

ในขณะที่ลำตัวเริ่มลอยขึ้นสู่ไม้พาดนั้น เท้าขวาจะเป็นเท้าแรกที่ผ่านไม้พาดไปก่อนและจะตามด้วยส่วนของมือขวาที่

เหวี่ยงขึ้นไป ตลอดถึงลำตัวตามลำดับ ในขณะที่ลำตัวเริ่มลอยข้ามไม้พาดไปนั้น

ลักษณะของลำตัว และศีรษะจะเริ่มขนานไปกับไม้พาด กล้ามเนื้อทุกส่วนจะไม่เกร็งตามสบายเมื่อลำตัวเริ่มผ่านไม้พาดไปแล้ว ให้พยายามดึงเท้าซ้ายที่ใช้กระโดดขึ้นจากพื้น และแขนซ้ายที่ใช้ในการ ประคองตัวผ่านเหนือไม้ไป

ภาพประกอบ 37 แสดงการลอยตัวข้ามไม้พาด

4. การลงสู่พื้น (LANDING)

จุดประสงค์ : เพื่อไม่ให้เกิดอาการบาดเจ็บ

เมื่อทุกส่วนของร่างกายเริ่มลอยข้ามไม้พาดแล้วสู่พื้น ให้ใช้เท้าที่เตะนำขึ้นไปจังหวะแรก (เท้าขวา) ลงสู่พื้นเป็นอันดับแรก

ภาพประกอบ 38 แสดงการลงสู่พื้น

5. แบบฝึกทักษะกระโดดสูงทำขึ้นม้า (STRADDLE)

จุดประสงค์ : เพื่อกระโดดด้วยเท้าด้านใน คล้ายกับการจะขึ้นขี่ม้า

5.1 ฝึกกระโดดข้ามไม้พาด

ภาพประกอบ 39 ฝึกกระโดดข้ามไม้พาดที่ยกสูงประมาณ 40 - 50 ซม.

ภาพประกอบ 40 แสดงการฝึกกระโดดข้ามไม้พาดที่ยกสูง

5.2 การกระโดดสูงทำขึ้นม้าที่ถูกต้อง

ภาพประกอบ 41 แสดงการกระโดดสูงทำขึ้นม้าที่ถูกต้อง

การกระโดดสูงท่ากรรไกรเฉียง (SCISSOR)

จุดประสงค์ : เพื่อพัฒนาการกระโดดขึ้นในแนวตั้ง

การกระโดดสูงท่ากรรไกรเฉียงเป็นพื้นฐานของการกระโดดสูงทำขึ้นหลัง (FOSBURY FLOP) ซึ่งอธิบายเพิ่มเติมขั้นตอนต่อไป สำหรับการกระโดดสูงท่ากรรไกรเฉียงเป็นท่าซึ่งเด็กๆ ใช้เล่นกระโดดกันในยามว่าง โดยใช้หนัวยางมาร้อยเป็นเส้นแล้วกระโดดข้ามกัน ลักษณะของการกระโดดสูงตามที่ซัยลีทรี สุริยจันทร์ และคณะ (2525 : 150 – 160) ได้อธิบายว่า ทิศทางการวิ่ง จะวิ่งเฉียงเป็นแนวตรงเข้าหาไม้พาดไม่เกิน 45 องศา โดยนักกีฬาที่ถนัดเท้าซ้ายจะวิ่งทางด้านขวาของไม้พาด (หันหน้าเข้าหาไม้พาด) ส่วนคนที่ถนัดขวาจะกระโดดทางด้านซ้ายเช่นกัน เหตุผลเพราะว่า การกระโดดทำนี้จะต้องเหยียบที่หมายด้วยเท้าด้านนอก

1. การวิ่งก่อนการกระโดดสูง (APPROACH)

จุดเริ่มต้นจุดที่ 1 ของการวิ่งจะยืนห่างจากจุดที่ 2 ประมาณ 7 – 8 ก้าว โดยวิ่งด้วยปลายเท้าก้าวยาวพอสมควร ความเร็วในช่วงนี้ประมาณ 3 ใน 4 ส่วนจากจุดที่ 2 ทั้งจุด จากจุดที่ 2 ถึงจุดที่ 3 ซึ่งเป็นจุดเหยียบที่หมายจะวิ่งอีกประมาณ 4 – 5 ก้าว และจะเพิ่มความเร็วเล็กน้อย

2. การเหยียบที่หมายก่อนกระโดดสูง (TAKE – OFF)

ก่อนจรดเท้าลงสู่พื้นจุดที่ 3 ซึ่งอยู่บริเวณมุมไม้พาดห่างจากไม้พาดประมาณ 50 – 70 ซม. ควรก้าวให้สั้นลง การลงเท้าก่อนการกระโดดขึ้น ให้ลงด้วยสั้นเท้าก่อนโดยเอนตัวไปด้านหลังเล็กน้อย

3. การลอยตัวข้ามไม้พาด (BAR CLEARANCE)

ในขณะที่เตะขา ลำตัวเริ่มลอยขึ้นไปบนไม้พาด ขาที่เตะนำขึ้นไปนั้นจะเริ่มข้ามไม้พาดก่อน ส่วนลำตัวจะถูกแรงเหวี่ยงจากแขนและการกระโดดจากพื้น ลอยขึ้นไปบนไม้พาดในขณะที่

ลำตัวลอยขึ้นเหนือไม้พาดนั้น ให้เริ่มเตะขาที่เหยียบที่หมาย (TAKE OFF) ขึ้นมาก้ามข้ามตามเท้าที่เตะนำเหมือนการตัดกรรไกร

4. การลงสู่พื้น (LANDING)

สามารถลงสู่พื้นได้แล้วแต่ตามถนัด เช่น อาจลงด้วยการนอนหงายลงสู่เบาะ หรือ กลับตัว หันหน้าไปทิศทางที่วิ่งมา โดยใช้เท้าที่เตะนำลงพื้นก่อน

การกระโดดสูงทำขึ้นหลัง (FOSBURY FLOP)

ไอ เอ เอ เอฟ (IAAF : 1990) ได้อธิบายถึงทักษะการกระโดดสูงในท่าขึ้นหลังนี้ว่า เป็นท่าที่นิยมมากในปัจจุบัน เพราะการกระโดดท่านี้ นักกีฬาสามารถทำสถิติได้ดีกว่าท่าอื่น และเป็นสถิติโลกและโอลิมปิกในปัจจุบันสำหรับการกระโดดเบื้องต้นนั้น การฝึกจะใช้ท่าของกระโดดสูงท่ากรรไกรเฉียง (SCISSOR) มาฝึกเป็นแบบเบื้องต้น เพราะลักษณะของการเหยียบที่หมายก่อนกระโดดจะเหมือนกันจะต่างกันที่ลักษณะของการข้ามไม้พาด และทิศทางของการลงสู่พื้น

- การวิ่ง ประกอบด้วย การวิ่งทางตรงและการวิ่งทางโค้ง
- การวิ่งทางตรงจะใช้ประมาณ 3 – 6 ก้าว

การวิ่งทางตรง

- การวิ่งที่เป็นทางตรงต้องให้ลำตัวตั้งตรง
- เพิ่มความเร็วให้มากด้วยการก้าวอย่างมีพลัง

ภาพประกอบ 42 แสดงการวิ่งทางตรง

การวิ่งทางโค้ง

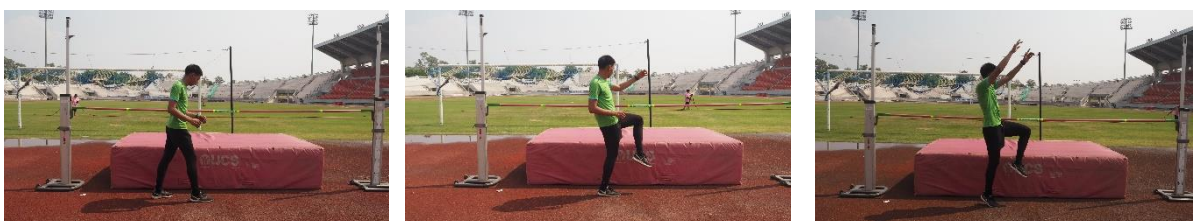
- ขณะวิ่งในทางโค้งต้องเอนตัวเข้าด้านในของทางโค้ง ไหล่ด้านในจะต่ำกว่าไหล่ที่อยู่ด้านนอกทางโค้ง
- การเพิ่มความเร็วของการก้าวเท้าอย่างรวดเร็วและอย่างต่อเนื่อง เป็นการส่งแรงไปยังก้าวสุดท้ายของการวิ่ง

ภาพประกอบ 43 แสดงการวิ่งทางโค้ง

การเหยียบที่หมายก่อนกระโดด

- ก้าวสุดท้ายที่เหยียบที่หมายต้องสั้น เท้าที่เหยียบที่หมายจะลงพื้นอย่างรวดเร็ว และต่อเนื่องไปยังปลายเท้าที่สัมผัสพื้น และเท้าที่วางกับพื้นจะไม่ขนานบริเวณด้านหน้าของเบาะรองรับ
- ให้ยกลำตัวขึ้นด้วยเท้าอย่างรวดเร็วในแนวเส้นขอบฟ้า (ขนานไม้พาด) และเหยียดแขนขึ้นเหนือศีรษะ และให้อยู่ในสภาพข้อเท้า เข่า และสะโพกให้เหยียดขึ้น

ภาพประกอบ 44 แสดงการเหยียบที่หมายก่อนกระโดด

การลอยข้าม

- หลังจากเหยียบที่หมายแล้ว ให้ยกขาหน้าและงอเข่าอยู่ในลักษณะขนานไม้พาด ขาข้างที่เหยียบที่หมายให้เหยียบออก ให้เหยียบแขนซ้ายเป็นแขนนำข้ามไม้พาด กรณีเหยียบที่หมายด้วยเท้าขวา กสะโพกขึ้นขณะข้ามไม้พาด

- เมื่อสะโพกผ่านไม้พาดแล้ว ก้มศีรษะมาที่หน้าอดพร้อมกับเหยียดขาทั้งสองข้าง

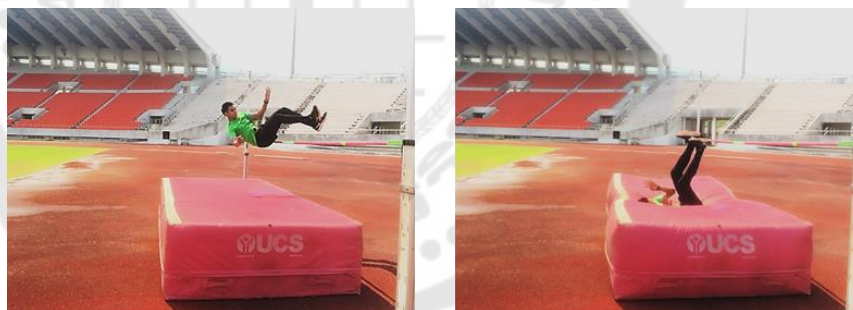

ภาพประกอบ 45 แสดงการลอยข้าม

การลงสู่พื้น

- การลงสู่พื้นเบาๆให้ลงด้วยส่วนของหลังทั้งหมด โดยมรแขนทั้งสองประคองรองรับ

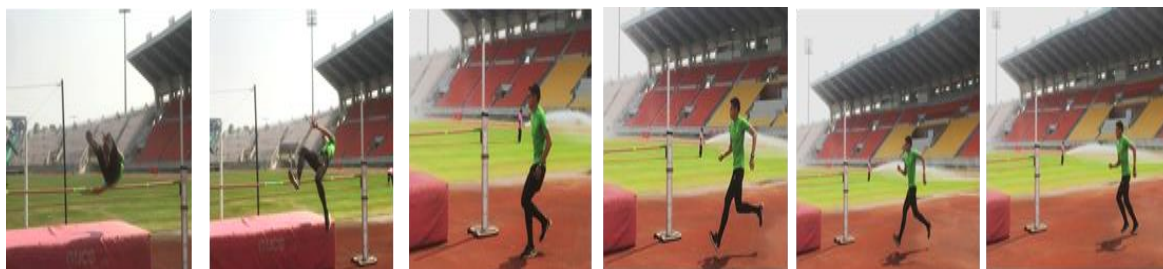
- แยกเข่าออกเล็กน้อยขณะลงสู่พื้น

ภาพประกอบ 46 แสดงการลงสู่พื้น

ภาพประกอบ 47 แสดงการวิ่งกระโดดแอ่นตัวลงเบาๆ

ภาพประกอบ 48 แสดงการวิ่งกระโดดข้ามไม้พาด

การทุ่มลูกน้ำหนัก (SHOT PUT)

เนื้อหา

1. อธิบายเรื่องความปลอดภัยในการทุ่มลูกน้ำหนัก
2. คุณสมบัติของนักกีฬาประเภททุ่มลูกน้ำหนัก
3. วิธีการอบอุ่นร่างกายและการฝึกกำลัง
4. ขั้นตอนและวิธีการทุ่มน้ำหนักท่าต่าง ๆ
5. กติกาการแข่งขันทุ่มลูกน้ำหนัก

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายเรื่องความปลอดภัยในการทุ่มลูกน้ำหนัก
2. อธิบายคุณสมบัติของนักกีฬาทุ่มลูกน้ำหนักได้
3. อธิบายวิธีการฝึกกำลัง เพื่อการทุ่มลูกน้ำหนักได้
4. อธิบายขั้นตอนและวิธีการทุ่มลูกน้ำหนักได้
5. อธิบายกติกาการแข่งขันทุ่มลูกน้ำหนักได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ชั้นเตรียม

- 1.1 ผู้เรียนร่วมมือกันจัดเตรียมชั้นเรียนและอุปกรณ์การเรียนโดยมีอาจารย์คอยให้

คำปรึกษา

- 1.2 หัวหน้าแต่ละกลุ่มตรวจจำนวนผู้เรียนรายงานให้ทราบ
- 1.3 พูดเรื่องความปลอดภัยในการเรียนและขอให้ปฏิบัติโดยเคร่งครัด
- 1.4 ทดสอบก่อนเรียน
- 1.5 ผู้เรียนชมวิดิทัศน์การทุ่มลูกน้ำหนัก
- 1.6 ผู้เรียนระดมความคิดแบบฝึกการทุ่ม
- 1.7 ผู้เรียนอบอุ่นร่างกายวิ่งรอบสนาม 2 รอบ และยืดกล้ามเนื้อ

2. ขั้นตอนการสอน

- 2.1 ผู้เรียนช่วยกันอภิปรายคุณสมบัติที่ดีของนักกีฬาทุ่มน้ำหนัก
- 2.2 สาธิตการจับลูกน้ำหนักให้ผู้เรียนดูและปฏิบัติตาม
- 2.3 ตัวแทนแต่ละกลุ่มอธิบาย สาธิตแบบฝึก เพื่อปฏิบัติตาม
- 2.4 ผู้เรียนร่วมกันแก้ไขข้อบกพร่องหลังจากแต่ละกลุ่มอธิบายสาธิตแบบฝึกเสร็จ
- 2.5 อธิบายและให้ดูภาพทักษะที่ถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง
- 2.6 ผู้เรียนแยกกลุ่มปฏิบัติอีกครั้งให้เกิดชำนาญยิ่งขึ้นและกลุ่มมีหัวหน้าคอยแก้ไขและมีอาจารย์คอยดูอย่างใกล้ชิด
- 2.7 พูดยกติกการแข่งขันทุ่มลูกน้ำหนักเป็นข้อ ๆ และเปิดโอกาสให้ซักถามข้อสงสัย

สื่อการสอน

1. เอกสารประกอบการสอนวิชาการกีฬา 1
2. เครื่องโปรเจคเตอร์
3. ลูกน้ำหนัก
4. ลูกตะกร้อ
5. แผ่นภาพทักษะการทุ่มลูกหนัก

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของผู้เรียน
2. สังเกตการลงมือปฏิบัติของผู้เรียน
3. ประเมินผลจากแบบทดสอบท้ายหน่วยการเรียนรู้

การเข้าสู่บทเรียน

กฎและความปลอดภัยในการฝึก

1. ตรวจสอบความเรียบร้อยของอุปกรณ์ทุกชนิดที่จะนำไปฝึก
2. มองไปทิศทางที่จะทุ่มพุ่งขว้างก่อนจะเริ่มการทุ่มพุ่งขว้างวัตถุนั้น ๆ
3. ทุ่มพุ่งขว้างวัตถุพร้อมกัน และให้เก็บพร้อม ๆ กัน
4. คนที่ถนัดมือซ้ายต้องให้อยู่ด้านซ้ายของแถว

กฎและความปลอดภัยในการฝึกคือ

1. ตรวจสอบความเรียบร้อยของอุปกรณ์ทุกชนิดที่จะนำไปฝึก
2. มองไปทิศทางที่จะทุ่ม ฟุ่ง ขว้างก่อนจะเริ่มทำการทุ่ม ฟุ่ง ขว้างวัตถุต่างๆ
3. ทุ่ม ฟุ่ง ขว้างวัตถุพร้อมกันและให้เก็บพร้อมพร้อมกัน
4. คนที่ถนัดมือซ้ายต้องให้อยู่ด้านซ้ายของแถว

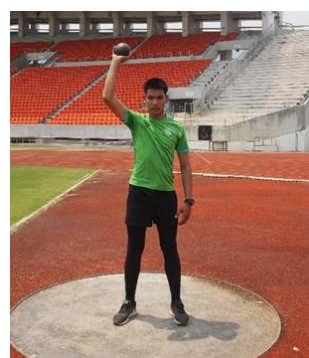
กฎทั่วไปของความปลอดภัย

1. ต้องดูแลซ่อมแซมให้อุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพที่ดีอยู่เสมอและเก็บในที่ปลอดภัยต้องตรวจสอบอุปกรณ์อย่างละเอียดก่อนการสอน
2. ห้ามทุ่ม ครึ่งกว้าง อุปกรณ์ย้อนกลับมาแต่ควรถือกลับมา
3. ต้องเชื่อฟังผู้ฝึกสอนเป็นสำคัญ
4. ผู้ทุ่ม ฟุ่ง ขว้างทั้งหมดต้องยืนอยู่เส้นหลังเมื่อคอยอุปกรณ์
5. ผู้ทุ่ม ฟุ่ง กว้างต้องแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ในพื้นที่วัตถุจะตกก่อนที่จะทุ่ม ฟุ่ง หรือขว้างออกไป
6. หลังจากทุ่ม ฟุ่ง ขว้างไปแล้ว ส่งให้คนอื่นทุ่ม ครึ่งกว้างให้หมดก่อนหรือรอให้ผู้สอนสั่งก่อนจึงออกไปเก็บอุปกรณ์ได้
7. เมื่อเกิดสภาพเปียกชื้นโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุก็มีมากขึ้นโดยเฉพาะการแฉลบหรือกระดอนของวัตถุ

วิธีการอบอุ่นร่างกายและการฝึกกำลัง

ท่าที่ 1 ยึดกล้ามเนื้อหัวไหล่และข้างลำตัว

จุดประสงค์ : เพื่อเรียนรู้การยกลูกขึ้นจากไหล่โดยใช้เฉพาะแรงจากแขนเพียงอย่างเดียว

ภาพประกอบ 49 แสดงการยึดกล้ามเนื้อหัวไหล่และข้างลำตัว

วิธีปฏิบัติ - จับลูกทุ้มลูกน้ำหนักยกขึ้น-ลงในแนวดิ่งสลับซ้าย-ขวาข้างละ 10-12 ครั้ง
 ทำที่ 2 ยึดกล้ามเนื้อข้างลำตัว
 จุดประสงค์ : เพื่อเรียนรู้การเหวี่ยงลูกทุ้มน้ำหนักออกจากหัวไหล่ด้านข้างลำตัว

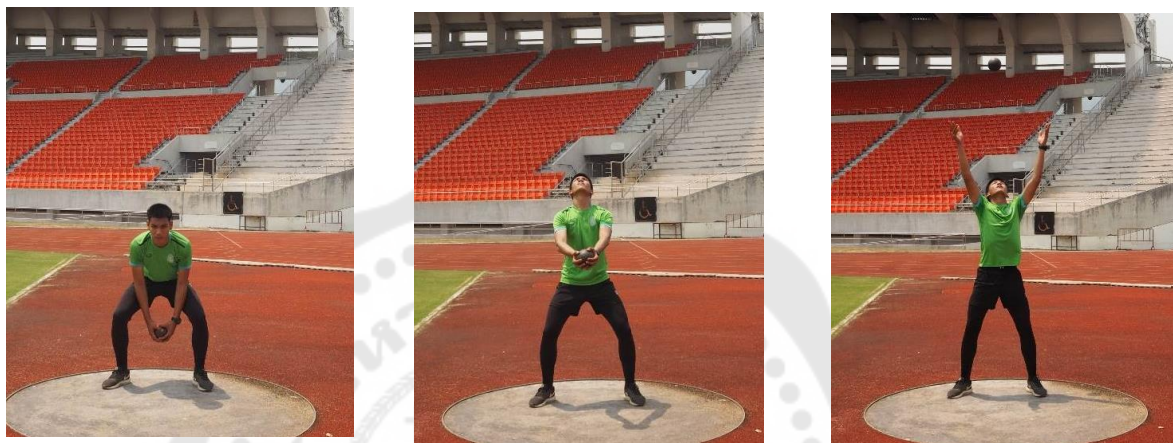
ภาพประกอบ 50 แสดงการยึดกล้ามเนื้อข้างลำตัว

วิธีปฏิบัติ - จับลูกทุ้มลูกน้ำหนัก 2 มือด้านหน้าและเวียนไปซ้าย-ขวาข้างละ 6-8 ครั้ง
 ทำที่ 3 ยึดกล้ามเนื้อขา ลำตัว และแขน
 จุดประสงค์ : เพื่อเรียนรู้การเหวี่ยงลูกทุ้มน้ำหนักออกจากหัวไหล่ด้านบน

ภาพประกอบ 51 แสดงการยึดกล้ามเนื้อขา ลำตัว และแขน

วิธีปฏิบัติ - จับลูกทุ่งน้ำหนักสองมือระดับอกแล้วย่อตัวผลักลูกออกไปข้างหน้าท่ามุมประมาณ 45 องศาประมาณ 6-8 ครั้ง
 ท่าที่ 4 ยึดกล้ามเนื้อขาท้องและลำตัวด้านหน้า
 จุดประสงค์ : เพื่อเรียนรู้การเหวี่ยงลูกทุ่งน้ำหนักขึ้นด้านบน

ภาพประกอบ 52 แสดงการยึดกล้ามเนื้อขาท้องและลำตัวหน้า

วิธีปฏิบัติ - หันหลังย่อเข้าจับลูกทุ่งลูกน้ำหนักในระดับหัวเข่าของขาทั้งสองข้างแล้วพยายามออกในเวียงโดยลูกทุ่งลูกน้ำหนักข้ามศีรษะไปด้านหลังท่ามุมประมาณ 45 องศา

วิธีการอบอุ่นร่างกายกับลูกทุ่ง

1. ถือลูกน้ำหนัก 2 มือ หายมือแล้วย่อโยนขึ้นบนอากาศแล้วรับไว้
2. ถือลูกน้ำหนัก 2 มือ ถือระดับคอย่อตัวแล้วผลักลูกทุ่งออกไปข้างหน้า
3. ถือลูกน้ำหนัก 2 มือ ยืนหันหลังไปทิศทางที่จะทุ่งย่อตัวแล้วโยนลูกไปข้างหลัง
4. ปฏิบัติแบบข้อ 3 แต่ก่อนจะโยนลูกทุ่งไปก้าวเท้าไปข้างหน้าก่อนย่อตัวแล้วจึงโยนลูกไปข้างหลัง
5. หายมือถือลูกมือข้าง เดียวย่อตัวแล้วผลักลอยข้ามศีรษะไปอีกด้าน แล้วรับด้วยมือทั้งสองข้าง
6. ถือลูกมือข้างเดียว วางตรงซอกคอใต้คางแล้วผลักขึ้นไปในอากาศแล้วรับด้วยมือข้างที่ผลักขึ้นไป

การฝึกท่อมลูกน้ำหนักเบื้องต้น (ท่อมด้วยมือขวา)

1. ใช้มือเปล่าผลักเสาทีที่ตั้งฉาก โดยการย่อเท้าหลังเล็กน้อย แล้วยืดลำตัว ขึ้นผลักเสาทีไม่เคลื่อนที่ (เป็นการฝึกจังหวะและการออกแรง)
2. ใช้มือเปล่าผลักตัวคนให้เคลื่อนที่ท่าลักษณะเกี่ยวกับการผลักเสาทีแต่ต้องเคลื่อนตัวในการผลักและผู้ถูกผลักให้เคลื่อนออกไปด้วย
3. ท่าเตรียมถือลูกท่อมหันหน้าไปทางที่จะท่อม จังหวะที่ 1 ย่อเท้าหลังเอนตัว จังหวะที่ 2 ยืดตัวขึ้นพร้อมผลักลูกไป

4. ทำการยืน ยืนหันด้านข้างไปทางที่จะท่อมพร้อมถือลูกท่อมไว้ที่ชอกคอใต้คาง

ท่าเตรียม

จังหวะที่ 1 บิดลำตัวมาทางขวา ท่อมด้วยมือขวา ให้เข้าขวาเป็นมุมฉาก หน้าอกอยู่แนวหัวเข่า แขนซ้ายปล่อยห้อยไปข้างหน้า ขาซ้ายเหยียดตรง

จังหวะที่ 2 เหวี่ยงแขนซ้ายพร้อมกับดันเท้าขวาและบิดลำตัวกลับแล้วท่อมลูกออกไป การท่อมลูกออกไปต้องให้ลูกอยู่เหนือศีรษะ การผลักมือในจังหวะสุดท้าย ให้เหยียดสุดแขน หักข้อมือในจังหวะสุดท้าย หันไปหน้าไปทางซ้ายเล็กน้อย เมื่อท่อมไปแล้วให้ก้าวหน้าขวาตามไปด้วยเพื่อการทรงตัว

เมื่อท่อมบิดจังหวะได้แล้ว ให้ทำเปิดจังหวะติดต่อกัน

ท่าสไลด์ด้านข้าง

ท่าเตรียม

จังหวะที่ 1 เคลื่อนเท้าแทนที่กันไปทิศทางที่จะท่อม พร้อมกลับบิดลำตัว งอเข้าขวา เหมือนกับการยืนท่อม

จังหวะที่ 2 เหวี่ยงแขนซ้ายพร้อมกับดันเท้าขวาและบิดลำตัวกลับแล้วท่อมลูกออกไป การท่อมออกไปต้องให้ลูกอยู่เหนือศีรษะ การผลักมือในจังหวะสุดท้าย ให้เหยียดสุดแขน หักข้อมือในจังหวะสุดท้าย

ท่าถอยหลังท่อม

ท่าเตรียม ยืนหันหลังไปทิศทางที่จะท่อม เท้าซ้ายอยู่เลยเท้าขวาไปทิศทางที่จะท่อมเล็กน้อย ถือลูกท่อมน้ำหนักอยู่ชอกคอใต้คาง

จังหวะที่ 1 ย่อตัวลงเล็กน้อย

จังหวะที่ 2 ดันเท้าขวาพร้อมกับเหยียบเท้าซ้ายเคลื่อนที่ไปทิศทางที่จะทุ่ม วางเท้าซ้ายยันกับพื้นเท้าขวาย่อลง บิดลำตัวเล็กน้อย เหมือนจังหวะสุดท้ายในท่ายืน

จังหวะที่ 3 เหยียดแขนซ้ายพร้อมกับหมุนปลายเท้าขวา ดันเท้าขวาและบิดลำตัวแล้วทุ่มออกไป การทุ่มต้องให้ลูกอยู่เหนือศีรษะ การผลักดันมือในจังหวะสุดท้ายให้เหยียดสุดแขน หักข้อมือ จังหวะสุดท้ายหันใบหน้าไปทางซ้ายเล็กน้อย เมื่อทุ่มไปแล้วให้ก้าวเท้าขวาไปข้างหน้าเพื่อการทรงตัว เมื่อทุ่มบิดจังหวะแล้ว ให้ทำการเปิดจังหวะติดต่อกัน ควรฝึกให้นับจังหวะด้วย เช่น หนึ่ง...ยอสอง...สไลด์ สาม...บิดทุ่ม

การฝึกในท่านี้จะเพิ่มจังหวะให้อีกจังหวะก็ได้โดยจังหวะที่ 1 ยกเท้าซ้ายขนานกับพื้น จังหวะที่ 2 ย่อ จังหวะที่ 3 สไลด์ และจังหวะที่ 4 บิดทุ่ม

ท่าโอไบรอัน

เป็นท่าถอยหลังฟุ้ง ชื่อของนักทุ่มชาวอเมริกัน ซึ่งใช้ท่านี้ในการแข่งขันโอลิมปิก ท่าเตรียม ยืนหันหลังเหมือนถอยหลังทุ่ม

จังหวะที่ 1 ก้มลำตัวยกเท้าซ้ายสูง

จังหวะที่ 2 ย่อเข้าขวา พร้อมทับขาซ้ายมาชิดขาขวา

จังหวะที่ 3 สไลด์ถอยหลัง เหมือนจังหวะที่ 2 ของถอยหลัง

จังหวะที่ 4 บิดทุ่ม เหมือนจังหวะที่ 3 ของถอยหลังฟุ้ง

ขั้นตอนและวิธีการทุ่มลูกน้ำหนักท่าต่าง ๆ

ทักษะการเตรียมทุ่มลูกน้ำหนักมี 4 ขั้นตอนคือ

1. การถือลูกน้ำหนัก
2. ตำแหน่งการวางลูกน้ำหนัก
3. การยืนในท่าเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนที่
4. การเคลื่อนที่ทุ่มลูกน้ำหนัก

1) การถือลูกน้ำหนัก

ถือลูกน้ำหนักด้วยการใช้ข้อนิ้วและให้อยู่ที่โคนนิ้ว

2) ตำแหน่งการวางลูกน้ำหนัก

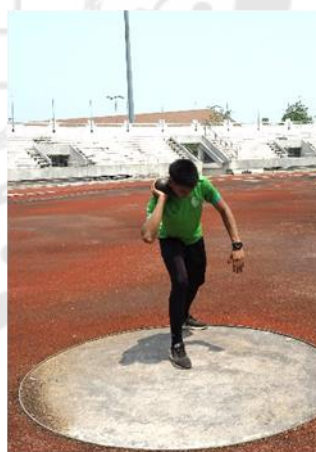
ลูกน้ำหนักให้ถือชิดซอกคอใต้คาง

ภาพประกอบ 53 แสดงการถือลูกน้ำหนัก

3) การยืนในท่าเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนที่

การยืนต้องยืนชิดขอบวงกลม ตรงข้ามไม้ขวาง ไม้หันด้านข้างหรือด้านหลังแล้วแต่ท่าที่จะทุ่มออกไป

ภาพประกอบ 54 แสดงการเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนที่

4) การเคลื่อนที่ทุ่มลูกน้ำหนัก

4.1 งอขาซ้ายเล็กน้อย เท้าขวาย่อลงเพื่อรับน้ำหนัก

4.2 ถีบขาซ้าย เหยียดไปด้านหลังของตัวเอง

4.3 เคลื่อนเท้าขวาตามไปด้วย

4.4 บิดไหล่ให้ตรงไปตามทิศทางของการทุ่ม

ภาพประกอบ 55 แสดงลักษณะการเคลื่อนที่ทุ่มลูกน้ำหนัก

การเคลื่อนเท้าเตรียมทุ่มลูกน้ำหนัก

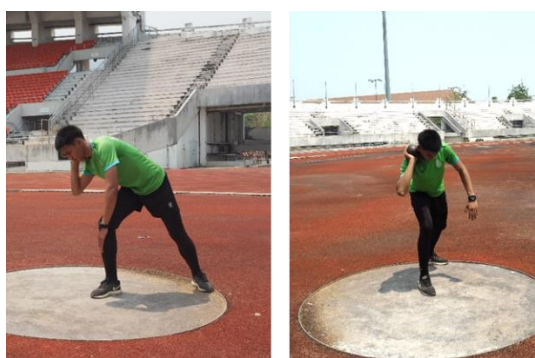
1. วางเท้าทั้งสองทีละเท้า โดยวางเท้าขวาาก่อนแล้วตามด้วยเท้าซ้าย
2. หมุนปลายเท้าทั้งสองไปตามทิศทางการทุ่ม พร้อมบิดสะโพก

ภาพประกอบ 56 แสดงการเคลื่อนเท้าไปตามทิศทางการทุ่ม

ตำแหน่งการส่งแรงทุ่มลูกน้ำหนัก ท่าทรงพลัง (Power Position)

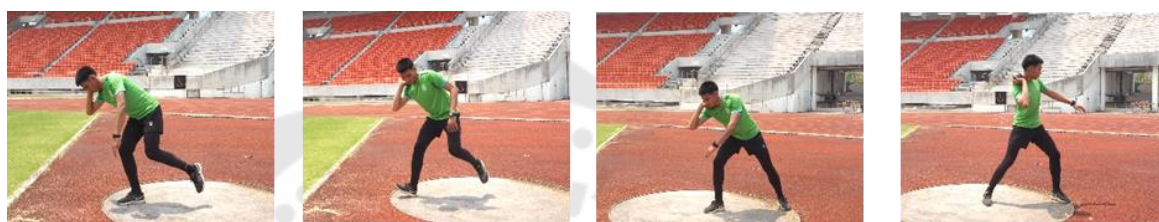
1. น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าขวา
2. ลำตัวเอียงเล็กน้อยและตำแหน่งของการถือลูกน้ำหนักหัวเข่าและปลายเท้าต้องอยู่ในแนวเดียวกัน
3. ส่งแรงจากเท้าขวาพร้อมบิดสะโพก ลำตัว ไหล่ แขน ข้อมือ

ภาพประกอบ 57 แสดงตำแหน่งการส่งแรงทุ่มลูกน้ำหนักด้านข้างและด้านหลัง

การทุ่มลูกน้ำหนัก

1. ขณะทุ่มลูกน้ำหนัก น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าขวา
2. หมุนบิดสะโพกไปด้านหน้า โดยยืดขาขวาขึ้น
3. ยกข้อศอกขึ้น และทุ่มลูกน้ำหนักไปด้านหน้า
4. เขยิบขาซ้ายส่งแรง พร้อมบิดลำตัวไปด้านหน้า

ภาพประกอบ 58 แสดงขั้นตอนการทุ่มลูกน้ำหนัก

การทรงตัว

หลังจากทุ่มลูกน้ำหนักไปแล้ว สลับเท้า ให้เท้าขวาอยู่ด้านหน้าเพื่อการทรงตัว

ภาพประกอบ 59 แสดงลักษณะการทรงตัว

การพุ่งแหลน (JAVERIN THROW)

เนื้อหา

1. กฎและความปลอดภัย
2. คุณสมบัติของนักกีฬาพุ่งแหลน
3. วิธีอบอุ่นร่างกายเพื่อการพุ่งแหลนและการฝึกกำลัง
4. ขั้นตอนและวิธีพุ่งแหลน
5. กติกาการแข่งขันพุ่งแหลน

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายกฎและความปลอดภัยในการฝึกประเภททุ่มทุ่มขว้าง
2. บอกคุณสมบัติของนักกีฬาพุ่งแหลนได้
3. สาธิตการอบอุ่นร่างกายและการฝึกกำลังของการพุ่งแหลนได้
4. อธิบายขั้นตอนและการพุ่งแหลนแต่ละท่าได้
5. อธิบายกติกการแข่งขันพุ่งแหลน

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ชั้นเตรียม
 - 1.1 ผู้เรียนร่วมมือกันจัดชั้นเรียนและเตรียมอุปกรณ์การเรียน
 - 1.2 หัวหน้าแต่ละกลุ่มตรวจจำนวนผู้เรียนและรายงานอาจารย์ทราบ
 - 1.3 ทดสอบก่อนเรียน
 - 1.4 อาจารย์พูดเรื่องความปลอดภัยในการเรียนและขอให้ปฏิบัติโดยเคร่งครัด
 - 1.5 ผู้เรียนชมวีดิทัศน์ทักษะพุ่งแหลน อาจารย์แจกภาพทักษะและให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มคิดแบบฝึกหัดมาคนละ 2 แบบ มาอธิบาย สาธิต ให้เพื่อนปฏิบัติตาม
 - 1.6 ผู้เรียนวิ่ง 2 รอบและยืดกล้ามเนื้อที่ใช้ในการพุ่งแหลน

สื่อการสอน

1. เอกสารประกอบการสอนวิชาการกีฬา
2. เครื่องโปรเจคเตอร์
3. แผ่นภาพทักษะการพุ่งแหลน
4. แหลน
5. กล้องกระดาษ
6. ลูกเทนนิส

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของผู้เรียน
2. สังเกตจากการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน
3. การทำแบบฝึกหัดท้ายบท

การเข้าสู่บทเรียน

กฎและความปลอดภัยในการฝึก คือ

- 1.1 ตรวจสอบความเรียบร้อยของอุปกรณ์ทุกชนิดที่จะนำไปฝึก
- 1.2 มองไปที่ทิศทางที่จะทุ่มฟุ้งขว้างก่อนเริ่มการทุ่มฟุ้งขว้างวัตถุนั้น
- 1.3 ทุ่มฟุ้งขว้างวัตถุพร้อมกัน และให้เก็บพร้อม ๆ กัน
- 1.4 คนที่ถนัดมือซ้ายต้องให้อยู่ด้านซ้ายของแถว

กฎทั่ว ๆ ไปของความปลอดภัย

1. ต้องดูแลและซ่อมแซมให้อุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพที่ดีอยู่เสมอ และเก็บไว้ในที่ปลอดภัย

ต้องตรวจสอบอุปกรณ์อย่างระมัดระวังก่อนการสอน

2. ห้าม ทุ่ม ฟุ้ง ง ขว้าง อุปกรณ์ย้อนกลับมา แต่ควยถือกลับมา
3. ต้องเชื่อฟังผู้สอนเป็นสำคัญ
4. ผู้ทุ่ม ฟุ้ง ขว้าง ทั้งหมดต้องยืนอยู่เส้นหลังเพื่อคอยอุปกรณ์
5. ผู้ทุ่ม ฟุ้ง ขว้าง ต้องแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ในพื้นที่ วัตถุจะตกก่อนที่จะทุ่ม ฟุ้ง หรือ

ขว้างออกไป

6. หลังจากทุ่ม ฟุ้ง ขว้าง ไปแล้ว ต้องให้คนอื่น ทุ่ม ฟุ้ง ขว้าง ให้หมดก่อนหรือรอให้ผู้สอนสั่งก่อน จึงออกไปเก็บอุปกรณ์ได้

7. เมื่อเกิดสภาพเปียกชื้น โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุ ก็มีมากขึ้นโดยเฉพาะการ

แฉลบหรือกระดอนของวัตถุ

คุณสมบัติของนักกีฬาฟุ้งแหลน

1. มีรูปร่างใหญ่ วิ่งและกระโดดได้ดี
2. แขนยาว นิ้วมือนิ้วยาว มีกำลังดิ่งและวาดแขนได้รวดเร็วและแรงมาก
3. มีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ
4. ความสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อและประสาทเร็วมาก

วิธีอบอุ่นร่างกายสำหรับฟุ้งแหลน

หลังจากนักกีฬาได้อบอุ่นร่างกาย และเหยียดกล้ามเนื้อด้วยมือเปล่าเรียบร้อยแล้ว ต่อไปจะใช้อุปกรณ์ในการช่วยเสริมการอบอุ่นและบริหารกาย

ท่าที่ 1 การยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่

ภาพประกอบ 60 แสดงการยืดกล้ามเนื้อหัวไหล่

- วิธีปฏิบัติ**
- ยืนแยกขาประมาณ 1 ช่วงไหล่ มือทั้งสองจับແหล่นฐູື້ນເນື້ອສີຣະ
 - เริ่มหมุนโดยใช้มือขวาอ้อมศีรษะทางซ้ายลงด้านหลังและให้มือซ้าย ยกอ้อม
- ศีรษะ ทางขวาไปด้านหน้าสลับไปมา

ท่าที่ 2 การยืดกล้ามเนื้อด้านหน้าท้อง และหลัง

ภาพประกอบ 61 แสดงการยืดกล้ามเนื้อด้านหน้าท้อง และหลัง

- วิธีปฏิบัติ** - ยืนเตรียมเหมือนท่าแรก
 - เริ่มปฏิบัติโดยจับແหลນໄວ້ດ້ານหลังเหยียดแขนตรงแล้วยกແหลນสลับขึ้น-

ลง

ท่าที่ 3 การยืดกล้ามเนื้อข้างลำตัว

ภาพประกอบ 62 แสดงการยืดกล้ามเนื้อข้างลำตัว

- วิธีปฏิบัติ** - จับແหลນໄວ້ນຳ ແຍກເທົ່າອອກປະມານ 1 ສ່ວນໃຫຍ່
 - เริ่มปฏิบัติให้หมุนไปทางด้านซ้าย-ขวาสลับกันโดยให้ลำตัวตรง

ท่าที่ 5 นอนคว่ำ ลำตัว และขาแนบกับพื้น แขนเหยียดตึง คว่ำมือจับແหลນให้ยกແหลນ
 และลำตัวขึ้นจากพื้น

ภาพประกอบ 63 แสดงการยืดกล้ามเนื้อหน้าอก

ขั้นตอนและวิธีการฟุ้งแต่ละท่า

ก่อนที่จะมีการฟุ้ง ต้องรู้จักวิธีการจับແหลນ ก่อนเพื่อที่จะปฏิบัติได้ถูกทักษะพื้นฐานอย่างแท้จริง

1. การจับແหลນ มีวิธีการจับ 3 ชนิด ดังรูป

จุดประสงค์ : เพื่อให้จับແหลນได้อย่างมั่นคงโดยสามารถเลือกใช้ท่าจับได้ตามความ

เหมาะสม

1.1 ใช้นิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือจับ (AMERICAN GRASP)

ภาพประกอบ 64 การจับແหลນโดยใช้นิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือจับ

1.2 ใช้นิ้วกลางและนิ้วหัวแม่มือจับ ส่วนนิ้วชี้จะทอดยาวไปทางปลายແหลນ (FINNISH GRASP)

ภาพประกอบ 65 การจับແหลນ โดยนิ้วกลางและนิ้วหัวแม่มือจับ ส่วนนิ้วชี้จะทอดยาวไปทาง

ปลายແหลນ

1.3 ใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางจับ (HUNGARIAN)

ภาพประกอบ 66 การจัดเหลนใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางจับ

2. การถือเหลน

จุดประสงค์ : เพื่อให้สามารถพุ่งเหลนไปปักในระยะไกลๆ ได้

IAAF ได้รวบรวมลักษณะการถือเหลนวิ่งในการอบรมผู้ฝึกสอนกรีฑาไว้ดังนี้การถือเหลนวิ่งแบบหัวเหลนต่ำ สำหรับคนสูง เพราะจังหวะสุดท้ายมุมการเหยียดจะไม่สูง การถือเหลนวิ่งแบบหัวเหลนสูงสำหรับคนเตี้ยเพราะต้องการมุมในการพุ่ง

ภาพประกอบ 67 แสดงการถือเหลน

ภาพประกอบ 68 แสดงการถือเหลน

การถือแหวนวิ่งแบบหัวแหวนขนานกับพื้น สำหรับคนตัวสูงปกติจะไม่สูงและต่ำเกินไป

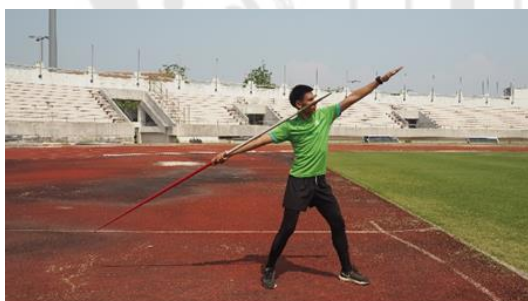
ภาพประกอบ 69 แสดงการถือแหวน

3. ขั้นตอนการฝึกทักษะการพุ่งแหวน (ยืนอยู่กับที่)

จุดประสงค์ : เพื่อให้สามารถพุ่งแหวนไปปักในระยะไกลๆ ได้อย่างมั่นคง

3.1 การฝึกยืนขวางลูกเทนนิส หรือห่วงยาง อยู่กับที่ในท่าเตรียมพุ่ง โดยให้เน้นการใช้เข่า – สะโพก – ลำตัว – หัวไหล่ – ศอก - ข้อมือ และนิ้วตามลำตัว

3.2 การฝึกใช้แรง โดยการพุ่งแหวนลงพื้น โดยมีจุดมุ่งหมายอยู่ข้างหน้า

ภาพประกอบ 70 แสดงการพุ่งแหวนลงพื้น

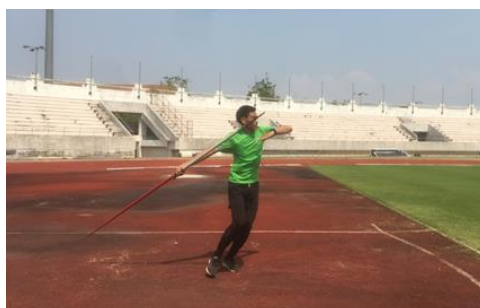
3.3 การฝึกยืนพุ่งอยู่กับที่โดยเน้นการออกแหวนได้อย่างถูกต้อง

ภาพประกอบ 71 แสดงการฝึกพุ่งแหวนอยู่กับที่

1. การฝึกการเคลื่อนที่โดยการถือแหวนวิ่ง

1.1 การฝึกการจับแหวนวิ่งในท่าที่ถูกต้องไป

ภาพประกอบ 72 แสดงการถือแหวนวิ่ง

1.2 การฝึกวิ่งไขว้เท้าข้ามไม้ที่วางขนานห่างกันประมาณ 1 เมตร โดยใช้เท้าข้างที่ถือแหวนเป็นข้างที่ไขว้

ภาพประกอบ 73 แสดงการวิ่งไขว้เท้าข้ามไม้

- เทคนิคการพุ่งแหวน ประกอบด้วย การวิ่ง จังหวะ 5 ก้าว การพุ่ง และการทรงตัว
- จังหวะ 5 ก้าว เริ่มด้วยเท้าขวาเหยียบที่หมาย
- ก่อนจะเริ่ม 5 จังหวะ จะเริ่มการวิ่งเข้ามาก่อนประมาณ 8 ก้าว ด้วยความเร็วคงที่
- การถือแหวนให้ถือขนานพื้น งอศอก แหวนอยู่เหนือไหล่
- ลงที่หมายด้วยเท้าขวา และยกแขนที่จะพุ่งให้สูงขึ้นเหนือหัวไหล่ หางมือขึ้นเหยียดไปข้างหลังรักษาความเร็วให้คงที่

ภาพประกอบ 74 แสดงการพุ่งแหลน – จังหวะ 1-2

- เขยียดหัวแหลนให้จรดศีรษะ
- ก้าวที่ 3 เป็นช่วงที่เตรียมจะไขว้เท้า

ภาพประกอบ 75 แสดงการพุ่งแหลน - จังหวะที่ 3 – 4

- ก้าวเท้าขวาไขว้ให้ยาวหลังจากดันเท้าซ้าย
- เท้าขวาจะอยู่หน้าเท้าซ้ายก่อนลงพื้น และเมื่อลงพื้นเท้าซ้ายจะอยู่หน้าเท้าขวา
- พุ่งขณะที่เขยียดเท้าซ้าย
- บิดสะโพกไปด้านหน้าให้เร็ว พร้อมกับแนบแขนซ้ายมาข้างลำตัว
- ดึงศอกขวาไปข้างบนด้านหน้าระดับศีรษะ

ภาพประกอบ 76 แสดงการพุ่งแหลน – จังหวะที่ 5

- เอนหลังในลักษณะเตรียมออกแรงพุ่ง
- เท้าซ้ายเหยียดตรงเต็มที่
- พุ่งออกไปด้วยการยันเท้าหน้า
- บิดสะโพกไปด้านหน้าให้เร็ว เก็บแขนซ้ายไว้ใกล้ตัว
- ดึงศอกขวาไปข้างบนด้านหน้าแนวศีรษะ
- ก้าวเท้าขวาไปข้างหน้า เพื่อป้องกันการฟาวล์

ภาพประกอบ 77 แสดงการพุ่งแหลน – จังหวะที่ 6 (การทรงตัว)

ขว้างจักร (DISCUS)

เนื้อหา

1. ความปลอดภัยในการขว้างจักร
2. คุณสมบัติของนักกีฬาขว้างจักร
3. วิธีการอบอุ่นร่างกายและการฝึกกำลังเพื่อการขว้างจักร
4. ขั้นตอนและวิธีการฝึกขว้างจักร
5. กติกาการแข่งขันขว้างจักร

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายคุณสมบัติของนักกีฬาขว้างจักรได้
2. อธิบายวิธีการอบอุ่นร่างกายและการฝึกกำลัง เพื่อการขว้างจักรได้
3. อธิบายขั้นตอนวิธีการขว้างจักรได้
4. อธิบายกติกาการแข่งขันขว้างจักรได้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ชั้นเตรียม

- 1.1 ผู้เรียนร่วมมือกันจัดชั้นเรียนและอุปกรณ์การเรียน โดยมีอาจารย์คอยให้คำปรึกษา
- 1.2 หัวหน้าแต่ละกลุ่มตรวจจำนวนผู้เรียนรายงานอาจารย์ทราบ
- 1.3 ทดสอบก่อนเรียน
- 1.4 อาจารย์พูดเรื่องความปลอดภัย ผู้เรียนปฏิบัติโดยเคร่งครัด
- 1.5 ผู้เรียนชมวีดิทัศน์ทักษะการฝึกขว้างจักร
- 1.6 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มคิดแบบฝึกการขว้างจักร กลุ่มละ 2 แบบและส่งตัวแทนมาอธิบาย

สถิติให้เพื่อน

สื่อการสอน

1. เอกสารประกอบการสอนวิชาการกีฬา
2. เครื่องโปรเจคเตอร์
3. จักร
4. แผ่นภาพทักษะการขว้างจักร
5. ยางนอกรถจักรยาน

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของผู้เรียน
2. สังเกตการปฏิบัติของผู้เรียน
3. ประเมินผลจากแบบทดสอบท้ายหน่วยการเรียนรู้

การเข้าสู่บทเรียน

กฎและความปลอดภัยในการฝึก

- 1.1 ตรวจสอบความเรียบร้อยของอุปกรณ์ทุกชนิดที่จะนำไปฝึก
- 1.2 มองไปทิศทางที่จะทุ่มพุ่งขว้างก่อนจะเริ่มการทุ่มพุ่งขว้างวัตุนั้นๆ
- 1.3 ทุ่มพุ่งขว้างวัตถุพร้อมกัน และให้เก็บพร้อมๆ กัน
- 1.4 คนที่ถนัดมือซ้ายต้องให้อยู่ด้านซ้ายของแถว

กฎทั่วๆ ไปของความปลอดภัย

1. ต้องดูแลและซ่อมแซมให้อุปกรณ์อยู่ในสภาพที่ดีอยู่เสมอ และเก็บไว้ในที่ปลอดภัย ต้องตรวจสอบอุปกรณ์อย่างละเอียดก่อนการสอน
2. ห้ามทุ่ม ฟุ้ง ขว้าง อุปกรณ์ย้อนกลับมา แต่ควรถือกลับมา
3. ต้องเชื่อฟังผู้สอนเป็นสำคัญ
4. ผู้ทุ่ม ฟุ้ง ขว้าง ทั้งหมดต้องยืนอยู่เส้นหลังเมื่อคอยอุปกรณ์
5. ผู้ทุ่ม ฟุ้ง ขว้าง ต้องแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ในพื้นที่ที่วัตถุจะตกก่อนที่จะทุ่ม ฟุ้ง หรือขว้างออกไป
6. หลังจากทุ่ม ฟุ้ง ขว้างแล้วต้องให้คนอื่นทุ่ม ฟุ้ง ขว้าง ให้หมดก่อน หรือรอให้ผู้สอนสั่งก่อน จึงออกไปเก็บอุปกรณ์ได้

วิธีการอบอุ่นร่างกายและฝึกกำลังเพื่อการขว้างจักร

ท่าที่ 1 การยืดกล้ามเนื้อด้านข้างลำตัว

ภาพประกอบ 78 แสดงการยืดกล้ามเนื้อด้านข้างลำตัว

วิธีปฏิบัติ - ยืนแยกเท้าพอประมาณและบิดลำตัวสลับซ้ายขวา

ท่าที่ 2 การยืดกล้ามเนื้อบริเวณหัวไหล่

ภาพประกอบ 79 แสดงการยืดกล้ามเนื้อบริเวณหัวไหล่

วิธีปฏิบัติ - ยืนแยกเท้าพอประมาณแล้วหมุนแขนไปในทิศทางเดียวกันสลับขึ้น-

ลง

ขั้นตอนวิธีการฝึกขว้างจักร

ทักษะที่จะต้องการขว้างจักรมีดังนี้

1. การจับจักร (THE GRIP)
2. การกลิ้งรายการโยนจักร
3. การยืนขว้างอยู่กับที่
4. ขั้นตอนการฝึกลักษณะการขว้างจักร

1. การจับจักร

จุดประสงค์ : เพื่อให้จับจักรได้อย่างมั่นคง

การจับจักรก่อนขว้างควรเลือกจัดตามความถนัดความยาวและความแข็งแรงของนิ้วมือ ซึ่งมีวิธีการจัดจักรดังนี้ ทาบฝ่ามือลงบนจักร กางนิ้วแยกจากกันมอปลายนิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง นิ้วก้อยตรงข้อสุดท้ายของทุกนิ้วยึดขอบจักรไว้ นิ้วหัวแม่มือวางภาพแนบกับจักร กดไว้ใกล้ขอบจักร ในลักษณะประคองไว้เบาเบาๆ จุดศูนย์กลางของจักรอยู่บนฝ่ามือข้อมือแนบติดกับขอบบนของจักรโดยข้อนิ้วหัวแม่มือจะเหวี่ยงจักรอย่างไรก็ตามแต่ต้องไม่เกร็งส่วนใดเลย

ภาพประกอบ 80 แสดงการจับจักร

2. วิธีการฝึกกลิ้งและโยนเพื่อหาจังหวะในการปล่อยจักร

จุดประสงค์ : เพื่อสามารถปล่อยจักรออกจากฝ่ามือโดยหลุดออกทางนิ้วชี้ได้

มีหลายวิธีดังนี้ (IAAF LEVEL I:1990)

2.1 การจับจักรและกลิ้งไปกับพื้นให้สู่ตนเอง

ภาพประกอบ 81 การแสดงท่าที่ 1 จับจากและกลิ้งลงพื้น

ภาพประกอบ 82 แสดงท่าที่ 2 โยนจัดลอยไปในอากาศ

ภาพประกอบ 83 แสดงการท่าที่ 3 จับจักรเหวี่ยงไปด้านหน้า-หลังแล้วปล่อย

ภาพประกอบ 84 การแสดงท่าที่ 4 ยื่นปล่อยจากแล้วก้าวเท้าสลับ

ภาพประกอบ 85 การแสดงท่าที่ 5 ยื่นครึ่งวงกลมหันข้างบนเท้าข้างจักร

ภาพประกอบ 86 แสดงการท่าที่ 6 หันหลังหมุนขว้าง

3.การยื่นขว้างอยู่กับที่

จุดประสงค์ : เพื่อให้สามารถข้างจักรไปด้านหน้า

เริ่มจากการยื่นให้เท้าวางอยู่บริเวณกลางวงกลมปลายเท้าชี้ไปด้านหลังและย่อเข่าทำมุมประมาณ 90 องศาหน้าหนักตัวอยู่เท่านี้ส่วนเท้าซ้ายให้วางด้วยปลายเท้าขวาเหยียดตรง ไม่เกร็ง บริเวณขอบในวงกลมขีดไม้ขวาง ลำตัวขณะเหวี่ยงจากจะบิดมาด้านหลังสายตามองพื้นมือขวาที่ถือจากจะเหวี่ยงไปด้านหลังแขนเหยียดตรงมือซ้ายยกสอดเข้าหาลำตัว

เมื่อเริ่มขว้างจักรให้เหวี่ยงแขนขึ้นมากในลักษณะเหยียดตรง มือที่ถือจักรจะอยู่ในลักษณะคว่ำมือ พร้อมส่งแรงบิดสะโพก ลำตัวหัวไหล่ ศอก ข้อมือและนิ้วมือ ตามลำดับ การปล่อยจากท่ามุมประมาณ 30 - 37 องศาเมื่อปล่อยจากแล้วผู้ขว้างจะสลับเท้าหรือไม่ก็ได้ปัจจุบันนักกีฬาบางคนว่างจะออกไปแล้วไม่นิยมสลับเท้า เพราะจะทำให้แรงระเบิด(EXPLOSIIVE POWER)ในการขว้างจักรมากขึ้น

ภาพประกอบ 87 แสดงการยืนขว้างจักรอยู่กับที่

4. ขั้นตอนการฝึกทักษะและการขว้างจักร

จุดประสงค์ : เพื่อให้สามารถขว้างจักร ปล่อยจักรออกจากมือ ได้อย่างถูกต้องวิธี

- เทคนิคการขว้างจักรแบ่งได้ 3 ตอน คือ การเหวี่ยง การหมุน การขว้าง
- ผู้ที่ถนัดมือขวาจะหมุนไปทางซ้าย 1 ½ รอบ
- เท้าซ้ายจะอยู่ด้านหน้า เมื่อจักรถูกขว้างออกไป

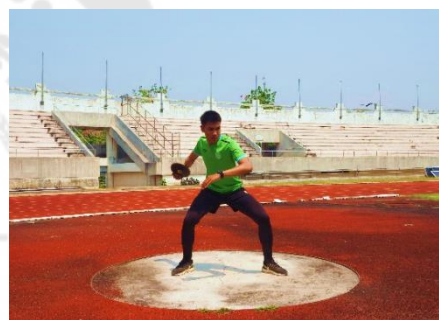
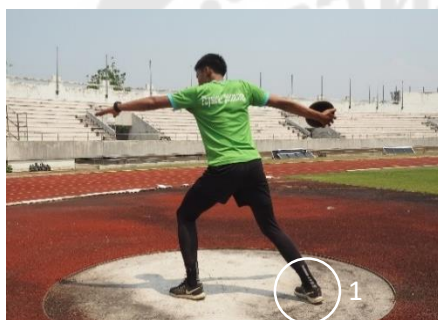
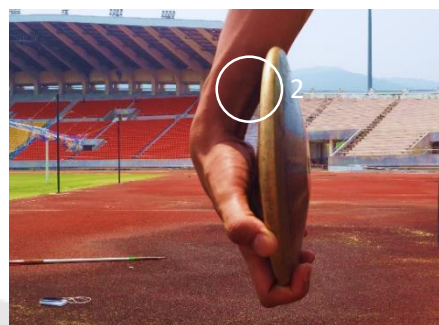
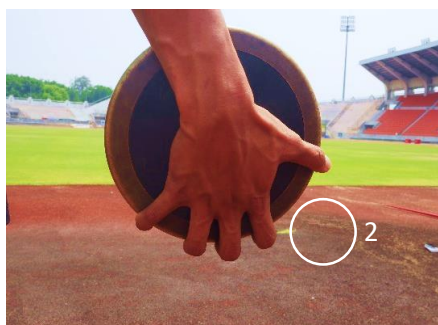

ภาพประกอบ 88 แสดงการขว้างจักร

- เหวี่ยงจากไปด้านหลังทางขวามือให้ไกลเท่าที่จะทำได้ พร้อมกับบิดลำตัวในเวลาเดียวกัน

(1)

- ยืนแยกเท้าประมาณช่วงไหล่คล้ายท่าขึ้นม้า หันหลังให้ทิศทางที่จะขว้างออก เข้าทั้งสองข้าง(2)

ภาพประกอบ 89 แสดงการขว้างจักร-การเหวี่ยง

1. การหมุนตัว

จุดประสงค์ : เพื่อให้สามารถเพิ่มแรงให้กับจักร ได้ระยะทางที่ไกลขึ้น

- บิดตัวด้วยปลายเท้าซ้ายบิดตัวเข้าซ้ายไปด้านหน้าทิศทางที่จะขว้าง
- แขนที่ขว้างจักรให้อยู่ด้านหลังของร่างกาย
- เหวี่ยงขาขวาข้ามเป็นวง

ภาพประกอบ 90 แสดงการขว้างจักร-หมุนตัว

- บิดขาค้ายไปด้านหน้าให้ใบหน้าหันไปทิศทางที่จะขว้าง
- รักษาตำแหน่งของแขนที่ขว้างจักร ให้อยู่เหนือสะโพกและอยู่ด้านหลังของร่างกาย
น้ำหนักรจะตกอยู่ที่เท้าขวา
- วางเท้าอย่างรวดเร็ว และหันไปทิศทางที่ขว้าง

ภาพประกอบ 91 แสดงการขว้าง-การหมุนตัว

ตำแหน่งของการออกแรงขว้าง(POWER POSITION)

จุดประสงค์ : เพื่อให้สามารถขว้างจักรด้วยท่าทรงพลังได้อย่างถูกต้อง

- น้ำหนักจะตกอยู่ที่เท้าขวาในขณะที่จะขว้าง
- รักษาตำแหน่งของแขนให้อยู่ด้านหลัง

ภาพประกอบ 92 แสดงตำแหน่งของการออกแรงขว้าง

การขว้าง

จุดประสงค์ : เพื่อให้สามารถขว้างจักร ปล่อยจักรออกไปมือที่ขว้าง

- บิดสะโพกด้านขวาไปข้างหน้า พร้อมกับเหยียดขาขวา
- ให้ขว้างขณะอยู่ระดับไหล่ พร้อมกับเหยียดขาหน้า
- อย่าว้างจักรออกไปจนกว่าเท้าทั้งสองจะอยู่บนพื้นและให้บิดสะโพกแล้ว

ภาพประกอบ 93 แสดงการขว้างจักร-การขว้าง

สรุป

1. ความปลอดภัยในการเรียนการสอนขว้างจักรเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งผู้สอนผู้สอนจะต้องเน้นวางระเบียบและให้ผู้เรียนปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด
2. คุณสมบัติของนักกีฬาขว้างจักรควรมีรูปร่างสูงใหญ่ นิ้วมือยาวแข็งแรง ช่วงแขนยาว แขนและไหล่แข็งแรง มีความสัมพันธ์ในการเคลื่อนไหวทุกๆส่วนของร่างกาย
3. การอบอุ่นร่างกายเพื่อการขว้างจักรเป็นสิ่งสำคัญนอกจากจะลดการบาดเจ็บทางการกีฬายังจะทำให้เกิดประสิทธิภาพของการขว้างจักรยิ่งขึ้นอีกด้วย
4. ทักษะการขว้างจักรแบ่งได้ดังนี้
 - 4.1 การถือจักร
 - 4.2 การยืนเตรียมขว้างจักร
 - 4.3 การเหวี่ยงจักรและการหมุนตัว
 - 4.4 การขว้างจักร

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3
เรื่อง : การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

สิ่งที่มุ่งหวัง/วัตถุประสงค์

ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ

1. อธิบาย/อภิปราย ความสัมพันธ์เชื่อมโยงและแนวทางในการวัดและประเมินผลทาง พลศึกษาในประเด็นต่างๆต่อไปนี้ได้อย่างถูกต้อง
 - 1.1 หลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา
 - 1.2 การประเมินผลทางพลศึกษา
 - 1.3 การวัดผลพลศึกษาตามสภาพความเป็นจริง
2. วิเคราะห์ สภาพปัญหาการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาเมื่อกำหนด สถานการณ์ตัวอย่างได้อย่างเหมาะสม
3. นำเสนอวิธีการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ โดยใช้ทักษะออกแบบการวัดและประเมินผลได้อย่างเหมาะสม

กิจกรรมการอบรม

1. บรรยายโดยวิทยากร
2. อภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เข้าอบรมกับวิทยากร
3. การฝึกปฏิบัติในกิจกรรม
 - 3.1 การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา
 - 3.2 การสร้างและเลือกใช้เครื่องมือวัดผลทางพลศึกษาให้ถูกต้องเหมาะสมตามหลักวิชาการ
4. การนำเสนอผลการปฏิบัติงาน
5. การให้ข้อเสนอแนะจากวิทยากร

วิธีการฝึกอบรม

1. วิทยากรซักถามปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชากริฑาให้ผู้เข้าอบรมอภิปราย และวิทยากรสรุป (25 นาที)
2. วิทยากรบรรยายหลักการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชากริฑา (30 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (10 นาที)

3. วิทยากรบรรยายเกี่ยวกับแนวทาง วิธีการ และเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา (30 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (10 นาที)
4. วิทยากรสรุปการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา (10 นาที)
5. แบ่งกลุ่ม มอบหมายงานฝึกปฏิบัติจริงเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา โดยลงมือปฏิบัติการตามกิจกรรม ซึ่งมีผู้ช่วยวิทยากรให้คำแนะนำประจำกลุ่ม (10 นาที)
6. ดำเนินการนำเสนอผลการฝึกปฏิบัติ โดยให้แต่ละกลุ่มนำเสนอที่ละกลุ่มและวิทยากรจะให้คำแนะนำหลังจากนำเสนอครบทุกกลุ่ม (45 นาที)
7. วิทยากรร่วมกับผู้เข้าอบรมสรุปองค์ความรู้ในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา (10 นาที)
4. วิทยากรบรรยาย การประเมินผลทางพลศึกษา (30 นาที) ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (15 นาที)

สาระสำคัญ

การวัดและการประเมินผลทางพลศึกษาเป็นกระบวนการที่ผู้สอนทางพลศึกษาจะต้องให้ความสำคัญกับหลักวิธีการ เครื่องมือ กระบวนการวัด กระบวนการประเมินผลทางพลศึกษา ทั้งนี้ เพื่อให้การวัดผลทางพลศึกษามีประสิทธิภาพและได้ผลตรงตามที่ต้องการและถูกต้องตามหลักวิชาการ

สื่อ

1. Power point
2. เอกสารประกอบการอบรม
3. อุปกรณ์สำนักงาน เช่น กระดาษฟลิปชาร์ต ปากกาเคมี เป็นต้น

แนวทางการประเมิน

1. การทดสอบความรู้
2. การประเมินผลงานจากกิจกรรม
3. การประเมินผลการนำเสนอ

แบบประเมินทักษะ

หลักสูตรหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การจัดทำแผนการเรียนการสอนรายวิชาการศึกษา

ชื่อ - นามสกุล.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านมีความคิดเห็นว่าสอดคล้องกับการพิจารณาของท่าน
ซึ่งแบบประเมินทักษะเชิงปฏิบัติกำหนดแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ประเมินเอกสารประกอบกิจกรรมทักษะเชิงปฏิบัติการ โดยกำหนดให้

3	คะแนน	หมายถึง ดี
2	คะแนน	หมายถึง พอใช้
1	คะแนน	หมายถึง ปรับปรุง

ส่วนที่ 2 ประเมินการนำเสนอผลงานจากการประกอบกิจกรรมทักษะเชิงปฏิบัติการ

ส่วนที่ 1 การประเมินเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ (10 คะแนน)

รายการ	ผลการพิจารณา			เกณฑ์การพิจารณา
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)	
1. ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ ทำเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ ได้อย่างถูกต้อง				ดี = ทำได้ถูกต้องมากกว่า 80 % พอใช้ = ทำได้ถูกต้อง 50-80 % ปรับปรุง = ทำได้ถูกต้องน้อยกว่า 50 %
2. ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ ทำเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ แต่ละส่วนครบถ้วนสมบูรณ์				ดี = ทำอย่างครบถ้วน พอใช้ = ทำได้มากกว่าครึ่งของทั้งหมด ปรับปรุง = ทำได้น้อยกว่าครึ่งของทั้งหมด
3. เข้ารับการอบรมสามารถทำ เอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ ได้ ด้วยตนเอง				ดี = ทำด้วยตนเองทั้งหมด พอใช้ = ทำด้วยตนเองและขอความช่วยเหลือ จากเพื่อนเพียงบางส่วน ปรับปรุง = ขอความช่วยเหลือจากเพื่อน มากกว่าครึ่งของทั้งหมด
4. เข้ารับการอบรมสามารถ ทำ เอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ ได้ ทันต่อเวลาที่กำหนดไว้				1 คะแนน = เสร็จทันในเวลาที่กำหนด 0 คะแนน = เสร็จไม่ทันในเวลาที่กำหนด
รวมคะแนน				

ส่วนที่ 2 ประเมินงานและการนำเสนอผลงาน (20 คะแนน)

รายการ	ผลการพิจารณา			เกณฑ์การพิจารณา
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)	
1. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีรายละเอียดของเนื้อหาถูกต้อง				ดี = เนื้อหาถูกต้องมากกว่า 80 % พอใช้ = เนื้อหาถูกต้องมากกว่า 50-80 % ปรับปรุง = เนื้อหาถูกต้องน้อยกว่า 50-80 %
2. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีรายละเอียดของเนื้อหาครบถ้วนทุกองค์ประกอบ				ดี = เนื้อหาครบถ้วน พอใช้ = เนื้อหาไม่ครบขาดเพียงบางส่วน ปรับปรุง = เนื้อหาไม่ครบเกินกว่าครึ่งของเนื้อหาทั้งหมด
3. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีการสอดแทรกหลักการ/ทฤษฎี/ความคิดสร้างสรรค์อย่างเหมาะสม				ดี = มีการสอดแทรกได้อย่างเหมาะสม พอใช้ = มีการสอดแทรก ปรับปรุง = ไม่มีการสอดแทรก
4. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมสามารถนำไปใช้ได้สถานการณ์จริง				ดี = สามารถนำไปใช้ได้สถานการณ์จริง พอใช้ = สามารถนำไปใช้ได้แต่ต้องมีการปรับเนื้อหาบางส่วนให้เหมาะสมมากขึ้น ปรับปรุง = ไม่เหมาะนำไปใช้ในสถานการณ์จริง
5. การตอบคำถามข้อสงสัยของผู้เข้ารับการอบรมสามารถ มีหลักการและชัดเจน				ดี = ตอบคำถามได้ถูกต้องตรงประเด็นและชัดเจน พอใช้ = ตอบคำถามได้ดี ปรับปรุง = ตอบคำถามไม่ได้เท่าที่ควร
6. วิธีการนำเสนอของผู้เข้ารับการอบรม				ดี = การนำเสนอน่าสนใจหรือมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนออย่างชัดเจน พอใช้ = การนำเสนอที่น่าสนใจหรือมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอเล็กน้อย ปรับปรุง = การนำเสนอไม่ชวนให้สนใจหรือไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอ
7. ผู้เข้ารับการอบรมมีทักษะในการใช้ภาษาสื่อสาร				2 คะแนน = ใช้ภาษาได้ดีถูกต้อง ไม่ติดขัด กระชับง่ายต่อการทำความเข้าใจ นำเสนอมั่นใจ 1 คะแนน = ใช้ภาษาได้ไม่ค่อยดีนัก ติดขัดอยู่บ้างเสมอ ไม่มีความมั่นใจในการนำเสนอ
รวมคะแนน				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

เนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

หลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลพลศึกษา

การวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการสำคัญ ที่ชี้ให้เห็นว่าการศึกษานั้นประสบผลสำเร็จเพียงใด จะเห็นว่าการวัดและประเมินผลจำเป็นที่ต้องสอดคล้องกับด้านอื่นๆ ในกระบวนการเรียนการสอนด้วย ดังที่

วีรยา บุญชัย (2529) ได้กล่าวถึงการประเมินผลว่าเป็นศิลปะของการวินิจฉัยโดยใช้เครื่องมือที่มีความตรงอยู่แล้วเป็นเกณฑ์ หรือมาตรฐานเปรียบเทียบเพื่อนำเอาการประเมินผลมาใช้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนต่างๆ ไปจะมีวงจรต่อเนื่องกัน ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

1. กำหนดวัตถุประสงค์ (Objective) โดยพิจารณาจากปรัชญาในการศึกษา
2. การดำเนินการสอนการเรียน (Methodology and Instruction) โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์การเรียน (Learning Experiences)
3. การประเมินผล (Evaluation) ทำให้ทราบว่าประสบการณ์ต่างๆ ที่ผู้เรียนได้รับนั้นบรรลุเป้าหมายที่กำหนดได้มากน้อยเพียงใด

จุดมุ่งหมายของการวัดผลพลศึกษา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายทั่วไปของการวัดผลวิชาพลศึกษา คือ เพื่อพูนความรู้เกี่ยวกับตัวนักเรียน และเพื่อปรับปรุงการสอนส่วนจุดมุ่งหมายเฉพาะของการวัดผลมี 6 ประการดังนี้

1. เพื่อการวิเคราะห์หรือวินิจฉัย การวัดผลมีความจำเป็นต้องใช้ในการวิเคราะห์ความแตกต่างเกี่ยวกับความสามารถ ความสนใจ และความต้องการของนักเรียน เพื่อประโยชน์ต่อการวางแผนและการควบคุมการจัดโปรแกรมพลศึกษาให้เพียงพอเหมาะสม การได้รู้ถึงข้อมูลเฉพาะตัวของนักเรียนแต่ละคนทำให้ครู สามารถจัดโปรแกรมที่ช่วยรักษาหรือแก้ไขความผิดปกติ โปรแกรมการฝึกเป็นประจำ และโปรแกรมเร่งรัดได้ต่อไป

2. เพื่อการแบ่งกลุ่ม การแบ่งกลุ่มนักเรียนไม่ว่าจะเป็นในลักษณะแบบเดียวกันหรือผสมผสานกันบางครั้งจะมีประโยชน์ต่อการเลือกแบบการสอน การแข่งขัน หรือการจัดประสบการณ์ต่างๆ การแบ่งกลุ่มในลักษณะดังกล่าวมักขึ้นอยู่กับผลที่ได้จากการวัดผลอย่างถูกต้อง

3. เพื่อความสัมฤทธิ์ผล การวัดผลจำเป็นต้องกระทำให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย และมีการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์และความก้าวหน้าของนักเรียนอย่างถูกต้อง ทั้งนี้เพราะผลที่บันทึกไว้จะเป็นสิ่งชี้แนะในการเลือกเนื้อหา การให้คะแนน และการส่งเสริมความก้าวหน้าของนักเรียนต่อไป

4. เพื่อการบริหาร การวัดผลทำให้ได้ข้อมูลสำหรับการพิจารณาหาวิธีสอนที่ดีที่สุด และเป็นข้อมูลที่ใช้ในการแนะนำนักเรียนให้ได้รับประสบการณ์ที่ดีเพียงพอ การวัดผลที่แม่นยำจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้มากขึ้น และทำให้ทราบว่านักเรียนคนใดมีความพร้อมที่จะพัฒนาไปสู่ระดับที่สูงขึ้นต่อไปอีก การบริหารการทดสอบที่ถูกต้องเหมาะสมจะช่วยให้ได้ข้อมูลที่ต้องการและจำเป็นสำหรับตัวนักเรียน ครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้บริหารโรงเรียน

5. เพื่อการแนะแนว ผลการทดสอบตามจุดมุ่งหมายจะมีประโยชน์สำหรับการประเมินผลตัวครูและประสิทธิภาพในการสอนของครู และผลจากการทดสอบเป็นตัวบ่งชี้ได้ด้วยว่าการทำงานของครูบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนเองกำหนดไว้หรือไม่

6. เพื่อการวิจัย วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่สามารถศึกษาและทำการวิจัยได้มากมาย ตัวอย่างเช่น งานวิจัยที่จำเป็นต่อการปรับปรุงประสิทธิภาพของการใช้วิธีสอน งานวิจัยเกี่ยวกับอัตราความก้าวหน้าของนักเรียน งานเกี่ยวกับสรีรวิทยา จิตวิทยาและสังคมวิทยา (มีประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมพลศึกษาต่างๆ) และงานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียน เป็นต้น

ประโยชน์ของการวัดผล

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) กล่าวว่า ผลที่ได้จากการวัดผลจะนำไปใช้ประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. การจัดตำแหน่ง การวัดผลจะใช้การจัดตำแหน่งของนักเรียนในชั้นหรือในกลุ่มตามความสามารถหรือคะแนนที่ได้จากการวัดผล เช่น การวัดส่วนสูงและการชั่งน้ำหนัก สามารถนำไปใช้ในการแบ่งกลุ่มนักเรียนได้ โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน

2. การวินิจฉัย การวัดผลใช้ในการวินิจฉัยความอ่อนแอของนักเรียน จุดมุ่งหมายของการวินิจฉัยเพื่อตรวจสอบความอ่อนแอ เพื่อให้การบำบัดรักษาด้วยกิจกรรมเฉพาะรายในการแบ่งกลุ่มนักเรียนอาจทำตามการวินิจฉัยความแข็งแรงหรือความอ่อนแอก็ได้ การวินิจฉัยจึงเป็นความพยายามอย่างยิ่งที่จะแยกแยะลักษณะเฉพาะของความอ่อนแอของนักเรียนออกมา โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน

3. การประเมินผลการเรียน เป้าหมายหลักของการวัดผลนักเรียนก็เพื่อการตัดสินว่านักเรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายของการสอนหรือไม่ โดยทำการเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานในการจัดตำแหน่งตามการวินิจฉัย และการประเมินผลการเรียนรู้อื่นๆ ซึ่งจะนำมาประกอบกันเพื่อสรุปผลที่จะนำไปใช้ประโยชน์ต่อการสอนของคุณต่อไป

4. การทำนาย ครูอาจนำผลที่ได้จากการวัดและประเมินผลไปทำนายระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในกิจกรรมพลศึกษาต่อไปในภายภาคหน้าได้

5. การประเมินผลโปรแกรมการวัดผลจะนำไปใช้ประเมินโปรแกรมหรือหลักสูตรพลศึกษาที่จัดขึ้นในโรงเรียน

6. การสร้างแรงจูงใจ การวัดและประเมินผลความสามารถในการเคลื่อนไหวสามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อการสร้างแรงจูงใจให้แก่นักเรียนได้ เพราะการประสบความสำเร็จในการเรียนหรือสัมฤทธิ์ผลจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนที่มีความสามารถต่ำต้องการพัฒนาและปรับปรุงตนเองให้มีความสามารถสูงขึ้น

จากจุดประสงค์ของการวัดและประเมินผลการเรียน จะเห็นได้ว่าการวัดผลและประเมินผลการเรียน จะทำให้เกิดประโยชน์ในหลายๆ ด้าน เช่น ประโยชน์ต่อผู้สอน ต่อผู้เรียน ประโยชน์ในการแนะแนว การบริหาร และการวิจัย เป็นต้น

ประโยชน์ต่อผู้สอน

1. ให้ทราบพฤติกรรมเบื้องต้นของผู้เรียน เพื่อช่วยในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน

2. ช่วยให้ผู้สามารถกำหนดปรับปรุงเป้าหมายความเป็นจริงสำหรับผู้เรียนแต่ละระดับ

3. ช่วยให้ผู้สอนทราบว่าผู้สอนให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด

4. ช่วยให้การประเมินผลและปรับปรุงเทคนิคการสอนแบบต่างๆ ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

5. ทำให้ทราบถึงระดับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนระดับต่างๆ ของการเรียน

6. ช่วยให้ได้ข้อมูลเป็นแนวทางในการเปรียบเทียบระดับผลสัมฤทธิ์ระหว่างผู้เรียนและเป็นแนวทางในการให้อันดับคะแนนของผู้เรียนด้วย

7. ใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจว่าผู้เรียนมีความสามารถพอเพียงที่จะเลื่อนขั้นสูงขึ้นหรือไม่

ประโยชน์ต่อผู้เรียน

1. ทำให้รู้ระดับความสามารถของตนเองในแต่ละด้าน

2. ทำให้รู้สิ่งบกพร่องที่ตัวเองเริ่มปรับปรุงแก้ไข
3. ช่วยให้การเลือกเรียนวิชาชีพ
4. ทำให้รู้ระดับความมั่งคั่งในการเรียนของตน
5. ทำให้ตื่นตัวและมีความสนใจในการเรียน

ประโยชน์ในการแนะแนว

การวัดผลและประเมินผลทำให้ผู้เรียน ครูผู้สอนจนฝ่ายแนะแนวได้ทราบว่าผู้เรียนมีจุดเด่น จุดด้อยในด้านใดบ้าง ซึ่งจะมีประโยชน์เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนเลือกศึกษา ต่อ

ประโยชน์ในการบริหาร

การวัดผลและประเมินผลผลการศึกษาจะช่วยให้ข้อมูลแก่ผู้บริหารในการตัดสินใจดำเนินการ ได้อย่างเหมาะสม เช่น การคัดเลือกบุคคล การตรวจสอบคุณภาพการเรียนการสอนการจัด กิจกรรมผลศึกษา การปรับหลักสูตรหรือโครงการผลศึกษาในโรงเรียน การจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวกตลอดจนพิจารณาให้ความดีความชอบ

ประโยชน์ด้านการวิจัย

จากการวัดผลและประเมินผลผลศึกษา ทำให้มองเห็นปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอน การบริหารที่ควรศึกษาหาความจริง เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาและเพื่อเป็นแนวทาง ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

ขั้นตอนในการดำเนินการทดสอบทางผลศึกษา

พูนศักดิ์ ประถมบุตร (2532) ได้เสนอขั้นตอนในการดำเนินการทดสอบทางผลศึกษาไว้ ดังนี้

1. ศึกษาโครงสร้าง จุดประสงค์ เนื้อหาวิชาที่สอนกำหนดสัดส่วนของคุณลักษณะที่ต้องการ จะวัด เช่น จะวัดในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย แต่ละด้านมากน้อยเพียงใด
2. สร้างแบบทดสอบ หรือเลือกแบบทดสอบตามเกณฑ์หรือวิธีการที่ได้กล่าวมา ให้เหมาะสมกับเพศ วัย ระดับชั้น เพื่อใช้วัดคุณลักษณะต่างๆ ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้
3. ศึกษาวิธีใช้แบบทดสอบ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ในการดำเนินการทดสอบ การให้คะแนน และวิธีการแปลผล เป็นต้น
4. วางแผนการทดสอบ โดยกำหนดเวลา สถานที่ วิธีการในการทดสอบ โดยคำนึงถึงความ เป็นระเบียบเรียบร้อย ปลอดภัย ประหยัดทั้งเวลา บุคลากร และอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ การ ทดสอบจะกระทำเป็นรายบุคคล เป็นหมู่ หรือเป็นหมู่แล้วหมุนเวียนทดสอบเป็นสถานีหรือจะ

ทดสอบพร้อมกันทุกคน จะทดสอบจากกิจกรรมเขาไปหาหนักหรือสลบกันไป มีเวลาพักระหว่าง การทดสอบแต่ละรายการ มีการอบอุ่นร่างกาย หรือมีการสาธิตก่อนการทดสอบหรือไม่

5. ก่อนการทดสอบ ให้ทำการตรวจสอบอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องอำนวยความสะดวก สถานที่แบบฟอร์มในการให้คะแนน ใบบันทึกผลการทดสอบให้พร้อมที่จะใช้งานได้หากพบว่า มี ปัญหา เช่น ขำรูดไม่เรียบร้อย หรือมีจำนวนไม่เพียงพอจะได้รับแก้ไขปรับปรุงหรือจัดหาจัดทำให้ อยู่ในสภาพเรียบร้อยและเพียงพอต่อความต้องการในการทดสอบ

6. ทดลองใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องอำนวยความสะดวกในการทดสอบเพื่อความถูกต้อง แม่นยำและสร้างความชำนาญที่จะใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและเรียบร้อย

7. ดำเนินการทดสอบ นับว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญครูต้องเตรียมนักเรียน เช่น อธิบายและ สาธิตการทดสอบแต่ละรายการ บางรายการทดสอบอาจอนุญาตให้มีการอบอุ่นร่างกายก่อนการ ทดสอบการดำเนินการทดสอบจะทำเป็นรายบุคคล เป็นหมู่ หรือเป็นหมู่แล้วหมุนเวียนทดสอบตาม สถานที่ต่างๆ หรือทดสอบพร้อมกันทั้งหมดทุกคน การให้คะแนนกระทำโดยครู โดยหัวหน้าหมู่ โดยคู่ ของผู้รับการทดสอบ หรือให้ผู้รับการทดสอบบันทึกคะแนนตนเอง จะต้องชี้แจงให้ผู้รับการทดสอบ เข้าใจและปฏิบัติถูกต้องระหว่างการทดสอบครูต้องคอยควบคุมดูแลและสังเกตการณ์ทดสอบหาก มีข้อบกพร่องไม่เรียบร้อยจะทำการแก้ไขให้ดำเนินการทดสอบบรรลุผลเป็นอย่างดี

8. การดำเนินการภายหลังการทดสอบ นำคะแนนที่ได้ไปเทียบกับเกณฑ์หรือแปลงเป็น คะแนนมาตรฐาน แล้วทำการประเมินผลทั้งทักษะย่อยและทักษะรวม เพื่อแปลความหมายหรือ กำหนดระดับเกรด ออกมาตามระเบียบวิธีทางสถิติ การกำหนดเกรดอาจใช้แบบอิงกลุ่ม โดยใช้ คะแนน (T - score) หรือแบบอิงเกณฑ์ตามร้อยละของคะแนน

วิธีการวัดผลทางพลศึกษา

แบร์โร (Barrow 1979 อ้างถึงในผาณิต บิลมาศ 2522) กล่าวถึงวิธีการวัดผลที่ใช้กันมาก ได้แก่

1. บันทึกประวัติส่วนบุคคล (Anecdotal Record) เป็นเครื่องมือในการประเมินพฤติกรรม ผู้เรียนในการเรียนด้านจริยธรรม
2. แบบเลือกจากรายการ (Check List) เป็นเครื่องมือใช้รวบรวมข้อมูลทั้งขบวนการทาง พลศึกษาและผลการศึกษา
3. การสัมภาษณ์ (Interview) เหมือนแบบสอบถาม แต่เป็นการสอบถามแบบปากเปล่า

4. การสำรวจ (Inventory) โดยมากใช้การวัดทัศนคติทางสุขภาพและประเมินพฤติกรรมทางเจตคติ
5. การสังเกต (Observation) เป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมกระทำหรือสถานการณ์ของผู้เรียน
6. แบบวัดการกระทำของร่างกาย (Physical Performance Test) เป็นแบบวัดที่มีความเป็นปรนัย ใช้วัดการเคลื่อนไหวของมนุษย์ รวมทั้งความสามารถทางกลไก สมรรถภาพกลไกทักษะกีฬา รูปร่างและการโภชนาการ
7. แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นวิธีที่ใช้มากที่สุด เพื่อให้ได้ข้อมูลจากบุคคลเกี่ยวกับสถานภาพปัจจุบันและประสบการณ์ โดยให้กรอกคะแนนสอบถามที่ทำขึ้น
8. มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นการนำขบวนการสังเกตมาจัดลำดับใช้ประเมินความสามารถ ใช้วัดทัศนคติ ความชอบ การมีน้ำใจนักกีฬา ความสามารถในการเล่นกีฬานำมาประเมินได้ถูกต้องและแน่นอน นอกจากนี้ยังได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบทางพลศึกษาแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ
 1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher – Made - Test) เป็นแบบทดสอบที่พบทั่วไป เป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้ในกระบวนการวัดผลที่ตัวเองรับผิดชอบ ซึ่งมีลักษณะดังนี้คือ
 - 1.1 เหมาะสม หรือตรงกับหน่วยของการสอนที่ครูกำหนดขึ้นตามเนื้อหาความยากง่าย
 - 1.2 การสร้างแบบทดสอบนั้นวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของครูเอง โดยอาศัยความเที่ยงตรงจากหลักสูตรเป็นเกณฑ์
 - 1.3 แบบทดสอบอาจจะไม่เป็นไปตามคะแนนมาตรฐานของส่วนการศึกษานั้นๆ แต่เป็นคะแนนที่ครูสร้างเกณฑ์คะแนนขึ้นมาใช้เอง
 - 1.4 เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมาเองอย่างง่าย ๆ รวดเร็ว ดังนั้นอาจไม่ดีเท่ากับแบบทดสอบมาตรฐาน
 - 1.5 เป็นแบบทดสอบที่ไม่เหมาะที่จะให้คนอื่น ๆ นำไปใช้อีกถึงแม้จะสอนวิชาเดียวกันเหมาะสำหรับของผู้สร้างเอง เพราะสัมพันธ์กับการสอนตามหลักสูตรที่ตนเองกำหนด
 2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มีวิธีการวัดของเครื่องมือและการหาคะแนนคงที่เป็นแบบทดสอบที่มีการสร้างขึ้นและนำมาทดลองใช้นำมาวิเคราะห์แล้วเป็นแบบทดสอบที่ใช้ได้ มีค่าความเชื่อมั่นได้สูง มีค่าความเที่ยงตรงสูง และมี

เกณฑ์การประเมินผลที่ได้มาตรฐาน สามารถนำมาวัดได้เป็นอย่างดีให้ผลการวัด แน่นนอนถูกต้อง และสามารถนำผลการวัดไปทำการประเมินได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การสร้างแบบทดสอบ

ในการทดสอบทางพลศึกษานั้น เมื่อครูพลศึกษาได้พิจารณาแบบทดสอบที่มีอยู่แล้วนำมาใช้ พบว่า แบบทดสอบที่มีอยู่นั้นไม่เหมาะสมกับผู้เข้ารับการทดสอบหรือขาดความชำนาญในการใช้แบบทดสอบ หรือขาดอุปกรณ์ จึงมีความจำเป็นที่จะสร้างแบบทดสอบขึ้นใหม่ ซึ่งครูพลศึกษาสามารถทำได้ เพียงแต่ต้องมีความรู้ความเข้าใจขั้นตอนวิธีการสร้างแบบทดสอบและมีเทคนิคในการสร้าง โดยยึดหลักวิทยาศาสตร์ก็จะทำให้แบบทดสอบคุณภาพนำไปใช้ได้

ขั้นตอนวิธีการสร้างแบบทดสอบทางพลศึกษา

วินิต กองบุญเทียม (2536) ได้เสนอแนะขั้นตอนวิธีการสร้างแบบทดสอบทางพลศึกษา

1. ตั้งจุดมุ่งหมายในการทดสอบว่าต้องการทดสอบอะไร เพื่อที่จะได้สร้างเครื่องมือในการทดสอบได้สอดคล้องกับความต้องการ
2. ศึกษาในทักษะวิชาหรือกิจกรรมที่จะทำการทดสอบว่ามีเนื้อหาวิชา หรือทักษะของแบบทดสอบจะได้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา หรือทักษะต่างๆ ของกิจกรรม
3. ศึกษาแบบทดสอบต่างๆ ที่มีผู้สร้างขึ้น หรือมีการวิจัยมาแล้วที่สอดคล้องหรือคล้ายคลึงกับแบบทดสอบที่ครูหรือผู้ฝึกจะสร้าง เพื่อสามารถที่จะดัดแปลงปรับปรุงนำมาสร้างเป็นแบบทดสอบที่ดีได้
4. กำหนดโครงสร้างของแบบทดสอบที่จะสร้างว่าจะจะเป็นแบบทดสอบลักษณะอย่างไรมีกี่รายการ โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับสิ่งต่างๆ ให้เหมาะสม
5. ดำเนินการสร้างแบบทดสอบให้สัมพันธ์กับจุดมุ่งหมาย เนื้อหา หรือทักษะ กิจกรรมที่จะทำการทดสอบ
6. ทดสอบนำแบบทดสอบไปใช้โดยเลือกกลุ่มทดลอง ที่มีจำนวนเพียงพอและเหมาะสม
7. พิจารณาแก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบให้ดีขึ้น โดยพิจารณาข้อมูลที่ได้จากการทดสอบ
8. นำแบบทดสอบไปหาความเที่ยงตรง การหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบกระทำได้หมายวิธี คือ

8.1 โดยการเปรียบเทียบกับแบบทดสอบมาตรฐาน

8.2 การเปรียบเทียบกับผู้เชี่ยวชาญโดยใช้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรง

เชิงพินิจ

8.3 การรับรองความเที่ยงตรงโดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ

9. นำแบบทดสอบไปหาค่าความเชื่อมั่น การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบมีหลายวิธี แต่สำหรับการทดสอบทางพลศึกษา ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปฏิบัติส่วนมากจะนิยมหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีการสอบซ้ำ (Test – retest)

10. ถ้าแบบทดสอบมีหลายรายการควรนำรายการทั้งหลายมาหาค่าสหสัมพันธ์ ซึ่งกันและกันเมื่อพบว่า แบบทดสอบบางรายการมีลักษณะใกล้เคียงกัน หรือไปด้วยกันได้ก็ควรตัดทิ้งไป ให้เหลือในกลุ่มที่มีหาสัมพัทธ์สูงเพียงรายการเดียว

11. นำแบบทดสอบไปสร้างเกณฑ์ปกติ (Norm) เพื่อเป็นเกณฑ์ในการประเมินผล

12. นำเอามาใช้ในการทดสอบและปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอเพื่อจะได้ใช้ต่อไป

จากประเด็นสำคัญในการวัดและประเมินผล คือ การวัดและประเมินผลที่ครอบคลุมทุกด้านทั้งความรู้ ทักษะ สมรรถภาพ สุขภาพ และคุณธรรม ครูผู้สอนควรวัดที่สมรรถภาพทางกาย ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันและการพัฒนาความสามารถในการฝึกกิจกรรมมากกว่าความถูกต้อง หรือความสมบูรณ์ในทักษะกีฬาต่างๆ ครูผู้สอนควรปรับการวัดผล และประเมินผลให้ตรงตามหลักสูตรและตามยุคสมัย

ใบกิจกรรมที่ 1
การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

คำสั่ง

1. ให้แบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ตามความสมัครใจ
2. ร่วมกันศึกษาและวิเคราะห์ตัวอย่างการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา แล้วสรุปตามประเด็นต่อไปนี้

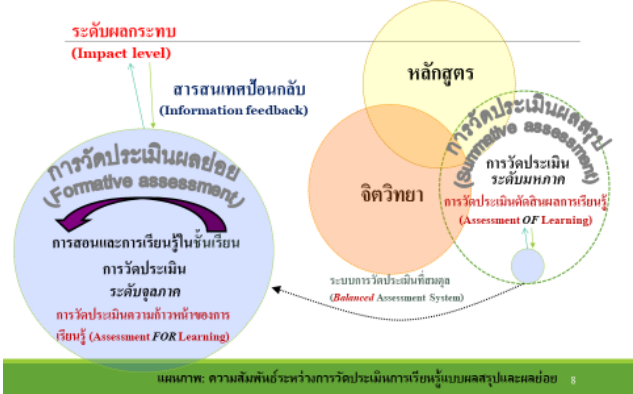
จุดเด่น	
จุดที่ควรปรับปรุง	
ข้อคิดที่ได้	

คำสำคัญ ความหมาย และแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

ที่มา: อยาฮอนยิตสันต์. (2557) 7

คำสำคัญ ความหมาย และแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

คำสำคัญ ความหมาย และแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

การวัดประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียน:

❖ ความหมาย : กระบวนการรวบรวม วิเคราะห์และตีความข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียนจากหลากหลายแหล่งเพื่อทำความเข้าใจอย่างผู้ฝึกกว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ ตามสามารถทักษะ และคุณลักษณะ พึงประสงค์อะไรบ้าง ที่เป็นผลจากประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผ่านมา

❖ แนวคิดและหลักการ

- เป็นไปไม่ลักษณะ "การนั่งเคียงข้าง (Sitting beside)" ความหมายของคำว่า "assess" หรือ "assidere" ในภาษาละตินที่แปลว่า "to sit beside"
- ดำเนินไปด้วยการแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้
- มีการวิเคราะห์ตีความข้อมูลสารสนเทศเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ของสร้างสรรค์
- ผู้ประเมินวัดประเมินการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาด้วยความเมตตาเอาใจหาหรือ
- รวบรวมข้อมูลสารสนเทศจากหลากหลายแหล่ง (ไม่เพียงแต่แค่แผนการสอบ)
- มุ่งเน้นวัดประเมินเพื่อการพัฒนาปรับปรุง (มากกว่าตรวจสอบ) การเรียนรู้

Click to LOOK INSIDE!

AN STRATEGY GUIDE (PDF) TO STUDENT-INVOLVED ASSESSMENT FOR LEARNING

RICK J. STODOLSKY - JANE CHAPPELLE

หนังสือแนะนำ

9

คำสำคัญ ความหมาย และแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

กระบวนทัศน์ใหม่ในการวัดประเมินการเรียนรู้

เป็นการวัดประเมินการเรียนรู้ในชั้นเรียน (Classroom-based Formative Assessment)

- ช่วยพัฒนากระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการด้านต่างๆ ของผู้เรียน
- ช่วยปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (Learning-oriented assessment) ของนิสิต/นักศึกษาให้แก่ครู/อาจารย์
- ให้สารสนเทศป้อนกลับอย่างมีความหมาย (Meaningful feedbacks) สำหรับผู้เรียน ครู/อาจารย์ (รวมทั้งผู้บริหารหลักสูตร) ว่าผู้เรียนมีผลการเรียนรู้ (Learning outcomes) ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจ ความสามารถทักษะ และอารมณ์ทัศนคติ เป็นไปตามระดับมาตรฐานหรือไม่ อย่างไร
- เป็นการเชื่อมโยงระหว่างการสอนของครู/อาจารย์และการเรียนรู้ของผู้เรียน
- ช่วยเพิ่มพูนความเข้าใจให้แก่ครู/อาจารย์ (รวมทั้งผู้บริหารหลักสูตร) เกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียนในสาระต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้น

คำสำคัญ ความหมาย และแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

กระบวนทัศน์ใหม่ในการวัดประเมินการเรียนรู้

เป็นตามสภาพจริง (Authentic)

- เป็นกระบวนการต่อเนื่องพลวัต (ongoing/dynamic) ที่เชื่อมโยงกับหลักสูตร การเรียนการสอน และการวิจัยและพัฒนาการเรียนรู้
- เป็นรูปแบบที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเลือกและแสดงความรู้ความเข้าใจ ความสามารถทักษะ และทัศนคติ/ความเชื่อที่ตนมีความเป็นจริงได้อย่างอิสระ
- วิธีดำเนินการมีความยืดหยุ่น ปรับเปลี่ยนได้ตามบริบทของการจัดเรียนรู้ในชั้นเรียน
- มีความสอดคล้องกับบริบทชั้นเรียนและวัฒนธรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน
- เน้นวัดประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้เรียนที่สัมพันธ์กับ "โลกแห่งความเป็นจริง"
- เน้นการวัดประเมินเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้มากกว่าการตัดสินหรือพิสูจน์ให้เห็นว่ามีการเรียนรู้ (เช่น ตัดเกรด)
- ลดความเครียดและความวิตกกังวลจากประสบการณ์ใดๆ ในทางลบที่เกิดจากการวัดประเมินการเรียนรู้แบบดั้งเดิม
- ส่งเสริมให้ผู้เรียนวัดประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเองหรือโดยกลุ่มเพื่อน (Self- or Peer-Assessment) เพื่อให้เกิดการคิดสะท้อนกลับและพัฒนาการเรียนรู้ของตนต่อไป

คำสำคัญ ความหมาย และแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

กระบวนทัศน์ใหม่ในการวัดประเมินการเรียนรู้

ลักษณะของการวัดประเมินตามสภาพจริง

- ใช้วิธีการกระตุ้นท้าทายนิสิต/นักศึกษาให้ไปปฏิบัติหรือแสดงออกในสภาพการณ์จริง (Performance in the field) ว่ามีความรู้ความเข้าใจ ความสามารถทักษะ และอารมณ์ความรู้สึกเพียงใด อย่างไร
- กำหนดโจทย์ ให้อุปนิสัยหรือปัญหาโดยใช้กิจกรรมหรืองานที่อยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง
- ใช้เครื่องมือและวิธีการวัดประเมินที่หลากหลาย รวมทั้งสอดคล้องกับลักษณะผลการเรียนรู้ และบริบทที่ต้องการวัดประเมิน มากยิ่งขึ้น
- ผลการวัดประเมินทำให้อุทิศสรรเทศเพื่อใช้ตัดสินใจในกระบวนการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน มากขึ้น
- มีกฎเกณฑ์สำหรับใช้ในการวัดประเมิน (Assessment rubrics)
- เน้นให้ผู้เรียนสะท้อนผลการเรียนรู้และครุสะท้อนผลการจัดการเรียนรู้ของตน (self reflection) จากสารสนเทศผลการวัดประเมิน

We do not learn from experience. We learn from reflecting on experience. John Dewey

คำสำคัญ ความหมาย และแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

กระบวนทัศน์ใหม่ในการวัดประเมินการเรียนรู้

สรุปประเภทและลักษณะของการวัดประเมินการเรียนรู้ (1)

ประเภทของการวัดประเมิน (Types of assessment)	กระบวนทัศน์ (Paradigm)	จุดมุ่งหมายหลัก (Main purpose)	จุดมุ่งเน้น (Focus)
การวัดประเมินเพื่อการเรียนรู้ (Assessment FOR Learning): Formative assessment	สรรค์สร้างนิยม (Constructivism)	เพื่อเข้าใจและปรับปรุงการเรียนรู้ของผู้เรียน (ความแตกต่างระหว่างบุคคล)	กระบวนการเรียนรู้ (พัฒนาปรับปรุงการเรียนรู้)
การวัดประเมินขณะเรียนรู้ (Assessment AS Learning): Formative assessment	พุทธปรัชญานิยม (Cognitivism)	เพื่อพัฒนาให้เรียนรู้ได้ด้วยตนเองอย่างอิสระ (Autonomous or independent learners) (ส่วนบุคคล)	วิธีการเรียนรู้แบบกำกับตนเองผู้เรียน (ส่งเสริมการเรียนรู้แบบกำกับหรือนำตนเอง)
การวัดประเมินผลการเรียนรู้ (Assessment OF Learning): Summative assessment	พฤติกรรมนิยม (Behaviorism)	เพื่อตรวจสอบการบรรลุเป้าหมายหรือวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ (แต่ละบุคคล)	ผลการเรียนรู้ (ตรวจสอบการเรียนรู้)

Bery (2008, pp. 9-11) สมทรง พิทยานุวัฒน์ (กำลังพิมพ์) 14

การวัดประเมินการเรียนรู้รายภาคเรียน

ช่วงการเรียนรู้	วัดประเมินผลการเรียนรู้ (Assessment FOR Learning)	เครื่องมือ/วิธีการ (Assessment AS Learning)
ก่อนการสอน	• แบบทดสอบรวม	• มาตรฐานประเมินรูปแบบการเรียนรู้
ช่วงต้นภาคเรียน	• ทดสอบย่อย	• แบบทดสอบฉบับสั้น (Quiz)
	• ปฏิบัติงาน	• วิธีการประเมินการปฏิบัติ
กลางภาคเรียน (Mid-term)	• คุณลักษณะอันพึงประสงค์	• แบบตรวจสอบรายการ
	• ผลสัมฤทธิ์	• มาตรฐานประเมินค่า
ปลายภาคเรียน (Final)	• กระบวนการ & ผลงาน	• วิธีการสังเกต
	• คุณลักษณะที่ระบุในกรอบหลักสูตรและแหล่งอื่นๆ	• วิธีการสอบถามด้วยวาจา
กลางภาคเรียน (Mid-term)	Assessment OF Learning	
	• ทดสอบสรุป	• ผลสัมฤทธิ์
		• แฟ้มสะสมงาน (Portfolio)

15

การวัดประเมินการเรียนรู้รายภาคเรียน (ต่อ)

ช่วงการเรียนรู้	การวัดประเมินผลการเรียนรู้ (Assessment FOR Learning)	เครื่องมือ/วิธีการ (Assessment AS Learning)
ช่วงหลังภาคเรียน	• ทดสอบย่อย	• แบบทดสอบฉบับสั้น (Quiz)
	• ปฏิบัติงาน	• วิธีการประเมินภาคปฏิบัติ
ปลายภาคเรียน (Final)	• คุณลักษณะอันพึงประสงค์	• แบบตรวจสอบรายการ
	• ผลสัมฤทธิ์	• มาตรฐานประเมินค่า
ปลายภาคเรียน (Final)	• กระบวนการ & ผลงาน	• วิธีการสังเกต
	• คุณลักษณะที่ระบุใน TQF	• วิธีการสอบถามด้วยวาจา
ปลายภาคเรียน (Final)	(Assessment OF Learning)	
	• ทดสอบสรุปรวม	• ผลสัมฤทธิ์
		• แฟ้มสะสมงาน (Portfolio)

16

กระบวนการวัดประเมินการเรียนรู้ในชั้นเรียน

กระบวนการวัดประเมินในชั้นเรียน แผนภาพกระบวนการวัดประเมินในชั้นเรียน

วางแผน

- ทำความเข้าใจบริบทการเรียนรู้ที่จะวัดประเมิน
- กำหนดจุดมุ่งหมายการวัดประเมินและใช้ผลการวัดประเมิน
- กำหนดเป้าหมาย/ผลการเรียนรู้ที่จะวัดประเมิน
- เลือกเครื่องมือ/วิธีการรวบรวมข้อมูลสารสนเทศ และเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพ

ลงมือวัดประเมิน (รวบรวมข้อมูลสารสนเทศ)

- ลงมือรวบรวม (ตระหนักต่อจรรยาบรรณ)

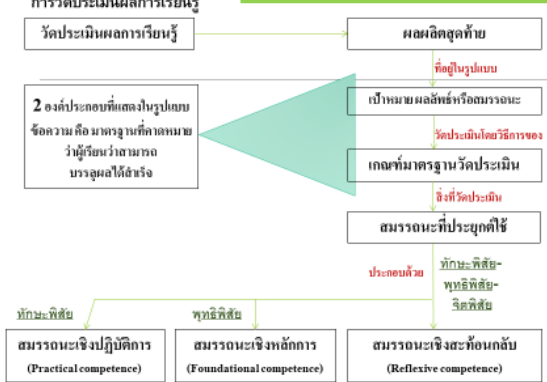
รายงานผล

- วิเคราะห์และตีความข้อมูลสารสนเทศ
- รายงานผลและพัฒนาการเรียนการสอน

<http://www.utexas.edu/academic/dia/assessment/iar/teaching/>

กระบวนการวัดประเมินการเรียนรู้ในชั้นเรียน

ที่มา: South African Qualifications Authority (2001, p.20) 21

กระบวนการวัดประเมินการเรียนรู้ในชั้นเรียน

สมรรถนะของการเรียนรู้ 3 แบบ

สมรรถนะเชิงปฏิบัติการ (Practical competence)	สมรรถนะเชิงหลักการ (FOUNDATIONAL COMPETENCE)	สมรรถนะเชิงสะท้อนกลับ (REFLEXIVE COMPETENCE)
สะท้อนการมีความสามารถและทักษะด้านการปฏิบัติที่เกิดขึ้นในสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมจริง (การปฏิบัติ)	แสดงให้เห็นถึงการมีความรู้ความเข้าใจและเหตุผลในการปฏิบัติ (การให้เหตุผลเบื้องต้นหลังการปฏิบัติ)	แสดงให้เห็นถึงทักษะและความสามารถในการเชื่อมโยง (บูรณาการ) การปฏิบัติเข้ากับความรู้อย่างเข้าใจในเวลาที่ท้ออย่างไร้ตรงและมีทัศนคติที่ดี (ความสามารถประยุกต์ และการอธิบายเหตุผลสนับสนุนการปฏิบัติงาน)
ทักษะพิสัย	พหุพิสัย	ทักษะพิสัย-พหุพิสัย-จิตพิสัย

ที่มา: South African Qualifications Authority (2001, p.21) 22

การเลือกเครื่องมือ/วิธีการรวบรวมข้อมูลสารสนเทศ

แบบเลือกคำตอบ	แบบสร้างคำตอบ	
	ผลผลิต	การปฏิบัติ
<ul style="list-style-type: none"> • แบบเลือกตอบหลายตัวเลือก • แบบถูก-ผิด • แบบจับคู่ • แบบเติมคำ 	<ul style="list-style-type: none"> ▪ เขียนบทความ/ทำงานสร้างสรรค์ ▪ เขียนรายงานสะท้อนการเรียนรู้ ▪ เขียนตอบแบบสั้นๆ ▪ ทำตาราง/แผนภูมิ/กราฟ ▪ แสดงนิทรรศการ ▪ เสนอผลงาน ▪ ทำโครงการ/โครงการ 	<ul style="list-style-type: none"> ▪ การนำเสนอด้วยวาจา ▪ การอ่านทำนองเสนาะ ▪ การโต้ตอบ/การอภิปราย ▪ การแสดงละคร/เต้นรำ ▪ การแสดงดนตรี/กีฬา ▪ การวาดภาพ/การสเก็ต
<p style="color: red; font-weight: bold;">←————— การตั้งคำถาม —————→</p> <p style="color: red; font-weight: bold;">←————— การสังเกตอย่างเป็นทางการ/ไม่เป็นทางการ —————→</p> <p style="color: red; font-weight: bold;">←————— การพูดคุยระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา —————→</p>		

A Teacher's Guide To Classroom Assessment

เครื่องมือและวิธีการวัด ประเมิน

เป้าหมายหรือ ผลการเรียนรู้ ที่คาดหวัง	SELECTED RESPONSE	ESSAY	PERFORMANCE ASSESSMENT	PERSONAL COMMUNICATION
Know				
Reasoning				
Performance Skills				
Products				
Dispositions				

Stiggins & Chappuis (2012, p. 73)

Learning targets for 21st Century
(Stiggins & Chappuis, 2012, pp. 45-46)

26

ตัวอย่าง: การวัดประเมินด้านจิตพิสัย (จิตนิสัย/อารมณ์):
แนวทางการวัดประเมินตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ (๑)

SOCIAL SKILLS CHECKLIST		Holistic Rating of Collaborative Skills																					
ASSESSMENT OF SOCIAL SKILLS		Setting: _____	Date: _____																				
Who		Total time observed: _____																					
1. Lisa	✓ ✓ ✓ ✓ ✓	Directions: Rate the extent to which each group member demonstrated the listed categories of skill. Use the following scale: 5 = Highly competent at these skills 4 = Pretty good in using these skills 3 = Moderately good at these skills 2 = Awkward in using these skills 1 = Lacks these skills	<table border="1"> <tr><td>Name</td><td></td></tr> <tr><td></td><td></td></tr> <tr><td></td><td></td></tr> <tr><td></td><td></td></tr> <tr><td></td><td></td></tr> <tr><td></td><td></td></tr> <tr><td></td><td></td></tr> <tr><td></td><td></td></tr> <tr><td></td><td></td></tr> <tr><td></td><td></td></tr> </table>	Name																			
Name																							
2. Connor	✓ ✓ ✓ ✓ ✓																						
3. James	✓ ✓ ✓ ✓ ✓																						
4. Juan	✓ ✓ ✓ ✓ ✓																						
5. Beth	✓ ✓ ✓ ✓ ✓																						
6. Michelle	✓ ✓ ✓ ✓ ✓																						
7. John	✓ ✓ ✓ ✓ ✓																						
8. Charles	✓ ✓ ✓ ✓ ✓																						
9. Mike	✓ ✓ ✓ ✓ ✓																						
10. Lisa	✓ ✓ ✓ ✓ ✓																						

27

ตัวอย่าง: การวัดประเมินจิตพิสัย (จิตนิสัย/อารมณ์):
แนวทางการวัดประเมินตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ (๒)

Criteria Selection	Performance Criteria				TOTAL
	1 Aloof	2 Shy	3 Slightly Active	4 Very Active	
Communication	Does not participate in the group's activity.	Participates but does not share his ideas.	Participates and shares his/her ideas but in a limited scale.	Actively participates in all group activities and discussions.	
Interaction	Does not interact well with the group.	Interacts but it is limited to answering questions whenever asked.	Shares his/her ideas and supports the ideas of the leaders.	The group and have most of the ideas in the activity.	
Relationship	Does not join group or peer activities unless compelled to. Wants to work alone.	Maintains good relationship with peers but usually sits at the farthest place for a group member.	Always sits near the group's leader and actively joins in the group's discussion. Group members like him/her for being friendly but shun his/her plenty of bright ideas.	Leads the entire group and everybody looks up to him/her for making decisions when group members have conflicting ideas. Everybody listens and agrees to what he/she says.	

ตัวอย่าง: มติประเมินปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียน

28

ความตรง (Validity) ของการวัดประเมิน

- **ความหมาย**
 - คุณสมบัติของเครื่องมือวัดประเมินที่สามารถวัดประเมินได้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ครอบคลุมครบถ้วนตรงตามเนื้อหาสาระ และสอดคล้องตรงตามความเป็นจริงของสิ่งที่ต้องการวัด (APA, 1985; Messick, 1994; Miller, Linn & Gronlund, 1995)
- **ความเที่ยง (Reliability) ของการวัดประเมิน**
 - **ความหมาย**
คุณสมบัติของการวัดที่แสดงให้เห็นว่าค่าของคะแนนที่เป็นผลมาจากการวัดด้วยเครื่องมือและวิธีการวัดประเมินมีความคงที่คงเดิม (Consistency) หรือคงตัว (Stability) หรือไม่ เพียงใด

โดยพิจารณาความตรง (ความเที่ยงตรง) ประเด็นต่อไปนี้

- ความเหมาะสม (appropriateness)
- ความหมาย (meaningfulness) และ
- ประโยชน์ (usefulness) ของข้อสรุปเฉพาะที่ได้มาจากการวัดประเมิน

ดังนั้น ความตรงหรือความเที่ยงของการวัดไม่ได้อยู่ที่เครื่องมือแต่ขึ้นอยู่กับข้อสรุปเฉพาะที่เป็นผลมาจากค่าที่ได้จากการวัดด้วยเครื่องมือ

วิธีการประมาณค่าความเที่ยง (ความเชื่อมั่น)

- การทดสอบซ้ำ (Test-Retest Method)
- การใช้เครื่องมือวัดที่มีความคล้ายคลึง (Equivalent-Form Method)
- การหาค่าความคงตัวภายในเครื่องมือวัด (Internal Consistency Method)

แบบประเมินทักษะ

หลักสูตรหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา

ชื่อ - นามสกุล.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านมีความคิดเห็นว่าสอดคล้องกับการพิจารณาของท่าน
ซึ่งแบบประเมินทักษะเชิงปฏิบัติกำหนดแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ประเมินเอกสารประกอบกิจกรรมทักษะเชิงปฏิบัติการ โดยกำหนดให้

3	คะแนน	หมายถึง ดี
2	คะแนน	หมายถึง พอใช้
1	คะแนน	หมายถึง ปรับปรุง

ส่วนที่ 2 ประเมินการนำเสนอผลงานจากการประกอบกิจกรรมทักษะเชิงปฏิบัติการ

ส่วนที่ 1 การประเมินเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ (10 คะแนน)

รายการ	ผลการพิจารณา			เกณฑ์การพิจารณา
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)	
1. ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ ทำเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ ได้อย่างถูกต้อง				ดี = ทำได้ถูกต้องมากกว่า 80 % พอใช้ = ทำได้ถูกต้อง 50-80 % ปรับปรุง = ทำได้ถูกต้องน้อยกว่า 50 %
2. ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ ทำเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ แต่ละส่วนครบถ้วนสมบูรณ์				ดี = ทำอย่างครบถ้วน พอใช้ = ทำได้มากกว่าครึ่งของทั้งหมด ปรับปรุง = ทำได้น้อยกว่าครึ่งของทั้งหมด
3. เข้ารับการอบรมสามารถทำ เอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ ได้ ด้วยตนเอง				ดี = ทำด้วยตนเองทั้งหมด พอใช้ = ทำด้วยตนเองและขอความช่วยเหลือ จากเพื่อนเพียงบางส่วน ปรับปรุง = ขอความช่วยเหลือจากเพื่อน มากกว่าครึ่งของทั้งหมด
4. เข้ารับการอบรมสามารถ ทำ เอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ได้ ทันต่อเวลาที่กำหนดไว้				1 คะแนน = เสร็จทันในเวลาที่กำหนด 0 คะแนน = เสร็จไม่ทันในเวลาที่กำหนด
รวมคะแนน				

ส่วนที่ 2 ประเมินงานและการนำเสนอผลงาน (20 คะแนน)

รายการ	ผลการพิจารณา			เกณฑ์การพิจารณา
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)	
1. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีรายละเอียดของเนื้อหาถูกต้อง				ดี = เนื้อหาถูกต้องมากกว่า 80 % พอใช้ = เนื้อหาถูกต้องมากกว่า 50-80 % ปรับปรุง = เนื้อหาถูกต้องน้อยกว่า 50-80 %
2. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีรายละเอียดของเนื้อหาครบถ้วนทุกองค์ประกอบ				ดี = เนื้อหาครบถ้วน พอใช้ = เนื้อหาไม่ครบขาดเพียงบางส่วน ปรับปรุง = เนื้อหาไม่ครบเกินกว่าครึ่งของเนื้อหาทั้งหมด
3. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีการสอดแทรกหลักการ/ทฤษฎี/ความคิดสร้างสรรค์อย่างเหมาะสม				ดี = มีการสอดแทรกได้อย่างเหมาะสม พอใช้ = มีการสอดแทรก ปรับปรุง = ไม่มีการสอดแทรก
4. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมสามารถนำไปใช้ได้在实际การณ์จริง				ดี = สามารถนำไปใช้ได้在实际การณ์จริง พอใช้ = สามารถนำไปใช้ได้แต่ต้องมีการปรับเนื้อหาบางส่วนให้เหมาะสมมากขึ้น ปรับปรุง = ไม่แนะนำให้นำไปใช้在实际การณ์จริง
5. การตอบคำถามข้อสงสัยของผู้เข้ารับการอบรมสามารถ มีหลักการและชัดเจน				ดี = ตอบคำถามได้ถูกต้องตรงประเด็นและชัดเจน พอใช้ = ตอบคำถามได้ดี ปรับปรุง = ตอบคำถามไม่ได้เท่าที่ควร
6. วิธีการนำเสนอของผู้เข้ารับการอบรม				ดี = การนำเสนอน่าสนใจหรือมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนออย่างชัดเจน พอใช้ = การนำเสนอน่าสนใจหรือมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอเล็กน้อย ปรับปรุง = การนำเสนอไม่ชวนให้สนใจหรือไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอ
7. ผู้เข้ารับการอบรมมีทักษะในการใช้ภาษาสื่อสาร				2 คะแนน = ใช้ภาษาได้ดีถูกต้อง ไม่ติดขัด กระชับง่ายต่อการทำความเข้าใจ นำเสนอมั่นใจ 1 คะแนน = ใช้ภาษาได้ไม่ค่อยดีนัก ติดขัดอยู่สม่ำเสมอ ไม่มีความมั่นใจในการนำเสนอ
รวมคะแนน				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

เรื่อง : บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา

สิ่งที่มุ่งหวัง/วัตถุประสงค์

ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ

1. อธิบาย/อภิปราย ความสำคัญหรือสิ่งที่ควรจะเป็นของบทบาทหน้าที่และจรรยาบรรณอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา
2. วิเคราะห์ เมื่อกำหนดสถานการณ์ตัวอย่างได้อย่างเหมาะสม

กิจกรรมการอบรม

1. บรรยายโดยวิทยากร
2. อภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เข้าอบรมกับวิทยากร
3. การให้ข้อเสนอแนะจากวิทยากร

วิธีการฝึกอบรม

1. วิทยากรบรรยาย เรื่องจรรยาบรรณของอาจารย์ผู้สอนกรีกา (15)
2. วิทยากรบรรยาย เรื่องบทบาทหน้าที่ของอาจารย์ผู้สอนกรีกา (15)
3. วิทยากรบรรยาย เรื่องคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอนกรีกา (15)
3. ร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้วิทยากรร่วมกับผู้เข้าอบรม สรุปองค์ความรู้บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอนกรีกา (15)

สาระสำคัญ

การเรียนการสอนรายวิชากรีกาเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นในเรื่องภาคทฤษฎี เพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างแท้จริง ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้ทั้งในส่วนของความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ รวมถึงรู้บทบาทหน้าที่ของตนเอง และจะต้องมีจรรยาบรรณในการปฏิบัติหน้าที่ รวมถึงการเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผู้เรียน

สื่อ

1. Power point
2. เอกสารประกอบการอบรม
3. อุปกรณ์สำนักงาน เช่น กระดาษฟลิปชาร์ต ปากกาเคมี เป็นต้น

แนวทางการประเมิน

1. การทดสอบความรู้
2. การประเมินผลงานจากกิจกรรม

เนื้อหาการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 4

เรื่อง : บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์
ของอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษา

บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบของครู

บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบของครู เป็นกิจที่ครูต้องทำให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ซึ่งการกระทำของครูอาจจะเป็นไปโดยอาศัยหลักคุณธรรม จริยธรรม หรือด้วยสำนึก ครูอาจารย์จะต้องปฏิบัติหน้าที่และมีความรับผิดชอบต่อการสอน ถ่ายทอดศิลปะวิทยาการทุกอย่างให้แก่ศิษย์ เป็นกัลยาณมิตรของศิษย์ จะต้องอบรมสั่งสอนให้ศิษย์ตั้งอยู่ในคุณงามความดี

ความหมายของบทบาทและหน้าที่

บทบาท มีความหมายใกล้เคียงกับ หน้าที่

บทบาท หมายถึง ภาวะที่ต้องรับผิดชอบตามสถานภาพของแต่ละบุคคล ถ้าบกพร่องไปบ้าง ความเสียหายจะน้อยกว่าบกพร่องในหน้าที่

หน้าที่ หมายถึง กิจที่ต้องกระทำหากหลีกเลี่ยงจะก่อให้เกิดความเสียหายทั้งตนเองและผู้อื่น

บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบของครู (TEACHERS)

บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบของครูตามคำว่า TEACHERS มีดังนี้

1. T (teaching) การสอน หมายถึง ครูมีหน้าที่และรับผิดชอบต่อการสอนศิษย์ เพื่อให้ศิษย์มีความรู้ความสามารถในวิชาการทั้งหมายทั้งปวง ซึ่งถือว่าเป็นงานหลักของผู้เป็นครูสอนทุกคน

2. E (ethice) จริยธรรม หมายถึง ครูต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบต่ออบรมปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้แก่นักเรียน ซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่หลักอีกประการหนึ่งของความเป็นครู

3. A (academic) วิชาการ หมายถึง ครูต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบต่อวิชาการทั้งของตนเองและของนักเรียนซึ่งความจริงแล้วงานของครูต้องเกี่ยวข้องกับวิชาการอยู่ตลอดเวลา เพราะวิชาชีพครูต้องใช้ความรู้เป็นเครื่องมือประกอบวิชาชีพ

4. C (Cultural heritage) การสืบทอดวัฒนธรรม หมายถึง ครูต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบต่อการสืบทอดวัฒนธรรม การสอนศิลปะวิทยาการต่างๆ ให้ลูกศิษย์นั้นย่อมถือว่าเป็นการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง

5. H (Human erlationship) การมีมนุษยสัมพันธ์ หมายถึง ครูต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบต่อในการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ที่ครูต้องเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ด้วย เพราะมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและหมู่คณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประโยชน์ต่อโรงเรียน

6. E (evaluation) การประเมินผล หมายถึง ครูต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบต่อการประเมินผลต่อการเรียนของศิษย์ งานของครูในด้านนี้ถือว่ามีความสำคัญมากอีกประการหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะการประเมินผลการเรียนการสอนเป็นการวัดความเจริญก้าวหน้าของศิษย์ในด้านต่างๆ

7. R (research) การวิจัย หมายถึง ครูต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบโดยการต้องพยายามความรู้ความจริงเพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนและแก้ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน

8. S (service) การบริการ หมายถึง ครูต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบต่อการบริการศิษย์และผู้ปกครอง แต่บางครั้งก็มีความจำเป็นที่จะต้องให้บริการแก่ประชาชนในท้องถิ่นด้วย แต่โดยธรรมชาติแล้วงานบริการหลักของครูคือบริการให้ความรู้ เพื่อสร้างความเจริญงอกงามให้นักเรียน บางครั้งครูต้องให้บริการด้านคำปรึกษาหรือในด้านสุขภาพอนามัยแก่ชุมชน รวมทั้งช่วยแก้ปัญหาให้ชุมชนรอบๆ โรงเรียนอีกด้วย

หน้าที่ของครูที่พึงกระทำต่อศิษย์

1. ฝึกฝนแนะนำให้เป็นคนดี
2. สอนให้เข้าใจแจ่มแจ้ง
3. สอนศิลปวิทยาให้สิ้นเชิง
4. ยกย่องให้ปรากฏในหมู่คณะ
5. สร้างเครื่องค้ำภายในสารทิศ

สรุป บทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของครู เป็นกิจที่ครูต้องทำให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ครูอาจารย์ต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบต่อการสอน การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ต้องปฏิบัติงานวิชาการ มีการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ประเมินผลการเรียนการสอน ทำ

วิจัย เพื่อแก้ปัญหาในการเรียนการสอน และบริหารสังคม ครูตามหลักทางพระพุทธศาสนา มี 2 ด้านใหญ่ ที่ต้องปฏิบัติ คือ

1. ต้องทำหน้าที่เป็น สิบปทายก คือ ผู้ถ่ายทอดความรู้ ศิลปะวิทยาการต่างๆ ทุกสิ่งทุกอย่างแก่ศิษย์

2. ครูทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตรของศิษย์ คือต้องคอยอบรมสั่งสอนตักเตือนให้แก่ศิษย์ ตั้งอยู่ในคุณธรรมความดีต่างๆ รู้คุณโทษ

จรรยาบรรณในวิชาชีพครู

ความหมาย

จรรยาบรรณในวิชาชีพหมายถึงประมวลมาตรฐานความประพฤติที่ผู้ประกอบวิชาชีพ จะต้องประพฤติปฏิบัติเป็นแนวทางให้ผู้ประกอบวิชาชีพปฏิบัติอย่างถูกต้องเพื่อผดุงเกียรติและสถานะของวิชาชีพนั้นก็ได้ผู้กระทำผิดจรรยาบรรณ จะต้องได้รับโทษโดยว่ากล่าว ตักเตือน ถูกพักงาน หรือถูกยกเลิกใบประกอบวิชาชีพได้

ความสำคัญ

จรรยาบรรณในวิชาจะเป็นสิ่งสำคัญในการที่จะจำแนกอาชีพว่าเป็นวิชาชีพหรือไม่ อาชีพที่เป็น “วิชาชีพ” นั้นกำหนดให้มีองค์กรรองรับ และมีการกำหนดมาตรฐานของความประพฤติของผู้ อยู่ในวงการวิชาชีพซึ่งเรียกว่า “จรรยาบรรณ” ส่วนลักษณะ “วิชาชีพ” ที่สำคัญคือ เป็นอาชีพที่มี ศาสตร์ขั้นสูงรองรับ มีการศึกษาค้นคว้าวิจัยและพัฒนาวิชาชีพมีการจัดการสอนศาสตร์ดังกล่าวในระดับอุดมศึกษาทั้งการสอนด้วยทฤษฎีและการปฏิบัติจนผู้เรียนเกิดความชำนาญ และมี ประสบการณ์ในศาสตร์นั้น นอกจากนี้จะต้องมีองค์กรหรือสมาคมวิชาชีพ ตลอดจนมี “จรรยาบรรณในวิชาชีพ” เพื่อให้สมาชิกในวิชาชีพดำเนินชีวิตตามหลักมาตรฐานดังกล่าวหลักที่กำหนดในจรรยาบรรณวิชาชีพทั่วไป คือ แนวความประพฤติปฏิบัติที่มีต่อวิชาชีพต่อผู้เรียน ต่อตนเอง และต่อสังคม ดังนี้

จรรยาบรรณต่ออาชีพ

ผู้ที่อยู่ในวงวิชาชีพจะต้องยึดถือจรรยาบรรณ ในการดำรงวิชาชีพให้เป็นที่ยอมรับ คือ

1. ศรัทธาต่อวิชาชีพ ผู้ที่อยู่ในวงการวิชาชีพครู ต้องมีความรักและศรัทธาต่อวิชาชีพครู เห็นว่าอาชีพครูเป็นอาชีพที่มีคุณค่า มีประโยชน์ต่อประเทศชาติ ในฐานะที่เป็นอาชีพที่สร้างคนให้มี ความรู้ความสามารถ และเป็นคนที่พึงประสงค์ของสังคม ผู้อยู่ในวิชาชีพจะต้องมั่นใจ ในกา ประกอบวิชาชีพนี้ด้วยความรัก และชื่นชมในความสำคัญของวิชาชีพ

2. ถำรงและปกป้องวิชาชีพ สมาชิกของสังคมวิชาชีพต้องมีจิตสำนึกในการธำรง ปกป้อง และรักษาเกียรติภูมิของวิชา ไม่ให้ใครมาดูหมิ่นดูแคลน หรือเหยียบย่ำ ทำให้สถานะของวิชาชีพ ต้องตกต่ำ หรือ มัวหมองการธำรงปกป้องต้องกระทำทันทีเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่พึงปรารถนาหรือ ต้องมีการแก้ไขข่าวหรือประท้วงหากมีข่าวคราวอันก่อให้เกิดความเสียหายต่อวิชาชีพ

3. พัฒนาการความรู้ในวิชาชีพ หน้าที่ของสมาชิกในวงการวิชาชีพคือ การที่ต้อง รับผิดชอบในการศึกษา ค้นคว้าวิจัย สร้างความรู้และเผยแพร่ความรู้ เพื่อให้วิทวิทยาการในศาสตร์ สาขาวิชาชีพครูกำหนดให้ทันสังคมทันเหตุการณ์ ก่อประโยชน์ต่อประชาชนในสังคม ทำให้คนเก่ง และฉลาดขึ้น โดยวิธีการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนรักเรียน ใฝ่รู้ ช่างคิด ที่วิจารณ์ญาณ มี บุคลิกภาพที่พึงประสงค์ มากขึ้น

4. สร้างองค์กรวิชาชีพให้แข็งแกร่งสมาชิกในวงการวิชาชีพต้องถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องสร้าง องค์กรวิชาชีพให้คงมั่นธำรงอยู่ได้ด้วยการเป็นสื่อกลางระหว่างสมาชิก และเป็นเวทีให้คนในวงการ ได้แสดงฝีมือและความสามารถทางการสร้างรูปแบบใหม่ของการเรียนการสอนตลอดจนการ เผยแพร่ผลงานทางด้านการสร้างแบบเรียนใหม่ ๆ การเสนอแนวความคิดทำในเรื่องของการพัฒนา คน การเรียนการสอน และการประเมินผล

5. ร่วมมือในกิจกรรมขององค์กรวิชาชีพ สมาชิกในสังคมวิชาชีพต้องร่วมมือกันในการจัด กิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเคลื่อนไหวในเรื่องของความคิด หรือการจัดประชุม สัมมนา แลกเปลี่ยนแนวความคิดเพื่อกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลง กิจกรรมต่าง ๆ ขององค์กร หากไม่ได้ ได้รับความสนับสนุนจากสมาชิกแล้ว ทำให้องค์กรวิชาชีพขาดความสำคัญลงและไม่สามารถดำเนิน ภารกิจขององค์กรวิชาชีพต่อไปได้บทบาทของการธำรงมาตรฐานและการส่งเสริมความก้าวหน้า ทางวิชาการก็ย่อมจะลดลงด้วย ถ้าไม่มีปริมาณสมาชิกที่สนับสนุนเพียงพอ

จรรยาบรรณต่อผู้เรียน

ครูจะต้องมีความประพฤติปฏิบัติต่อผู้เรียน 9 ประการ คือ

1. ตั้งใจถ่ายทอดวิชาการ บทบาทของครูต้องพยายามที่จะทำให้ลูกศิษย์เรียนด้วยความ สุข เรียนด้วยความเข้าใจ และเกิดความมานะพยายามที่จะรู้ในศาสตร์นั้น ครูจึงต้องตั้งใจ อย่างเต็มที่ที่จะศึกษาวิชาการทั้งทางศาสตร์ที่จะสอน ศาสตร์ที่จะถ่ายทอดหรือวิธีการสอน ครูต้อง พยายามที่จะหาวิธีการใหม่ ๆ มาทดลองทดลองสอน

2. รักและเข้าใจศิษย์ ครูต้องพยายามศึกษาธรรมชาติของวัยรุ่น ว่ามีปัญหาที่มีความไวต่อ ความรู้สึก (sensitive) และอารมณ์ไม่มั่นคง ครูจึงควรให้อภัย เข้าใจ และหาวิธีการให้ศิษย์ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ครูต้องพยายามทำให้ลูกศิษย์รักและไวใจเพื่อที่จะได้กล้า

ปรึกษาในสิ่งต่างๆ แล้วคุณก็จะสามารถช่วยให้ศิษย์ประสบความสำเร็จในการเรียน และการดำรงชีวิตได้อย่างถูกต้อง

3. ส่งเสริมการเรียนรู้ ปัจจุบันการส่งเสริมให้ผู้เรียนค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเองหรือการเรียนรู้จากการช่วยเหลือกันในกลุ่มอาจทำให้ผู้เรียนมีวิธีการหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ ด้วยตนเองมากขึ้นมากกว่าจะคอยให้ครูบอกให้แต่ฝ่ายเดียว ครูจึงจำเป็นต้องชี้ช่องทางให้ผู้เรียนหาวิธีการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองมากขึ้น

4. ยุติธรรม อาชีพครูเป็นอาชีพที่จะต้องฝึกฝนตนเองให้เป็นคนซื่อสัตย์ ยุติธรรม ไม่มีอคติลำเอียงต่อลูกศิษย์ ไม่เห็นว่าเป็นคนที่น่ารังเกียจ หรือพอใจแต่เฉพาะศิษย์ที่เรียนเก่ง ไม่สร้างปัญหาเท่านั้น ครูต้องมีความเป็นธรรมในการให้คะแนน และพร้อมที่จะอธิบายวิธีการให้คะแนน และการตัดเกรดได้ ครูต้องรอบคอบในการออกคะแนน เพราะถ้าผิดพลาดแล้วบางครั้งก็จะทำให้ผู้เรียนที่ควรได้คะแนนดี ๆ กลับได้คะแนนเกือบจะสอบตกไป

5. ไม่แสวงหาประโยชน์จากผู้เรียน ลักษณะของครูจะต้องเป็นผู้ไม่แสวงหาอามิสสินจ้างเงิน ไม่ใช่สิ่งก่อสร้างความสุขเสมอไป ครูจึงจะต้องมีความระมัดระวังเป็นพิเศษในการกระทำใด ๆ อันจะก่อให้เกิดความเข้าใจได้ว่า ครูกำลังหาประโยชน์จากศิษย์อย่างไม่เป็นธรรม

6. ทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี ครูมีอิทธิพลต่อศิษย์ทั้งด้านวิชา ความคิด บุคลิกภาพ และความประพฤติ ครูจึงจะต้องพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เพื่อให้ลูกศิษย์ได้ซึมซับสิ่งที่ทำจากตัวครูไป เมื่อศิษย์เกิดศรัทธาในความสามารถของครู ศิษย์อาจจะเลียนแบบความประพฤติของครูไปอย่างไม่ได้เจตนา เช่น การตรงต่อเวลา การพูดจาชัดเจน การแสดงความคิดเห็นที่ตรงไปตรงมา สุภาพ เรียบร้อย เป็นต้น

7. ให้เกียรติผู้เรียน การยกย่องให้เกียรติผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจ และเกรงใจผู้สอน ครูไม่ควรใช้อำนาจในทางที่ผิด เช่น พูดจาข่มขู่ ใช้คำพูดไม่สุภาพ เปลี่ยนชื่อผู้เรียน เยาะหยันหรือดูถูกผู้เรียน การเคารพผู้เรียนในฐานะปัจเจกบุคคลเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความเข้าใจ และการเรียนรู้ที่ดี เมื่อผู้เรียนได้รับการปฏิบัติอย่างดี ย่อมก่อให้เกิดพลังในการศึกษาต่อไป

8. อบรมบ่มนิสัย ม.ล. ปิ่น มาลากุล อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้ส่งเสริมสนับสนุนให้ครูมีบทบาทหน้าที่ในการอบรมบ่มนิสัยเด็ก โดยท่านเชื่อว่า “การอบรมบ่มนิสัยใคร ๆ นั้นเพียงแค่วันละนาทีก็ดีถม” ดังนั้นครูควรแบ่งเวลาในการอบรมบ่มนิสัยผู้เรียน เช่น ก่อนการสอน แต่ละชั่วโมงอาจชี้แนะหรือให้ความคิดที่ดีแก่ผู้เรียนได้ ครูควรถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องสอนคนให้เป็นคนดี

9. ช่วยเหลือศิษย์ผู้เรียนมาอยู่ในสถานศึกษาพร้อมด้วยประสบการณ์และปัญหาที่แตกต่างกันออกไปดังนั้นครูจึงมีหน้าที่ที่จะต้องสังเกตความผิดปกติหรือข้อบกพร่องของศิษย์ และพร้อมที่จะให้การช่วยเหลือได้อย่างทันท่วงที ไม่ให้ศิษย์ต้องก้าวถลาล้ากลงไปในพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

นอกจากจรรยาบรรณต่อศิษย์แล้ว ครูจะต้องมีความประพฤติปฏิบัติต่อตนเอง ด้วยคือ จรรยาบรรณต่อตนเอง ครูจะต้องพัฒนาตนเองตลอดเวลาเพื่อให้มีลักษณะพฤติกรรม ดังนี้

1. ประพฤติชอบ ครูต้องตั้งตนไว้ในที่ถูกต้องควรสามารถบังคับตนเองให้ประพฤติแต่สิ่งที่ดีงามถูกต้อง

2. รับผิดชอบ ครูต้องฝึกความรับผิดชอบ โดยตั้งใจทำงานให้สำเร็จลุล่วง มีความผิดพลาดน้อย

3. มีเหตุผล ครูต้องฝึกถามคำถามตนเองบ่อย ๆ ฝึกความคิดวิเคราะห์หาเหตุผล หาข้อดีข้อเสียของตนเอง และเรื่องต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองเป็นคนมีเหตุผลที่ดี

4. ใฝ่รู้ การติดตามข่าวสารข้อมูลอยู่เสมอ ๆ ทำให้ครูมีนิสัยใฝ่รู้ อยากทราบคำตอบในเรื่องต่าง ๆ ครูควรมีความรู้รอบตัวอย่างดีทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง เพื่อให้ครูดำรงชีพในสังคมได้อย่างเป็นสุข ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ และชี้แนะสิ่งถูกต้องให้ศิษย์ได้

5. รอบคอบ ครูต้องฝึกฝนตนเองให้เป็นคนรอบคอบ ละเอียดและประณีต ในการดำเนินกิจการต่าง ๆ การทำกิจกรรม เช่น ควบคุมบัญชีการเงินต้องรอบคอบ ต้องเห็นตัวเลขชัดเจนไม่ตกหล่น ทำให้เกิดการผิดพลาดที่เป็นผลร้ายทั้งของตนเองและผู้อื่น

6. ฝึกจิต การพัฒนาจิต ทำให้ครูอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและส่งผลทำให้ครูทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นครูจึงต้องหมั่นฝึกจิตของตนให้สูงส่ง สูงกว่ามาตรฐาน ระวังอารมณ์ไม่ดี คิดอะไรได้สูงกว่ามาตรฐานและคิดเป็นบวก มากกว่าคิดลบหรือคิดร้าย

7. สนใจศิษย์ การสนใจพัฒนาการของผู้เรียน เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้วิชาชีพครูก้าวหน้า เพราะถ้าไม่มีผู้เรียนก็ไม่มีวิชาชีพครู ครูจึงจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับลักษณะธรรมชาติผู้เรียน การแก้ปัญหาผู้เรียน การส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

สรุปได้ว่า จรรยาบรรณ คือ ประมวลพฤติกรรมที่กำหนด ลักษณะมาตรฐานการกระทำของครู อันจะทำให้วิชาชีพครูก้าวหน้าอย่างถาวร โดยที่ครูจะต้องดำเนินการเรียนการสอนโดยการยึดจรรยาบรรณต่อวิชาชีพต่อผู้เรียน และต่อตนเอง ในการทำหน้าที่ของครูให้สมบูรณ์ .

คุณลักษณะครูพลศึกษาที่ดี

ครูพลศึกษาที่ดีจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับพลศึกษา ด้านวิชาจะต้องมีความชำนาญของกีฬาที่มีความรู้ทั้งการป้องกันและสาเหตุจากกีฬาแต่ละประเภทและทั้งมีความรู้ทางด้านวิชาการไม่น้อยกว่าพลศึกษาและมีความประพฤติที่ดีเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เด็กและเยาวชนในสังคมและมีความรู้ทางด้านวิชาการที่นอกเหนือไปจากความรู้ความสามารถแก่ผู้เรียนนอกเหนือจากพลศึกษาและควรมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีของครูควรสร้างความเข้าใจของครูเพื่อที่จะได้มีการช่วยเหลือเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกันครูพลศึกษาจะต้องมีบุคลิกภาพที่ดีแต่งกายเหมาะสมมีอารมณ์มั่นคงพูดเสียงดังชัดเจนและมีลักษณะของความเป็นผู้นำครูพลศึกษาจะต้องรู้จักเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวมไม่เห็นแก่ตัวสามารถทำงานนอกเวลาได้โดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ด้านการสอนครูพลศึกษาจะต้องมีการเรียนการสอนที่ดีรู้จักพัฒนานำไปปรับปรุงเพื่อให้ได้ผลดีแก่ตัวผู้เล่นและสามารถปกครองนักเรียนให้อยู่ในระเบียบวินัยควบคู่ไปกับการอบรมศีลธรรมเพื่อให้เป็นคนดีของสังคม

บุคลิกภาพที่ครูพลศึกษาควรมี คือ

- ครูควรสงบเสงี่ยมต้องระมัดระวังในการวางตัวเสมอ
- ครูควรแต่งกายเรียบร้อยไม่แต่งกายนำสมัย และใช้เครื่องสำอางแต่พอประมาณ
- พุดจาไพเราะอยู่เสมอ
- พุดดังฟังชัดเจน
- มีอารมณ์เย็นไม่ใจร้อนและไม่เอาแต่ใจจนเกินไป
- มีสุขภาพแข็งแรงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ
- มีลักษณะเป็นผู้นำและเป็นที่ยอมรับได้
- สามารถให้คำปรึกษาทั้งทางวิชาการและเรื่องส่วนตัวได้

การปฏิบัติหน้าที่ในการสอน

- นักพลศึกษาจะต้องมีใจรักและผูกพันในการสอน เข้าตามเวลาที่กำหนดเอาใจใส่ในการสอน

- นักพลศึกษาจะต้องอุทิศกำลังกายและกำลังใจเพื่อให้การสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

- นักพลศึกษาจะต้องปฏิบัติหน้าที่การสอนต้องซื่อสัตย์ต่อหน้าที่โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตัว

- นักพลศึกษาจะต้องยอมรับผลในการสอนของตนเองด้วยความเต็มใจแม้ว่าผลการสอนนั้นจะเป็นไปในลักษณะใดก็ตาม

- นักพลศึกษาจะต้องเตรียมตัวและเตรียมบทเรียนให้พร้อมที่จะเข้าสอน

- นักพลศึกษาจะต้องจัดสถานที่และอุปกรณ์ในการสอนให้เพียงพอ
- นักพลศึกษาจะประเมินผลการสอนของตนเองเพื่อนำมาแก้ไขเป็นระยะ
- นักพลศึกษาจะช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานเป็นประจำและสม่ำเสมอโดยไม่หวังผลตอบแทน

ใดๆ

- นักพลศึกษาจะสำนึกและระลึกถึงบุญคุณผู้ที่เคยได้ทำประโยชน์แก่วิชาชีพพลศึกษา
- นักพลศึกษาจะพยายามหาทางตอบแทนบุญคุณผู้ที่เคยทำประโยชน์แก่วิชาชีพพล

ศึกษา

นักพลศึกษาเป็นผู้ที่มีจรรยาบรรณอย่างน้อยที่สุดดังที่กล่าวมาแล้วนี้นอกจากว่าจะช่วยนักพลศึกษาจะเป็นผู้ที่มีความงามทั้งกายวาจาและใจเป็นที่น่ารักน่านับถือเสมอไปในบุคคลทั่วไปที่ได้พบเห็นและรู้จักแล้วยังจะช่วยให้การปฏิบัติงานในวิชาชีพพลศึกษาได้ผลดียิ่งขึ้นและเป็นประโยชน์แก่สังคมโดยส่วนรวมอีกด้วย

Power Point

เพื่อใช้ประกอบการสอน บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์
ของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์
ของอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา

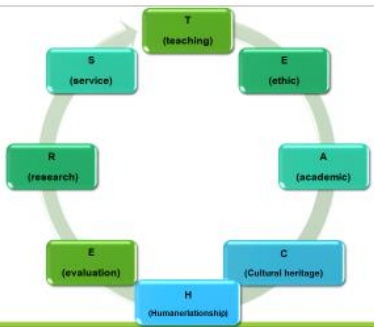
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบของครู

“บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบของครู เป็นกิจที่ครูต้องทำให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ซึ่งการกระทำของครูอาจจะเป็นไปโดยอาศัยหลักคุณธรรม จริยธรรม หรือด้วยสำนึก ครูอาจารย์จะต้องปฏิบัติหน้าที่และมีความรับผิดชอบต่อการสอน ถ่ายทอดศิลปวิทยาการ ทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่ศิษย์ เป็นกัลยาณมิตรของศิษย์ จะต้องอบรมสั่งสอนให้ศิษย์ตั้งอยู่ในคุณงามความดี”

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบของครู (TEACHERS)

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

จรรยาบรรณต่อตนเอง

ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องมีวินัยในตนเอง
พัฒนาตนเองด้านวิชาชีพ บุคลิกภาพ และวิสัยทัศน์ ให้ทันต่อการพัฒนา
ทางวิทยาการ เศรษฐกิจ สังคมและการเมืองอยู่เสมอ

จรรยาบรรณต่อวิชาชีพ

ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องรัก ศรัทธา ซื่อสัตย์สุจริต
รับผิดชอบต่อวิชาชีพและเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรวิชาชีพ

จรรยาบรรณต่อผู้รับบริการ

1. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องรัก เมตตา เอาใจใส่ ช่วยเหลือส่งเสริมให้กำลังใจแก่ศิษย์
และผู้รับบริการ ตามบทบาทหน้าที่โดยเสมอหน้า
2. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ทักษะ และนิสัยที่ถูกต้อง ดีงาม
แก่ศิษย์ และผู้รับบริการ ตามบทบาทหน้าที่อย่างเต็มความสามารถด้วยความบริสุทธิ์ใจ
3. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีทั้งทางกาย วาจา
และจิตใจ
4. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องไม่กระทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อความเจริญทางกาย
สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคมของศิษย์และผู้รับบริการ
5. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องให้บริการด้วยความจริงใจและเสมอภาค โดยไม่เรียกรับ
หรือยอมรับผลประโยชน์จากการใช้ตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบ

จรรยาบรรณต่อผู้ร่วมวิชาชีพ

ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา พึงช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน
อย่างสร้างสรรค์ โดยยึดมั่นในระบบคุณธรรม สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ

จรรยาบรรณต่อสังคม

ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา พึงประพฤติปฏิบัติตนเป็นผู้นำในการอนุรักษ์
และพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา สิ่งแวดล้อม
รักษาผลประโยชน์ของส่วนรวม และยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

แบบแผนพฤติกรรมอันพึงประสงค์ ตามจรรยาบรรณของวิชาชีพ

แบบแผนพฤติกรรมอันพึงประสงค์ตามจรรยาบรรณวิชาชีพครู จรรยาบรรณต่อตนเอง

ครูต้องมีวินัยในตนเอง พัฒนาตนเองด้านวิชาชีพ บุคลิกภาพ และวิสัยทัศน์ ให้ทันต่อการพัฒนาทางวิทยาการ เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง อยู่เสมอ

พฤติกรรมที่พึงประสงค์

- ประพฤติตนเหมาะสมกับสถานภาพและเป็นแบบอย่างที่ดี
- ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตตามประเพณี และวัฒนธรรมไทย
- ปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จอย่างมีคุณภาพตามเป้าหมายที่กำหนด
- ศึกษา หาความรู้ วางแผนพัฒนาตนเอง พัฒนางาน และสะสมผลงานอย่างสม่ำเสมอ
- ค้นคว้า แสวงหา และนำเทคนิคด้านวิชาชีพที่พัฒนาและก้าวหน้าเป็นที่ยอมรับมาใช้แก่ศิษย์และผู้รับบริการให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่พึงประสงค์

แบบแผนพฤติกรรมอันพึงประสงค์ตามจรรยาบรรณวิชาชีพครู จรรยาบรรณต่อวิชาชีพ

ครูต้องรัก ศรัทธา ซื่อสัตย์สุจริต รับผิดชอบต่อวิชาชีพ และเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรวิชาชีพ

พฤติกรรมที่พึงประสงค์

- แสดงความชื่นชมและศรัทธาในคุณค่าของวิชาชีพ
- รักษาชื่อเสียงและปกป้องศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพ
- ยกย่องและเชิดชูเกียรติผู้มีผลงานในวิชาชีพให้สาธารณชนรับรู้
- อุทิศตนเพื่อความก้าวหน้าของวิชาชีพ
- ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์สุจริต ตามกฎ ระเบียบ และแบบแผนของทางราชการ
- เลือกใช้หลักวิชาที่ถูกต้อง สร้างสรรค์เทคนิค วิธีการใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาวิชาชีพ
- ไขว่คว้าความรู้หลากหลายในการปฏิบัติหน้าที่ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสมาชิกในองค์กร
- เข้าร่วมกิจกรรมของวิชาชีพหรือองค์กรวิชาชีพอย่างสร้างสรรค์

แนวทางการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของครู

ศึกษาหาความรู้ ทำความเข้าใจ
เกี่ยวกับคุณธรรม

นำหลักคุณธรรมมาปฏิบัติ
จนเกิดผลดีแก่ตนเอง

นำคุณธรรมเหล่านั้นมาสั่งสอน อบรม
ให้ลูกศิษย์เป็นผู้มีความรู้คู่คุณธรรม

13

บทบาทและหน้าที่ของคณาจารย์ (ครู) ในการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม

- (1) การปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพ
- (2) การเป็น “ครูต้นแบบ”
- (3) การสอนสอดแทรกในการเรียนการสอนทุกรายวิชา
- (4) การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร/กิจกรรมพัฒนานิสิต

14

คุณธรรมที่จำเป็นของครู

ความศรัทธาในวิชาชีพครู
ความมีระเบียบวินัย
ความยุติธรรม
ความซื่อสัตย์สุจริต
การมีสำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบ
ความขยัน และการประหยัด
ความใฝ่รู้ หมั่นศึกษาหาความรู้

15

ลักษณะของครูที่ดี ๑๐ ประการ

- 4. ความสำนึกในหน้าที่และภาระงาน → ความประพฤติที่ไม่เอาเปรียบสังคม
- 5. ความเป็นผู้มีความคิดริเริ่ม
วิจารณ์และตัดสินใจอย่างมีเหตุผล → ความประพฤติในลักษณะสร้างสรรค์
และปรับปรุงมีเหตุมีผล
ในการทำหน้าที่ภาระงาน
- 6. ความกระตือรือร้นในการปกครอง
ในระบอบประชาธิปไตย มีความรัก
และเทิดทูน ชาติ ศาสนา
พระมหากษัตริย์ → ความประพฤติที่สนับสนุนและ
ให้ความร่วมมือ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลักษณะของครูที่ดี ๑๐ ประการ

- 7. ความเป็นผู้มีพละทานภัยที่สมบูรณ์
ทั้งทางร่างกายและจิตใจ → ความมั่นคงและจิตใจ ให้สมบูรณ์
มีอารมณ์แจ่มใสมีธรรมะอยู่ในจิตใจ
อย่างมั่นคง
- 8. ความสามารถในการพึ่งพาตนเอง
และมีอุดมคติเป็นที่พึ่ง → ไม่ให้วุ่นหรือขอความช่วยเหลือ
จากผู้อื่นโดยไม่จำเป็น

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลักษณะของครูที่ดี ๑๐ ประการ

- 9. ความภาคภูมิใจและการรู้จักทำนุ
บำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และ
ทรัพยากรของชาติ → ความประพฤติที่แสดงออกซึ่งศิลปะ
และวัฒนธรรมแบบไทย ๆ มีความรัก
และหวงแหนวัฒนธรรมของตนเอง
และทรัพยากรของชาติ
- 10. ความเสียสละ และเมตตาอารี
กตัญญูกตเวที กล้าหาญ และ
ความสามัคคี → ความประพฤติที่แสดงออก
ถึงความแบ่งปัน เกื้อกูลผู้อื่น

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

**ครูพึงประพฤติตามหลักปฏิบัติ
โดยตั้งตนอยู่ในธรรม 5 ประการของผู้แสดงธรรม**

1. จัดกระบวนการเรียนรู้ให้มีขั้นตอนถูกลำดับ
2. จับจุดสำคัญมาขยายให้เข้าใจเหตุผล
3. ตั้งจิตเมตตาสอนด้วยความปรารถนาดี
4. ไม่มีจิตเพ่งเล็ง มุ่งเห็นแก่อำภิส
5. วางจิตตรงไม่กระทบตนและผู้อื่น

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ครูที่ดีต้องมี 5 รู้	ครูที่ดีต้องมี 5 ว.
1. รู้จักรัก	1. วินัย
2. รู้จักให้	2. วิชา
3. รู้จักให้อภัย	3. วิธี
4. รู้จักเสียสละ	4. วิจารณ์ญาณ
	5. เวลา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ครู :ยุคเทคโนโลยีสารสนเทศ

- ครู เป็นผู้ชี้ทางแห่งความรู้
- ครู ต้องเป็นนักเทคโนโลยี
- ครู ต้องรู้ภาษาอังกฤษดี
- ครู ต้องเป็นนักจิตวิทยาการเรียนรู้
- ครู ต้องเป็นนักเรียน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

คุณลักษณะครูพลศึกษาที่ดี

ครูพลศึกษาที่ดีจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับพลศึกษา ด้านวิชาจะต้องมีความชำนาญของกีฬา มีความรู้ทั้งการป้องกันและสาเหตุจากกีฬาแต่ละประเภทและทั้งมีความรู้ทางด้านวิชาการไม่น้อยกว่าพลศึกษาและมีความประพฤติที่ดีเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เด็กและเยาวชนในสังคมและมีความรู้ทางด้านวิชาการที่นอกเหนือไปจากความรู้ ความสามารถ แก่ผู้เรียน นอกเหนือจากพลศึกษาและควรมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีของครูควรสร้างความเข้าใจของครู เพื่อที่จะได้มีการช่วยเหลือเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกันครูพลศึกษาจะต้องมีบุคลิกภาพที่ดีแต่งกายเหมาะสมมีอารมณ์มั่นคงพูดเสียงดังชัดเจนและมีลักษณะของความเป็นผู้นำครูพลศึกษาจะต้องรู้จักเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวมไม่เห็นแก่ตัวสามารถทำงานนอกเวลาได้โดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ด้านการสอนครูพลศึกษาจะต้องมีการเรียนการสอนที่รู้จักพัฒนาไป ปรับปรุงเพื่อให้ได้ผลดีแก่ตัวผู้เรียนและสามารถปกครองนักเรียนให้อยู่ในระเบียบวินัย ควบคุมไปกับการอบรมศีลธรรมเพื่อให้เป็นคนดีของสังคม

บุคลิกภาพที่ครูพลศึกษามี

- ❖ ครูควรสงบเสถียรต้องมีระเบียบวินัยในการวางตัวเสมอ
- ❖ ครูควรแต่งกายเรียบร้อยไม่แต่งกายนำสมัย และใช้เครื่องสำอางแต่พอประมาณ
- ❖ พูดจาไพเราะอยู่เสมอ
- ❖ พูดดังฟังชัดเจน
- ❖ มีอารมณ์เย็นไม่ใจร้อนและไม่เอาแต่ใจจนเกินไป
- ❖ มีสุขภาพแข็งแรงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ
- ❖ มีลักษณะเป็นผู้นำและเป็นที่ยอมรับ
- ❖ สามารถให้คำปรึกษาทั้งทางวิชาการและเรื่องส่วนตัวได้

การปฏิบัติหน้าที่ในการสอน

- นักพลศึกษาจะต้องมีใจรักและผูกพันในการสอน เข้าตามเวลาที่กำหนดเอาใจใส่ในการสอน
- นักพลศึกษาจะต้องอุทิศกำลังกายและกำลังใจเพื่อให้การสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
- นักพลศึกษาจะต้องปฏิบัติหน้าที่การสอนต้องซื่อสัตย์ต่อหน้าที่โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตัว
- นักพลศึกษาจะต้องยอมรับผลในการสอนของตนเองด้วยความเต็มใจแม้ว่าการสอนนั้นจะเป็นไปในลักษณะใดก็ตาม
- นักพลศึกษาจะต้องเตรียมตัวและเตรียมบทเรียนให้พร้อมที่จะเข้าสอน
- นักพลศึกษาจะต้องจัดสถานที่และอุปกรณ์ในการสอนให้เพียงพอ

การปฏิบัติหน้าที่ในการสอน (ต่อ)

- ❖ นักพลศึกษาจะประเมินผลการสอนของตนเองเพื่อนำมาแก้ไขเป็นระยะ
- ❖ นักพลศึกษาจะช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานเป็นประจำและสม่ำเสมอโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ
- ❖ นักพลศึกษาจะสำนึกและระลึกถึงบุญคุณผู้ที่เคยให้ค่าประโยชน์แก่วิชาชีพพลศึกษา
- ❖ นักพลศึกษาจะพยายามหาทางตอบแทนบุญคุณผู้ที่เคยทำประโยชน์แก่วิชาชีพพลศึกษา
- ❖ นักพลศึกษาเป็นผู้ที่มีจรรยาบรรณอย่างน้อยที่สุดดังที่กล่าวมาแล้วนี้ นอกจากนี้จะช่วยนักพลศึกษาเป็นผู้อื่นที่มีความงมทั้งกายวาจาและใจเป็นผู้นำที่นำร่องเสียสละในบุคคลทั่วไปที่ได้พบเห็นและรู้จักแล้วจะช่วยให้การปฏิบัติงานในวิชาชีพพลศึกษาได้ผลดียิ่งขึ้นและเป็นประโยชน์แก่สังคมโดยรวมอีกด้วย

แบบประเมินทักษะ

หลักสูตรหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
หน่วยการเรียนรู้ 3 การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา

ชื่อ - นามสกุล.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านมีความคิดเห็นว่าสอดคล้องกับการพิจารณาของท่าน
ซึ่งแบบประเมินทักษะเชิงปฏิบัติกำหนดแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ประเมินเอกสารประกอบกิจกรรมทักษะเชิงปฏิบัติการ โดยกำหนดให้

3	คะแนน	หมายถึง ดี
2	คะแนน	หมายถึง พอใช้
1	คะแนน	หมายถึง ปรับปรุง

ส่วนที่ 2 ประเมินการนำเสนอผลงานจากการประกอบกิจกรรมทักษะเชิงปฏิบัติการ

ส่วนที่ 1 การประเมินเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ (10 คะแนน)

รายการ	ผลการพิจารณา			เกณฑ์การพิจารณา
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)	
1. ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ ทำเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ ได้อย่างถูกต้อง				ดี = ทำได้ถูกต้องมากกว่า 80 % พอใช้ = ทำได้ถูกต้อง 50-80 % ปรับปรุง = ทำได้ถูกต้องน้อยกว่า 50 %
2. ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ ทำเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ แต่ละส่วนครบถ้วนสมบูรณ์				ดี = ทำอย่างครบถ้วน พอใช้ = ทำได้มากกว่าครึ่งของทั้งหมด ปรับปรุง = ทำได้น้อยกว่าครึ่งของทั้งหมด
3. เข้ารับการอบรมสามารถทำ เอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ ได้ ด้วยตนเอง				ดี = ทำด้วยตนเองทั้งหมด พอใช้ = ทำด้วยตนเองและขอความช่วยเหลือ จากเพื่อนเพียงบางส่วน ปรับปรุง = ขอความช่วยเหลือจากเพื่อน มากกว่าครึ่งของทั้งหมด
4. เข้ารับการอบรมสามารถ ทำ เอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ ได้ ทันต่อเวลาที่กำหนดไว้				1 คะแนน = เสร็จทันในเวลาที่กำหนด 0 คะแนน = เสร็จไม่ทันในเวลาที่กำหนด
รวมคะแนน				

ส่วนที่ 2 ประเมินงานและการนำเสนอผลงาน (20 คะแนน)

รายการ	ผลการพิจารณา			เกณฑ์การพิจารณา
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)	
1. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีรายละเอียดของเนื้อหาถูกต้อง				ดี = เนื้อหาถูกต้องมากกว่า 80 % พอใช้ = เนื้อหาถูกต้องมากกว่า 50-80 % ปรับปรุง = เนื้อหาถูกต้องน้อยกว่า 50-80 %
2. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีรายละเอียดของเนื้อหาครบถ้วนทุกองค์ประกอบ				ดี = เนื้อหาครบถ้วน พอใช้ = เนื้อหาไม่ครบขาดเพียงบางส่วน ปรับปรุง = เนื้อหาไม่ครบเกินกว่าครึ่งของเนื้อหาทั้งหมด
3. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมมีการสอดแทรกหลักการ/ทฤษฎี/ความคิดสร้างสรรค์อย่างเหมาะสม				ดี = มีการสอดแทรกได้อย่างเหมาะสม พอใช้ = มีการสอดแทรก ปรับปรุง = ไม่มีการสอดแทรก
4. ผลงานของผู้เข้ารับการอบรมสามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง				ดี = สามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง พอใช้ = สามารถนำไปใช้ได้แต่ต้องมีการปรับเนื้อหาบางส่วนให้เหมาะสมมากขึ้น ปรับปรุง = ไม่แนะนำให้นำไปใช้ในสถานการณ์จริง
5. การตอบคำถามข้อสงสัย, ผู้เข้ารับการอบรมสามารถ มีหลักการและชัดเจน				ดี = ตอบคำถามได้ถูกต้องตรงประเด็นและชัดเจน พอใช้ = ตอบคำถามได้ดี ปรับปรุง = ตอบคำถามไม่ได้เท่าที่ควร
6. วิธีการนำเสนอของผู้เข้ารับการอบรม				ดี = การนำเสนอน่าสนใจหรือมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนออย่างชัดเจน พอใช้ = การนำเสนอน่าสนใจหรือมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอเล็กน้อย ปรับปรุง = การนำเสนอไม่ชวนให้สนใจหรือไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอ
7. ผู้เข้ารับการอบรมมีทักษะในการใช้ภาษาสื่อสาร				2 คะแนน = ใช้ภาษาได้ดีถูกต้อง ไม่สับสน กระชับง่ายต่อการทำความเข้าใจ น่าเลื่อมใสความมั่นใจ 1 คะแนน = ใช้ภาษาได้ไม่ค่อยดีนัก สับสนอยู่ต่อท่าเสมอ ไม่มีความมั่นใจในการนำเสนอ
รวมคะแนน				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

รายนามผู้เชี่ยวชาญ
ขั้นตอนที่ 2

1. รศ.ดร.ไพบูรณ์ ศรีชัยสวัสดิ์
วิทยากรอบรมผู้ฝึกสอน – ผู้ตัดสินกรีฑา
สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ถาวร กมุตศิริ
คณะอนุกรรมการเทคนิคกีฬากรีฑา
กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย กกมท.
อาจารย์ประจำวิทยาลัยวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยีการกีฬา
มหาวิทยาลัยมหิดล
3. ดร.นรินทร์ สุทธิศักดิ์
วิทยากรอบรมผู้ฝึกสอน – ผู้ตัดสินกรีฑา
สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย
อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา
วิทยาเขตชลบุรี
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐกานต์ ชันทอง
อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
5. ดร.ชินวัตร ไช้เกตุ
หัวหน้าสาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ภาคผนวก ฉ

ภาพประกอบการเก็บข้อมูลการวิจัยในระยะต่างๆ

ขั้นตอนที่ 1

การศึกษาสภาพ ความต้องการ และความจำเป็นในการฝึกอบรม อาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลสภาพ ความต้องการและความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์
ประจำสาขาวิชาพลศึกษาที่มีบทบาทเป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ภาพประกอบ 94 สภาพ ความต้องการและความจำเป็นในการฝึกอบรมอาจารย์ประจำ
สาขาวิชาพลศึกษาที่มีบทบาทเป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา

2. การสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) กับผู้ทรงเชี่ยวชาญ ด้านการจัดทำหลักสูตรการ
ฝึกอบรมและการสอนวิชากรีฑา จำนวน 5 คน

ขั้นตอนที่ 2

การสร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีฑา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ดำเนินการประชุมเชิงปฏิบัติการ (workshop) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เพื่อสร้างร่างหลักสูตร คู่มือการใช้หลักสูตร และเครื่องมือการประเมินหลักสูตร

ภาพประกอบ 95 การสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) กับผู้ทรงเชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 3
การทดลองและประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา
ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ขั้นตอนการจัดอบรมเพื่อทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา
 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ราชภัฏ จำนวน 30 คน

ภาพประกอบ 96 การจัดอบรมเพื่อทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอนรายวิชากรีกา ของ
 มหาวิทยาลัยราชภัฏ

บรรณานุกรม

- Appelbaum, S., Audet, L., and C. Miller, J. (2003). *Gender and Leadership? Leadership and Gender? A Journey Through the Landscape of Theories* (24).
- Beauchamp George. (1981). *Curriculum theory*. Itasca, Illinois: F.E.Peacock Publisher.
- Claur. (2006). *Learning for organizational effectiveness: Philosophy of education*. Paper presented at the Research Conference.
- Crowe L, Chang A, Fraser JA, Gaskill D, Nash R, และ K, W. (2008). Systematic review of the effectiveness of nursing intervention in reducing or relieving post- operative pain. *Journal Compilation Blackwell Publishing Asia Pty Ltd*.
- Dusitkul. (2012). The effects of physical education activity management by using group dynamic game on aggressive behavior of elementary school students. *Journal of Education*, 7(1), 1057-1071.
- Frost. (2009). *Mapping Media Education Policy in the World*. New York UNESCO.
- Jitrodjanarak, R. (2013). 6 Obstacles in work of Thai teachers: Teaching overload and lacking of teaching spirit and ICT skill. <http://www.enn.co.th/5942>.
- John F Kerr. (1968). *Changing the curriculum*. University of London Press: London.
- Maynard W. (2006). *Responding to Social Change*. Penn: Hutohison and Rose.
- Muller H, และ Ritzdorf W. (2000). *Run! Jump! Throw!: The IAAF Guide to Teaching Athletics*.
- Newell. (2007). *Genetics of the Cellular Slime Molds*. Annual Review of Genetic.
- Nirantranon W, and Niruntranon S. (2007). *The trend of pre – service physical education teacher in the period of fifteen years (2008 – 2022)*. Udonthani: Institute of physical education Udonthani.
- Ralph W. Tyler. (1964). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. New York.
- Taba H. (1962). *Curriculum Development Theory and Practice*. New York: Harcourt, Brace.
- เขียน วันทนียตระกูล. (2551). *หลักการและวิธีการสอน*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา.

- เครือวัลย์ ลีมอภิชชาติ. (2531). หลักและเทคนิคการฝึกอบรมและการพัฒนา. กรุงเทพฯ: สยามศิลป์.
- เฉลา มีสดีย์. (2540). การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมการป้องกันโรคเอดส์สำหรับผู้ใช้งานใน
โรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสิงห์บุรี. ปรินญาณินพนธ์ (กศ.ม. (อุตสาหกรรมศึกษา)) --
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.
- เริงลักษณ์ โรจนพันธ์. (2539). เทคนิคการฝึกอบรม (พิมพ์ครั้งที่ 3.): กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยี
ทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2539). การพัฒนาหลักสูตร : หลักการและแนวปฏิบัติ: กรุงเทพฯ : ภาควิชา
บริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพญาดา สังข์ทอง. (2558). ความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะการฝึกประสบการณ์
วิชาชีพของนิสิตหลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษา. วารสารคณะพลศึกษา ปี
ที่ 18, เล่มที่ 1 (ม.ค.-มิ.ย. 2558), หน้า 210-222.
- ไพฑูรย์ โพธิ์สว่าง. (2537). ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการผู้นำทางการเมือง แบบมีอำนาจเต็มของ
สังคมไทย. วารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย, 9(3), 73-108.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2520). ระบบสื่อการสอน: กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูชัย สมितिไกร. (2549). การฝึกอบรมบุคลากรในองค์การ = *Personnel training in organizations*
(พิมพ์ครั้งที่ 5, [ฉบับพิมพ์ซ้ำ]).: กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฐิระ ประवालพฤกษ์. (2538). การพัฒนาบุคคลและการฝึกอบรม = *Personnel development and
training*: กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิตเทศก์ สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ.
- ทองฟู ชินะโชติ. (2531). การฝึกอบรมและการพัฒนาบุคลากร = *Personnel training and
development*: กรุงเทพฯ : ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์ และบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธนบดี นันตา. (2546). สมรรถนะของผู้ฝึกสอนตามการรับรู้ และความคาดหวังของนักกีฬาและผู้
ฝึกสอนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่. (วิทยานิพนธ์ ปรินญา
นิตศาสตรมหาบัณฑิต).
- ธนิยา เทียนคำศรี. (2557). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูเพื่อการออกแบบกิจกรรมพัฒนาทักษะ
ชีวิตในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประถมศึกษา. รมยสาร ปีที่ 12, ฉบับ
ที่ 1 (ม.ค.-มิ.ย. 2557), หน้า 103-116.
- ธำรง บัวศรี. (2532). ทฤษฎีหลักสูตร : การออกแบบและพัฒนา: กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- นเรศ กุลธวงค์วัฒนา. (2537). คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬาอิมานาสติก

- ตามการรับรู้ของนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
นเรศ สุนทรชัย. (2552). การพัฒนาวิธีการวัดผลการเรียนวิชาพลศึกษาเพื่อคุณภาพชีวิตของ
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. In: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- นกุล ไสติพันธุ์. (2549). รูปแบบการอบรมผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เพื่อปลูกฝัง
คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอน. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ. (วิทยานิพนธ์
ค.ด. (อุดมศึกษา)).
- นรวิทย์ ผืนเขียว. (2561). แผนการสอนที่ดีควรมีลักษณะอย่างไร. กรุงเทพฯ: ทูปลูกปัญญา.
- น้อย ศิริโชติ. (2524). เทคนิคการฝึกอบรม: สงขลา : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- นิตยา มีชัย. (2530). การสร้างเครื่องมือวัดคุณลักษณะของครูพลศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ประโยศ สุทธิสง่า. (2541). การบริหารเชิงกลยุทธ์สู่ความเป็นเลิศของโค้ชฟุตบอล = *Strategic
management for excellence of football coach*: กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- พงษ์เอก สุกลใส. (2552). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายของนิสิตมหาวิทยาลัย
นเรศวร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พิพัฒน์ ต้นวิบูลย์วงศ์. (2557). คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาในทัศนะของ
ผู้บริหารสถานศึกษา ครูพลศึกษา และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1. วิทยานิพนธ์ (กศ.ม. (การจัดการเรียนรู้
พลศึกษา)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2557.
- พิสิฐ เมธาภัทร. (2549). การประเมินผลการฝึกอบรมวิทยากรสอนงานปฏิบัติในสถานประกอบการ.
วารสารวิทยาศาสตร์ประยุกต์, 4(2), 2.
- มาลีรัตน์ พระสมิง. (2545). คุณลักษณะของบุคลากรทางพลศึกษาและกีฬาที่พึงประสงค์ของ
องค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตการศึกษา 1. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
(วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พลศึกษา)).
- รังสฤษฏี บุญชะลอ. (2545). กรีฑา. กรุงเทพฯ: สกายบุ๊กส์.
- รัชนิพร สุทิน. (2545). การใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนของสมาคมกีฬาจังหวัดเชียงใหม่.
วิทยานิพนธ์ (วท.ม. (สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา)) -- มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- ลัดดาวลัย เขื่อนคำ. (2551). ช่องว่างทางสมรรถนะหลัก ของครูโรงเรียนบ้านเทอดไทย อำเภอแม่ฟ้า
หลวง จังหวัดเชียงราย. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- วรวจน์ ศรีวงษ์ศล. (2539). การพัฒนารูปแบบการปลูกฝังการเรียนรู้ด้านเจตคติ. พัฒนาเทคนิค
ศึกษา ปีที่ 27, ฉบับที่ 93 (ม.ค.-มี.ค. 2558), หน้า 114-120.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2523). หลักและวิธีการสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชย์.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2539). การสอนพลศึกษา: กรุงเทพฯ : บริษัทวิทยพัฒนา.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2537). กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน : ภาคปฏิบัติ: กรุงเทพฯ :
สุวีริยาสาส์น.
- วิสูตร กองจินดา. (2530). การจัดและบริหารพลศึกษาในโรงเรียน. ภาควิชาพลศึกษาคณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2537). ทฤษฎีการประเมิน (พิมพ์ครั้งที่ 2.): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สงัด อุทรานันท์. (2532). รายงานการวิจัยการสังเคราะห์งานวิจัยทางการนิเทศการศึกษาในประเทศไทย
ไทย: กรุงเทพฯ : ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สนธยา สีละมอด. (2551). หลักการฝึกกีฬาสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬา (พิมพ์ครั้งที่ 3 ฉบับปรับปรุง.):
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สันต์ ธรรมบำรุง. (2527). หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร: กรุงเทพฯ : ภาคพัฒนาตำราและเอกสาร
วิชาการ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2545). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและ
สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ. 2545-2549: กรุงเทพฯ : พ.ศ.พัฒนา.
- สุเทพ สังข์เพชร. (2536). การฝึกอบรมพัฒนาบุคลากร. จุลสารการศึกษาต่อเนื่อง ปีที่ 2, ฉบับที่ 3
(ม.ค.-เม.ย. 2536), หน้า 14-15.
- สุดธิดา จันทร์มณี. (2540). การจัดฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในสถาบันราชภัฏเชียงใหม่. บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่. (การค้นคว้าแบบอิสระ ศศ.ม. (การบริหาร
การศึกษา)).
- สุนทร บำเรอราช. (2536). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับหลักสูตร. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุรกานต์ จังหาร. (2553). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์พี่เลี้ยงนักศึกษาฝึกประสบการณ์
วิชาชีพครู. วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 8(2), 117-129.
- อุทก พิเคราะห์ฤกษ์. (2556). การศึกษาและสาระสำคัญของชีวิต = *Education and the
significance of life* (พิมพ์ครั้งที่ 2, [ฉบับพิมพ์ซ้ำ].): กรุงเทพฯ : มูลนิธิอันวีक्षण.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ธนัช ยอดดำเนิน
วัน เดือน ปี เกิด	30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2526
สถานที่เกิด	จังหวัดนครสวรรค์
วุฒิการศึกษา	2550 จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะพลศึกษา สาขาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2552 จบการศึกษาในระดับปริญญาโท คณะพลศึกษา สาขาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2562 จบการศึกษาในระดับปริญญาเอกคณะพลศึกษา สาขาสุขศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

